

Sfântul Vasile de Ostrog Minuni contemporane (după anul 1968)

Traducerea s-a făcut după originalul în limba rusă:

Jitie i kniga ciudes sviatogo Vasiliia Ostrojskogo

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sfântul Vasile de Ostrog: minuni contemporane trad, din lb. rusă de Corina Alexandra Vină. Galați: Egumenița, 2017 ISBN 978-606-550-287-1

I. Vină, Corina-Alexandra (trad.)

2

Vindecarea unei boli a coloanei vertebrale

În luna februarie a anului 2002, Ieromonahul Spiridon de la Mănăstirea Ostrog a dat mărturie despre o vindecare în fața doamnei Hagi-Elka Iovanovici, care a lăsat mănăstirii această însemnare:

„Numele meu este Miloș Ianici. În anul 1974, m-am chinuit foarte mult din cauza herniei de disc. M-am tratat la Belgrad, iar medicii mi-au spus că niciodată nu trebuie să ridic o greutate mai mare de 5-6 kg. După ce am ținut post, m-am dus la Sfântul Vasile, unde mi s-a citit o rugăciune în fața sfintelor moaște. Am întrebat când ar trebui să mă simt mai bine și mi s-a spus că acest lucru poate să se petreacă imediat, pe drum spre casă, sau după ce ajung acasă. Când m-am întors acasă, boala a încetat. Medicul nu credea că m-am vindecat, dar l-am convins că mă simt minunat. De vreme ce m-am făcut bine, pot din nou să ridic greutatea”.

Sfântul cheamă la Ostrog și îndrumă în alegerea drumului în viață

Zorită Jutici din Petnița (aproape de orașul Valievo) a dat mărturie scrisă în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre această minune:

„Jikița Ninkovici din Petnița a avut o descoperire dumnezeiască. Când stătea culcat în camera sa, a văzut chipul unui stareț pe un perete și a auzit un glas minunat, care a pronunțat tainic: «Vino aici! Vino aici!» În acea vreme, el nu era interesat

6

de credința ortodoxă, auzind prima dată de Sfântul Vasile de Ostrog în anul 1973, în Germania, de la un albanez-musulman, care i-a spus că Sfântul Vasile îi ajută, într-adevăr, pe toți cei ce vin la dânsul cu credință. După cum a povestit Jikița, el a simțit că această descoperire minunată este legată de Sfântul Vasile și a înțeles-o ca o chemare de a vizita Mănăstirea Ostrog.

În iulie 1976, ne-am îndreptat spre Ostrog. Jikița și-a dorit să se roage lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru fericire, sănătate, și mai ales, după divorțul de soție, pentru a-și găsi o soție vrednică, în aprilie 1977, el a cunoscut-o pe viitoarea soție, cu care s-a cununat în luna iunie a aceluiași an. În iunie 1978, li s-a născut primul copil, iar în 1983, cel de-al doilea. Amândoi au fost recunoscători lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru căsătoria fericită. În ultimii 15 ani, Jikița s-a dedicat picturii de icoane”.

Vindecarea mâinii care urma a fi amputată

Radomir Tomici s-a născut la Donii Vakuf (Bosnia și Herțegovina), pe 13 martie 1969, iar acum locuiește în Germania, în orașul Villingen. A dat mărturie scrisă despre minunea petrecută cu el:

„Pe când aveam nouă ani, mi-am rupt mâna stângă în zona cotului. Fractura a fost atât de puternică, încât doi ani am mers din doctor în doctor, dar fără rezultat. După ultima operație nereușită am ajuns până acolo, încât ar fi trebuit să-mi fie

7

amputată mâna până la cot, pentru a se pune proteză. Înainte să ne pregătim de amputarea mâinii, părinții au hotărât să mă ducă la un vraci, care se pricepea la fracturi. Acest om era catolic. El mi-a analizat cu atenție fractura și a încercat să facă ceva, dar, în cele din urmă, a spus că, fără îndoială, există vreun păcat din cauza căruia nu poate să mă vindece. Ne-a sfătuit să mergem împreună cu o bătrână la un sfânt fie la Sfântul Ivo¹, fie la Sfântul Vasile.

Drumul până la Ostrog a fost lung, și mama mi-a cumpărat o jucărie, dar nu puteam să mă joc cu ea, deoarece pentru aceasta trebuia să am ambele mâini sănătoase.

Am ajuns la Ostrog și, după ce mi s-au citit rugăciuni lângă sfintele moaște, am mai rămas aici încă o jumătate de zi. Mâna mea se afla în aceeași stare; nu îmi simțeam degetele, ele îmi erau parcă străine. Înainte de întoarcerea acasă, am hotărât să luăm o gustare la o cafenea. Mama stătea la o masă vizavi, iar bătrâna aceea, care se afla cu noi, stătea în dreapta mea. În timp ce mâncam, dintr-odată, mama a scăpat lingura și cuțitul din mână și a țipat: «Radomir, fiule! Tu mănânci cu mâna stângă, deși ești dreptaci!» Am plâns de fericire, mulțumind Sfântului Vasile. Când am crescut, am învățat să construiesc, și lucrez acum pe șantier. De atunci, niciodată nu am simțit vreo schimbare în rău a

¹ în perioada stăpânirii turcești, Sfântul Ivo a apărut sfintele moaște ale Sfântului Vasile de Ostrog, ferindu-le de profanare, (nota trad.)

8

sănătății, sau vreo oboseală. Slavă și laudă Sfântului Vasile!"

Un bolnav din copilărie de paralizie cerebrală a început să meargă și să vorbească

La 27 martie 2003, Radovan Markovici din Vinci a dat mărturie scrisă în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre minunea petrecută cu el:

„Am suferit de paralizie cerebrală din copilărie. Nu puteam nici să merg, nici să vorbesc. Mătușa mea m-a dus la Sfântul Vasile în anul 1981, pe când aveam șase ani și jumătate, și m-a lăsat peste noapte lângă sfintele moaște. Primul pas l-am făcut după cea de-a treia noapte. Eram foarte copleșit de faptul că mă aflam într-un loc sfânt, în timpul nopții m-am ridicat și am pășit. Acesta a fost primul pas din viața mea. De atunci merg, cu greutate, într-adevăr, dar acum pot să fac totul singur. La două săptămâni după pelerinajul la mănăstire, cu mila lui Dumnezeu, am început a vorbi, și de atunci vorbesc, cu greu, dar limpede.

După ce m-am însănătoșit, am terminat cu rezultate excelente o școală specială la Belgrad, am învățat o meserie, iar acum realizez chei. Adeseori vin la Ostrog cu pelerini. Am stat șapte zile la Mănăstirea Hilandar din Sfântul Munte Athos, de praznicul închinat icoanei Maicii Domnului «Trihirusa». De fiecare dată când mă apropiu de sfintele moaște, dintr-odată mă simt mai bine. Merg regulat la biserică și vizitez mănăstiri. Tot ce înainte

9

îmi era greu în viață, acum îmi este mai ușor. Nu am nici mamă, nici tată. Mă lupt pentru viața mea, muncesc și mă întrețin singur. Dar nu mă simt singur, deoarece cred în Sfântul Vasile. Sfântul m-a ajutat cel mai mult. Mă duc adeseori la el, deoarece șoferii evlavioși ai autobuzelor cu pelerini mă duc gratis la Ostrog".

Soților neroditori li se dăruiește moștenitor

Doamna Liliana din Belgrad, care a vizitat Mănăstirea Ostrog la 27 iulie 2000, împreună cu soțul său, Draghiș, și copiii, Igor și Alexandra, a mărturisit despre această minune cu adâncă mulțumire și rugăciune adusă Sfântului Vasile, ca să îi ajute întotdeauna.

„Eram căsătorită de unsprezece ani, dar nu aveam copii, în ciuda dorinței imense de a deveni mamă. M-am dus peste tot la medici, dar am primit de la ei unul și același răspuns: eu și soțul suntem perfect sănătoși și nu se știe de ce nu avem prunci.

La începutul lunii mai a anului 1983, am avut un vis neobișnuit: am văzut în întuneric o scară cu trepte din piatră, pe care stătea o persoană duhovnicească necunoscută mie un preot sau monah cu barba albă și lungă. Mi-a spus că am trei zile pentru a veni la el la biserică să mă rog, apoi voi dobândi copii. Când m-am trezit, nu am putut să înțeleg deloc despre ce biserică este vorba. Dorind să aflu acest lucru, am început să răsfoiesc ghidurile mănăstirilor și, în sfârșit, deplin convinsă, am dedus că este Mănăstirea Ostrog. Am plecat imediat

10

la drum și am stat la mănăstire o noapte și două zile. Tot timpul m-am rugat cu ardoare și sinceritate Sfântului Vasile să mă ajute. La două săptămâni după întoarcerea în Belgrad am rămas însărcinată, și i U) martie anul următor am născut-o pe fiica mea. De atunci, când

avem posibilitatea, venim cu toții la mănăstire, pentru a-i mulțumi Sfântului Vasile".

Sfântul dăruiește copil soților neroditori

La 28 februarie 2005, Slavka Vasici din Sremnița, care locuiește acum aproape de Belgrad, a dat mărturie scrisă despre cum Sfântul Vasile i-a dăruit urmași:

„Mergeam de mult timp pe la doctori, la oameni renumiți, dar nu puteam avea copii și nu-mi mai rămăsese nicio nădejde. Nu fusesem la biserici și mănăstiri înainte. O femeie din Bielo Polie, cu numele Draghița, care 21 de ani nu a avut copii, a auzit de nefericirea mea și m-a rugat prin intermediul fratelui meu, să mă duc la ea. Ea și fratele meu lucrau la aceeași întreprindere. Timp de câteva luni fratele a insistat să merg la ea, pentru că eu nu doream să merg, gândind că nu mă va ajuta cu nimic. Într-un final, m-a convins. Când m-am dus la Bielo Polie, aceasta m-a sfătuit să merg la Mănăstirea Ostrog pentru a mă închina Sfântului Vasile de Ostrog și pentru a-i cere ca Domnul să mii dea prunci.

Am plecat cu soțul meu spre Ostrog. La Mănăstirea de Sus l-am întâlnit pe părintele Lazăr.

11

Acesta ne-a întâmpinat cu bunăvoință și ne-a întrebat dacă suntem botezați. Soțul meu era, dar eu nu. Părintele Lazăr a spus că trebuie să mă botez, apoi a întrebat care este scopul venirii la Ostrog. I-am povestit totul. Atunci, părintele Lazăr ne-a botezat imediat pe mine și pe sora mea Sonia, care era și ea cu noi. După aceea, mi-a spus: «Dacă nici peste un an nu vei avea copii, să vii, îți voi citi rugăciune pentru dezlegare de nerodire». Prin aceasta mi-a dat de înțeles că voi avea un copil, dar nu puteam pricepe asta atunci. La șase luni după călătoria la Ostrog am rămas însărcinată. L-am născut pe fiul Milan, care are acum deja 21 de ani, chiar înaintea praznicului Sfântului Nicolae. Mai târziu, am venit la Sfântul Vasile împreună cu soțul și fiul, pentru a-i mulțumi pentru că mi-a dăruit bucuria de a fi mamă. Când am ajuns la Ostrog, părintele Lazăr ne-a recunoscut, s-a apropiat și mi-a spus: «Pe unul îl vezi, pe altul îl porți!» Eu i-am răspuns: «I-am adus pe amândoi și nu port pe niciunul!», fără a înțelege ce voia de fapt să spună. S-a așezat lângă noi, l-a luat pe Milan, l-a așezat pe genunchi și l-a sărutat, apoi s-a adresat din nou către mine: «Slavka! Iată primul tău fiu, iar pe cel de-al doilea îl porți în pânțe!» Pe atunci nu știam și nu puteam presupune că port încă un copil în pânțe! După opt luni, în mai 1988, l-am născut pe cel de-al doilea fiu, Ivan. De atunci, adeseori vizităm cu toții Mănăstirea Ostrog și-i mulțumim Sfântului Vasile. Le doresc tuturor oamenilor doar un singur lucru: să viziteze această mănăstire minunată și pe acești

12

oameni buni, care locuiesc aici. Familia mea și eu suntem veșnic recunoscători Sfântului Vasile".

Sfântul mijlocește un copil pentru soții neroditori

Vinka Tomovici din Peci a lăsat la arhiva mănăstirii mărturia sa:

„Eram căsătorită de 15 ani, nu aveam copii.

Odată, am visat că ocrotitorul meu în fața lui Dumnezeu este Sfântul Vasile. Am început să mă rog lui, iar la 24 aprilie 1989, Dumnezeu mi-a dăruit un copil, prin rugăciunile sale. Am botezat copilașul la 12 mai, de ziua pomenirii Sfântului Vasile. Mai târziu, când au apărut probleme, am alergat la ajutorul său și m-a ajutat întotdeauna. Cred în Dumnezeu și în Sfinții Săi, și sfătuiesc pe oricare suferă în viață, să vină aici, la Ostrog; dar să țineți minte întotdeauna: mai înainte de toate, omul trebuie să vină cu inima curată, pentru ca Dumnezeu să-l ajute".

Sfântul mijlocește la Dumnezeu un copilaș pentru încă o familie

Predrag Peksici, diplomat în agricultură, și soția sa, Zorită Peksici, din Priștina, au dat mărturie despre această minune prin următoarea însemnare, lăsată în mănăstire la 7 iunie 2001:

„În ciuda faptului că au trecut mulți ani, eu simt bucurie în suflet și recunoștință lui Dumnezeu

13

și Sfântului Vasile de Ostrog, pentru că au fost ascultate rugăciunile mele și ale soției mele, Zorită Peksici, deoarece în anul 1990 am devenit niște părinți fericiți. S-a născut fiul nostru, Cedomir. În vara anului 1991, am venit prima dată cu fiul nostru să mulțumim lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru această mare milostivire față de noi. Acum avem trei fii: Cedomir, Iovan și Bogdan. Suntem recunoscători pe veci..."

Vindecarea unei tumori cerebrale

Verița Stanimirovici, din Krupnia, la 3 septembrie 2000, a lăsat la mănăstire o mărturie scrisă despre vindecarea tatălui său, Srecika. La dorința lui, ea a scris totul cu mâna sa, dar în numele lui.

„Am suferit de tumoare cerebrală până în anul 1989. Doctorii nu au putut să mă vindece, dar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat soției mele în somn, spunându-i că trebuie să mergem la Ostrog, și Sfântul Vasile ne va ajuta. M-am vindecat după noaptea petrecută în rugăciuni lângă moaștele Sfântului Vasile de Ostrog, și de atunci nu m-a mai durut capul nici măcar o dată".

Un copil s-a vindecat de strabism

În anul 2000, o mamă anonimă a lăsat la mănăstire mărturia sa scrisă despre vindecarea minunată de strabism a fiului său.

14

„Slavă lui Dumnezeu, al nostru Creator, slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, slavă Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, Sfântului Vasile și tuturor sfinților! Slavă Ție, Sfinte Vasile! Am venit prima oară la mănăstire acum 19 ani, pentru ca fiul meu, Radi voi, care suferea de strabism puternic, să primească ajutor binecuvântat. Domnul a ascultat rugăciunea. Radivoi vede acum normal și citește bine fără ochelari, iar mai înainte avea cinci dioptrii la ochelari. Nu pot exprima în cuvinte recunoștința mea și, în general, ce putem da, noi, păcătoșii, pentru tot ceea ce primim prin rugăciune? Pot să spun doar că Te iubesc pe Tine, Doamne, cu toată ființa mea, sufletul meu, simțirea și inima mea! Slavă Domnului nostru, lui Iisus Cel iubit, Duhului Celui sfânt, Milostivei Născătoare de Dumnezeu, Sfântului Vasile de Ostrog slavă și laudă lui! Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi, cei păcătoși! Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! Doamne, fii cu noi, nu ne părăsi!"

Un copil, care din naștere nu stătea pe picioare, a început să meargă

Snejana Miletici din orașul Krusevaț, mama lui Miloș Miletici, a lăsat la Ostrog mărturia sa scrisă, a cărei încheiere s-a pierdut, din nefericire, astfel încât nu cunoaștem detalii ale vindecării fiului său.

„Miloș Miletici s-a născut la 28 octombrie 1975, în orașul Krusevaț, și nu a stat niciodată în picioare. Au trecut mulți ani de chin groaznic, suferințe

15

grele și multă durere pentru mine, mamă singură, Snejana, și pentru fiul meu, Miloș. Am strâns bani, m-am rugat lui Dumnezeu și m-am luptat pentru copilul meu. L-am dus la cei mai buni medici, chiar și în America, unde foloseau un aparat pentru stimularea măduvei spinării. Dar medicii nu au putut face nimic mai mult. Tocmai de aceea, am venit la Ostrog..."

S-a vindecat de frică bolnăvicioasă

Slobodanka S.V., în scrisoarea către starețul Mănăstirii Ostrog, din data de 13 iunie 2002, scrie:

„Vă scriu din Elveția, deoarece trăiesc și muncesc aici deja de 25 de ani. M-am născut în Serbia de Est (raionul orașului Kucevo). Mă numesc Slobodanka S.V., am 55 de ani. La începutul lunii aprilie 1991, m-am îmbolnăvit pe neașteptate. Am început să am asemenea atacuri de panică, încât nu mai puteam rămâne singură în apartamentul meu, nu îndrăzneam să intru în dormitor și să dorm în pat. Ziua lucram, iar seara mă duceam la fiica mea, pentru a dormi la ea. Pe atunci, mama încă trăia și a venit la mine în vizită. Ea m-a sfătuit să merg la Ostrog. La începutul lunii mai a anului 1991, împreună cu sora mea am plecat spre

Mănăstirea Sfântului Vasile de Ostrog. De îndată ce ne-am cazat la Mănăstirea de Jos, m-am dus imediat la egumenul Lazăr și mi-a citit o rugăciune, apoi m-am spovedit și, după spovedanie, m-a binecuvântat să mă împărtășesc. Seara, eu și sora mea am ajuns pe

16
jos la Mănăstirea de Sus și m-am închinat la moaștele Sfântului Vasile, apoi am ascultat Vecernia. Am dormit la Mănăstirea de Jos, iar dimineața am asistat la Utrenie. Ziua următoare am plecat înapoi în Elveția. Când am ajuns acasă, am intrat în apartament fără nicio teamă și am dormit în patul meu fără nici cea mai mică urmă de neliniște. Slavă Sfântului Vasile, mare făcător de minuni, pentru însănătoșirea mea, pentru salvarea mea! De atunci, eu sunt sănătoasă din punct de vedere psihic. Am mai fost la Ostrog de două ori și, dacă vrea Dumnezeu, voi veni iarăși, ca să mă rog izbăvitorului meu...

Dumnezeu și izbăvitorul nostru, Sfântul Vasile, să ajute vouă, tuturor apropiaților mei și mie!"

Vindecare de orbire

În anul 1991, părintele Ioil, unul dintre păzitorii sfintelor moaște, a scris:

„Maria din Podgorița, care era oarbă complet, a venit la Sfântul Vasile. După ce i s-au citit rugăciuni, ea a luat ulei și apă de la Ostrog. Timp de câteva zile a pus apă în ochii săi, după care Dumnezeu i-a dăruit vedere!"

Vindecarea unei dureri cumplite de cap

În anul 1991, părintele Ioil, unul dintre păzitorii sfintelor moaște, a scris:

17

„Marko, de lângă Moikovaț, a suferit de dureri cumplite de cap după ce s-a rănit la cap. El s-a făcut deplin sănătos după ce a vizitat Mănăstirea Ostrog și după ce i s-au citit rugăciuni".

Vindecare de cancer

În anul 1991, părintele Ioil, unul dintre păzitorii sfintelor moaște, a scris:

„Zorka Markovici, care a lucrat în Australia, s-a îmbolnăvit de cancer. Cancerul a atins-o și pe dinăuntru și pe dinafară. După ce i s-au citit rugăciuni, în prezența surorii sale, ea s-a vindecat pe deplin și a venit să mulțumească lui Dumnezeu și Sfântului Vasile".

Vindecare de nebunie

În anul 1991, părintele Ioil, unul dintre păzitorii sfintelor moaște, a scris:

„Pe la orele 22 a fost adusă o femeie de 30 de ani, măritată, din Nikșici, care era nebună. Un monah a aflat de la nașa ei că nu pleacă cu ea nicăieri, până când nu este lăsată să stea lângă moaștele Sfântului Vasile. El a adăugat că nefericita dorea să se boteze în acele zile, dar pe neașteptate și-a pierdut mințile. Ea a fost botezată, iar imediat după Botez, aceasta a căzut și a vomitat ceva negru. Apoi s-a făcut complet sănătoasă".

18

Sfântul a vindecat un copil de leucemie

În anul 1991, părintele Ioil, unul dintre păzitorii sfintelor moaște, a scris:

„A fost adus la mănăstire un băiat bolnav de leucemie, Miloș Zokovici din Nikșici. Dumnezeu, prin Sfântul Său, l-a vindecat pe băiat, care s-a făcut atât de sănătos, ca și cum nu fusese niciodată bolnav".

Sfântul a vindecat de insuficiență cardiacă pe un copil

„Un om, funcționar la ambasada Iugoslaviei în Cipru, și-a adus fiul care se născuse cu insuficiență cardiacă severă, iar medicii nu puteau să-l ajute cu nimic. Copilul s-a însănătoșit după câteva zile, încât medicii s-au mirat, văzând că el, practic, a primit o nouă inimă".

Vindecare de cancer al glandei tiroide și de consecințele congestiei cerebrale

În Mănăstirea Ostrog s-au păstrat următoarele două însemnări, făcute în anul 1992:

„Tomislav Sandici a avut cancer la glanda tiroidă. S-a vindecat pe deplin la Ostrog".

„Boro Mileșevici din Belgrad a avut congestie cerebrală, pierzându-și mobilitatea. Nu vedea nimic. Medicii s-au arătat neputincioși. S-a vindecat pe deplin la Ostrog".

19

Vindecare de stres

În anul 1992, părintele Ioil, un păzitor al sfintelor moaște, a scris:

„Vera Filipovici, care s-a botezat la 9 august 1992 la Ostrog, s-a vindecat de stres cronic, care a chinuit-o o săptămână întreagă”.

Vindecare de patima fumatului

În anul 1992, părintele Ioil, un păzitor al sfintelor moaște, a scris:

„Mira S. Popovici din Temerina, avocată, a venit la Mănăstirea Ostrog în decembrie 1992, și ajungând la Mănăstirea de Sus, a scos țigările ca să fumeze. Un monah, care slujea la sfintele moaște, i-a spus despre pericolul fumatului, dar, fără a ține cont de avertismentul lui, s-a hotărât să fumeze numaidecât. A ținut bricheta în fața țigării mult timp, dar țigara nu s-a aprins. A încercat să aprindă patru țigări, una după alta, dar nu a reușit. A cuprins-o spaima și a aruncat țigările pe care le avea. De atunci, după cum ea singură a mărturisit, nu a mai simțit niciodată nevoia de a fuma”.

Vindecarea unei afecțiuni a glandei tiroide

În anul 1992, părintele Ioil, un păzitor al sfintelor moaște, a scris:

„U. Marko N. din Muntenegru a avut glanda tiroidă foarte mărită. După ce s-a rugat, a masat gâtul

20

bolnav cu apă sfințită de la Ostrog și până a coborât la Mănăstirea de Jos, s-a vindecat complet”.

Vindecare de posedare

În anul 1992, părintele Ioil, un păzitor al sfintelor moaște, a scris:

„Din Serbia de Vest, patru bărbați au adus o femeie de 30 de ani, complet ieșită din minți. În ea se afla o putere demonică atât de mare, încât era foarte greu să fie ținută. Din pânțele ei vorbeau trei demoni. Era nebotezată, iar după Botez s-a vindecat complet. La o jumătate de an a venit la Ostrog să mulțumească pentru vindecarea sa”.

Sfântul ajută pe soții fără de copii, iar mai târziu vindecă pe un copil al lor

În anul 1992, părintele Ioil, un păzitor al sfintelor moaște, a scris:

„Soții Vladimir și Liliana Kovaci din Saraievo nu au avut copii în primii zece ani ai căsătoriei lor. Prin rugăciunile Sfântului Vasile, la 13 februarie 1992, li s-a născut fiul Drajen, iar doi ani mai târziu, cel de-al doilea fiu, care s-a îmbolnăvit de poliomielită. După ce i s-au citit rugăciuni la Ostrog, acesta s-a simțit mult mai bine, a început să meargă și să vorbească”.

21

Vindecarea unei tumori la ceafă

Parohul unei biserici din orașul Tivat, părintele Sava Denda, i-a adus starețului Mănăstirii Ostrog o mărturie scrisă a Dușankăi Bakaci, enoriașă a sa, care s-a născut în orașul Kotor în anul 1974:

„Pe când aveam 18 ani, mi-a apărut la ceafă o tumoare care mă deranja foarte mult și mi pricinuia suferință. Odată, Sfântul Vasile de Ostrog mi s-a arătat în somn. Le-am povestit mamei și tatălui despre acest vis. A doua zi, ei m-au dus la Mănăstirea Ostrog. Apropiind urmă de sfintele moaște ale Sfântului Vasile, m-am rugat să mă ajute. Când am ieșit din biserică, am atins ceafa. Nu mai era nimic și nu mă mai durea nimic. Am plâns de bucurie. Îi sunt foarte recunoscătoare Sfântului Vasile și încerc să ajung cât mai des la Ostrog să mă închin lui”.

Când soții s-au pocăit de viața trăită în necurăție până la căsătorie, atunci, prin mijlocirea Sfântului Vasile de Ostrog, li s-a dăruit un copil sănătos

Această mărturie vie a scris-o cu mâna sa păcătosul care s-a pocăit la Mănăstirea Ostrog, Zoran Nedelkovici din satul Rakitova, de lângă orașul Iagodina, la 4 aprilie 1993:

„Aduc această mărturie personală și semnez eu, păcătosul Zoran Nedelkovici. În tinerețe nu am păzit poruncile lui Dumnezeu, trăind necuviincios, după propria mea credință nerușinată. M-am căsătorit

22

la 5 martie 1993 cu Svetlana Iordanov, ortodoxă, bulgăroaică de origine. Până la căsătorie, amândoi am trăit imoral, încălcând poruncile lui Dumnezeu. Soția a tănuț această viață mai mult decât mine, fără a ști că tot ce este ascuns se arată.

Primul nostru copil s-a născut la 3 ianuarie 1994, după 9 luni de sarcină, dar a cântărit cu totul 1600 g și avea multe malformații. Acest băiat a trăit mai puțin de o săptămână. Amândoi am fost foarte mârniți. Cel de-al doilea copil s-a născut în luna august 1996. Și acesta era băiat, a fost așezat în incubator în orașul Kragujevaț, dar nici el nu a supraviețuit. La naștere și el a cântărit 1600 g, iar imediat după aceasta, a început să se ofilească. Astfel, am pierdut și pe cel de-al doilea fiu. Înainte de cea de-a treia sarcină, am început să investigăm starea noastră de sănătate la clinici de stat și particulare. Peste tot am avut rezultate multumitoare.

Fiica noastră a apărut pe lume la 1 mai 1997, cu ajutorul operației cezariene, a trăit în incubator 28 de zile și a murit.

După moartea a trei copii (doi băieți și o fată), am mers să luăm sfat de la un preot respectabil bătrân. Datorită lui, mi-a căzut în mâini o carte despre vindecările minunate săvârșite de Sfinții lui Dumnezeu. Am citit și despre vindecările Sfântului Vasile de Ostrog, făcătorul de minuni. Și astfel, mi-a trecut prin cap că eu și soția mea trebuie să ne spovedim și să ne căim de păcate. Vara am mers în vacanță pe litoralul muntenegrean cu nașii. Așa s-a întâmplat, prin Pronia lui Dumnezeu,

23

că în primele zile ale concediului am văzut un afiș de pelerinaj la Ostrog. M-am hotărât cu tărie să mă duc acolo. Soția a rămas să se odihnească în continuare, iar eu am plecat la drum. Dimineața, pe 27 august 1997, înaintea Adormirii Maicii Domnului, ziua Praznicului² familiei noastre, am ajuns prima dată la Ostrog. L-am întâlnit acolo pe ieromonahul Ioil. După slujbă, m-am spovedit și am înnoptat la Mănăstirea de Jos. Am mers pe jos de la Bogetici la Ostrog, iar la fiecare cotitură mă închinam, cu credința că Sfântul Vasile de Ostrog mă va ajuta.

La 8 august 1998, s-a născut fiica Maria, al patrulea copil al nostru. A fost sănătoasă și a cântărit 3500 g. Fata s-a dezvoltat atât de repede, fizic și psihic, încât la doi ani și cinci luni ea putea să numere până la 10 în germană, franceză și sârbă, poreclind-o minunea de la Ostrog. Ea este binecuvântarea Sfântului Vasile, pe care de atunci am început să-l avem ca Ocrotitor al familiei întreaga noastră viață.

Am venit a doua oară la Ostrog la sfârșitul lunii martie 2001, m-am spovedit de toate păcatele ticăloase de dinainte. Când m-am întors acasă, soția trebuia să nască cel de-al cincilea copil al nostru. La 20 aprilie 2001, s-a născut fiul Matei. În același timp, mi-au dispărut niște pete pe piele, de care

² În original Krestnaia Slava reprezintă o tradiție sârbească, fiecare familie având un sfânt ocrotitor, pe care-l cinstește după cuviință în ziua prăznuirii sfântului. Sfântul ocrotitor sau slava se transmite pe linie paternă, fetele cinstind pe sfântul ocrotitor al familiei soțului, (nota trad.)

24

suferisem 7 ani. Aceasta a fost o minune adevărată, o vindecare minunată, săvârșită de Sfântul Vasile, făcătorul de minuni, care mi-a ajutat mie, lui Zoran Nedelkovici din Iagodina, satul Rakitova, și soției Svetlana. După noi trebuie să vină o generație de creștini adevărați, care să nu încalce poruncile lui Dumnezeu. Acest adevăr îl scriu la Ostrog, la data de 4 aprilie 2002, și mă lepăd de viața mea cea păcătoasă de dinainte. Sfântului nostru Vasile nu-i sunt destule cuvintele de mulțumire, rugăciunile de fiecare zi, candelile aprinse dimineața și seara pentru cât de mari sunt facerile lui de bine! Dacă Domnul și Sfântul Vasile binevoiesc și am destule posibilități, aş construi o biserică în cinstea Sfântului Vasile în eparhia Șumadijska, Iagodina. Îți mulțumesc pentru toate, Sfinte Vasile de Ostrog!"

Medic vindecat de angină pectorală

Un medic din Belgrad, Bojigar Dumovici, de 65 de ani, mărturisește despre această

minune prin însemnarea sa, făcută la Ostrog, la data de 20 august 1993:

„Acum cinci ani am început să am dureri puternice în zona inimii și sub omoplatul stâng. Am făcut investigații amănunțite la cardiolog, care au arătat o insuficiență coronariană (angină pectorală). Am început să iau medicamentele indicate în această afecțiune. Cardiologul mi-a propus să ies la pensie din cauza acestei boli, ceea ce am și făcut. Dar și după administrarea medicamentelor, tot am simțit durere, în mod special, când oboseam fizic.

25

În mai 1993, am venit la Ostrog, la Sfântul Vasile, iar ieromonahul Ioil m-a spovedit lângă moaștele deschise. După spovedanie, am început să mă simt mai bine. Când am ajuns acasă la Belgrad, deja mă simțeam cu totul bine și am încetat să iau medicamente. În august 1993, am făcut investigații la același cardiolog, care îmi pusese diagnosticul. El a studiat cu atenție electrocardiograma și a constatat că inima mea funcționează perfect, fără nicio dereglare, cardiograma era minunată și nu mai aveam de ce să iau medicamente. Astăzi, 18 august 1993, am venit din nou la Ostrog, la Sfântul Vasile, făcătorul de minuni, care m-a vindecat și mi-a dat posibilitatea să duc o viață normală. Sunt veșnic dator Sfântului, îi mulțumesc întotdeauna eu și întreaga mea familie”.

Sfântul vindecă un copil de crize permanente de astm

În însemnarea pe care Gordan Jughici a lăsat-o la Ostrog pe 10 august 2000, se spun următoarele:

„La 12 august 1994, am venit la Ostrog cu mama și fiica bolnavă. Fetița se sufoca încă de la naștere: când plângea, se oprea din respirat și își pierdea cunoștința. Am dus-o la doctori, i-au făcut toate analizele, au cercetat cu atenție, dar nu au putut pune niciun diagnostic și nici nu au putut să o ajute. Spuneau doar să am răbdare și că, probabil, fetei îi va trece de la sine când pleca la școală. În acea zi, 12 august 1994, fiica mea a împlinit 4 ani.

26

Toți acești 4 ani am urmărit fiecare pas al ei, cu teama ca ea să nu cadă și să înceapă să se sufocă! Dar, ceea ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu! La Mănăstirea Ostrog, după discuția cu părinții Lazăr și Ioil despre fiica mea, aceștia au citit rugăciuni și au uns-o cu ulei. Au spus că Dania trebuie să se împărtășească la Schimbarea la Față, și atunci se va însănătoși. Așa s-a și petrecut. Fiica mea, care peste 2 zile va împlini 11 ani, nu s-a mai sufocat de atunci.

În semn de recunoștință către Sfântul Vasile, Dania și eu prăznuim ziua de 12 mai ca Praznic al familiei, și am făgăduit ca în fiecare an să mergem la Ostrog pentru a ne închina Sfântului Vasile”.

Sfântul vindecă de patima fumatului

O femeie, al cărei nume nu-l cunosc, a lăsat la Ostrog mărturia scrisă despre cum a încetat să mai fumeze, mulțumită Sfântului Vasile:

„Am fumat. Un cunoscut de-al meu mi-a spus că nu se cuvine să fumezi și să te împărtășești în starea aceasta. Am hotărât să mă lupt cu fumatul, pentru ca măcar în zilele de post miercură și vinerea să nu fumez, dar abia așteptam să vină miezul nopții, pentru a fuma iarăși. Această luptă a durat timp de doi ani. Am încercat continuu să mă las de fumat, dar nu am putut nicicum să mă las de acest păcat și îmi era foarte rușine în fața lui Dumnezeu.

Am venit la Sfântul Vasile în anul 1994, fără să știu ce se va întâmpla cu mine în continuare. În ziua

27

pomenirii Sfântului Ilie mi s-au citit rugăciuni și mi s-a spus să nu fumez timp de 15 zile. Dumnezeu mi-a dat putere și am reușit să mă împotrivesc dorinței de a fuma. S-a făcut o minune: nu am mai vrut să fumez niciodată”.

Fiica s-a vindecat datorită apei sfințite de la Ostrog

Mulțumind Sfântului Vasile pentru marea sa facere de bine, Bojidarka Burnazovici de lângă orașul Valievo a dat mărturie scrisă despre această minune la 8 noiembrie 1983:

„Îi mulțumesc Sfântului Vasile, care m-a ajutat cu sfintele sale rugăciuni. Acum câțiva ani, fiica mea cea mică, Rujița, s-a vindecat prin rugăciunile sale. Am dus-o la medic când avea doi ani și șase luni, chiar înainte de praznicul Sfântului Sava. Medicul a scris rețetă, dar înainte de a-i da medicamentul, am hotărât să mergem de praznicul Sfântului Sava la Medicul Nevăzut și i s-a dat să bea dimineața apă de la Ostrog. După ce a băut o dată apă sfințită, ea s-a însănătoșit imediat. S-a vindecat luând apă de la Sfântul Vasile și cu sfintele sale rugăciuni.

Eu, mama sa, Bojidarka, îi mulțumesc Sfântului Vasile pentru ajutorul dat și îl rog să fie mijlocitor în fața lui Dumnezeu pentru mine și copiii mei: Rujița, Predrag și Nenad. Să îi pomeniți în sfintele voastre rugăciuni în fața moaștelor Sfântului Vasile".

28

Sfântul eliberează din lanțurile patimilor

Un tânăr, care nu dorește ca numele său să fie amintit, mărturisește despre o minune înscrisă de către părintele Ioil în cartea cu minunile Sfântului Vasile.

„De multe ori am încercat să mă eliberez de patima fumatului, dar nu reușeam deloc. Am înțeles că sunt slab și neputincios. În anul 1995 am venit să mă închin Sfântului Vasile. În drum spre Mănăstirea de Jos, pe locul unde cândva se afla o cruce, starea mea sufletească a devenit minunată, am simțit bucurie duhovnicească și o siguranță puternică că mă voi lăsa de fumat. Parcă eram întemnițat. După atâta timp am aruncat țigările și am trăit sentimentul eliberării și liniștii. Timp de 15 zile nu am simțit nicio nevoie să fumez. Apoi am mai vrut să fumez, dar nu ca înainte, încât pot să mă abțin în continuare. Nu am învins această patimă singur, ci m-a ajutat Îngerul meu păzitor, Sfântul Vasile de Ostrog".

Sfântul oprește scleroza care avansa

Vasilisa Terzin din Sombor, cu binecuvântarea duhovnicului său, părintele Ioil Bulatovici, pe atunci fost păzitor al sfintelor moaște ale Sfântului Vasile de Ostrog, făcătorul de minuni, a scris în ultimii 10 ani ai secolului 20:

„Elița Despot, de 53 de ani, din orașul Stara Pazova, s-a îmbolnăvit de o boală incurabilă la vârsta de 32 de ani. Boala s-a extins rapid, încât

29

la 39 de ani era în cărucior cu roțile. Neavând credință în Dumnezeu, a căzut într-o depresie grea și a trecut prin moarte clinică. Încercând să iasă din această stare, ea a început să se intereseze de probleme duhovnicești și de credința ortodoxă.

A vizitat prima dată Ostrogul în anul 1995, cu ajutorul altor oameni. După ce a fost povățuită și după rugăciunile făcute de părintele Ioil lângă moaștele Sfântului Vasile de Ostrog, ea a făcut progrese vizibile: boala a încetat să avanseze cu rapiditate, iar în plan duhovnicesc, parcă a renăscut. S-a botezat în credința ortodoxă, și căsătoria sa a fost sfințită prin Taina Sfintei Cununii în ziua pomenirii Sfintei Parascheva, la 27 octombrie 1996.

Acum, Elița își duce boala cu răbdare și cu vioiciune, mergând la control medical în fiecare lună. Medicii spun că starea sa de sănătate este îmbucurătoare, boala a încetat din evoluție, ceea ce este o adevărată minune pentru stadiul avansat al unei asemenea boli. Din punct de vedere duhovnicesc, cu ea s-a petrecut încă o minune. De mai mult de șapte ani ea este autorul, directorul și redactorul emisiunii radio Fereastră sufletului, la radio Stara Pazova. Până acum, a fost de cinci ori la Ostrog și a vizitat multe locuri sfinte. După ce a fost la Ostrog, Elița a devenit o persoană puternică duhovnicește, un om cumpătat și smerit. A început să se gândească cu înțelepciune la viață și moarte, fiind acum întotdeauna vioaie și veselă, în ciuda bolii sale. Nu se întristează și spune că i s-au deschis ochii duhovnicești și a reînviat. Acum se îngrijește

30

nu doar de mântuirea sufletului său, dar și de mântuirea sufletului multor ascultători și oameni care o cunosc din orașul ei, încercând să-i întărească pe toți în credință. Ea crede

cu tărie că Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, îi dă putere pentru toate acestea".

Mulțumire pentru o vindecare minunată

Radmila Milovici din orașul Vrbas, în scrisoarea din 3 octombrie 2002, mărturisește despre vindecarea sa minunată, care s-a petrecut la 24 decembrie 1995. Ea nu pomenește boala de care suferea.

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, marele făcător de minuni de la Ostrog, pentru vindecarea minunată. Trebuia să mă operez, dar datorită ocrotitorului nostru, Sfântul Vasile, și prin rugăciunile sale către Dumnezeu, la 24 decembrie 1995 am fost vindecată. Mă rog întotdeauna lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, ca și în continuare să mă ferească de orice năpastă".

Vindecare de patima fumatului

Zorka Palacici, profesoară de limba sârbă la școala principală Dositei Obradovici din orașul Priedor, în scrisoarea din 21 iulie 2004, mărturisește următoarele:

„M-am născut în Banian, lângă Nikșici, orașul copilăriei și tinereții mele. Locuiesc în Priedor din 1972, lucrez în învățământ. A venit războiul...

31

Viața mea s-a scufundat în frică, haos, necazuri. Era vară. Copiii mei cei mici se aflau atunci la unchiul lor (fratele meu) la Nikșici. Eu îi vizitam din când în când. A început anul școlar, așa că atât ei, cât și eu trebuia să mergem la școală: ei să învețe, eu să muncesc. Am venit la ei la Nikșici. Pe vremea aceea eram cea mai înversunată fumătoare. Războiul, pe lângă toate necazurile, m-a făcut să fumez și mai mult, omorând orice speranță de a renunța la fumat³.

Din Nikșici, unde m-au convins să rămân cu copiii pentru a locui împreună, fratele ne-a urcat într-un tren care duce la Podgorița. Era înainte de a doua cădere a Krainei. Mă temeam pentru copiii mei și eram zăpăcită, încât nu am acordat atenție celor din jurul meu. Deodată, trenul s-a oprit la o stație, dar nu la Podgorița, ci în fața Mănăstirii de Sus, de la Ostrog⁴. Am coborât împreună cu copiii. Cu frică și evlavie ne-am apropiat de moaște, am

³ Una dintre caracteristicile specifice ale patimii fumatului este legată de stres. La orice frământare și emoție, adeseori chiar neimportantă, omul scoate țigările cu mâinile tremurânde, și, după ce fumează, el „se liniștește", dar „se liniștește" în așa fel încât, tot mai tare se leagă de țigări, pentru că deja nu-și mai imaginează viața fără ele. Exact la fel se întâmplă cu oamenii din câteva profesii artistice și intelectuale, care nu pot gândi fără țigări. De aceea, este o luptă cu emoții nesfârșite, pe lângă faptul că Zorka Palacici s-a întâmplat să și lucreze în domeniul artistic, patima ei pentru fumat întetindu-se în nenumărate rânduri, (nota red.)

⁴ Stația Ostrog se află între Nikșici și Podgorița. (nota red.)

32

sărutat crucea de pe acestea. Am fost foarte emoționată.

Acolo s-a petrecut ceva cu totul neașteptat. Preotul care se afla la sfintele moaște m-a luat de mână. M-am speriat pentru că privirea sa era severă și plină de dojană. Acesta mi-a spus: «Dumneavoastră fumați!» (dar să nu vă gândiți că aveam țigara în mână sau în gură lângă sfintele moaște). Mi se pare că el a repetat: «Este păcat, nu aveți dreptul să faceți asta!» M-am fâstăcit și am încercat să-i explic ceva, dar nu am putut spune nimic. Am ieșit toți din biserică unde se găsesc sfintele moaște. Nici fratele meu, nici copiii mei nu au comentat cele întâmplate. Copiii și cu mine ne-am dus după fratele meu la viața de vie⁵. Fratele a arătat spre ea și a spus că acea viață de vie crește la o înălțime neobișnuită⁶. Nu l-am ascultat pentru că eram foarte tulburată. Ne-am îndreptat spre Podgorița. Cele întâmplate au continuat să mă apese. Trebuia să așteptăm autobuzul pentru Belgrad. Am intrat într-o cafenea și am luat o țigară pentru a fuma în timp ce beam cafeaua, după cum eram obișnuită. S-a întâmplat totul din nou, ca și mai înainte. În Belgrad, când i-am urcat pe copii în autobuz spre Priedor, un om a țipat la mine: «Femeie, ce faci?

⁵ Ea crește din acel loc unde se află moaștele; după cum la Athos, vița de vie crește lângă moaștele Sfântului Simeon Izvorătorul de Mir, așa și aici, la Ostrog. (nota red.)

⁶ Neexistând vânturi calde marine, clima acestui loc este destul de aspră, accentuată fiind de înălțimea mare. (nota red.)

33

Unde îi duci pe acești copii?» (începuse războiul, nu prea departe de Priedor erau acțiuni armate, iar omul la asta se referea). Am stat de vorbă pe drum, și în pauze am fumat țigară după țigară, până am ajuns la Priedor. Erau multe coloane de refugiați. Căzuse Podul Sanskii, dușmanii mai aveau 5 km până la Priedor. Am ajuns acasă.

Într-o dimineață, soțul mi-a întins bricheta, și în acel moment m-am simțit atât de rău, încât abia am putut spune să ia bricheta, că eu nu mai fumez. El a spus: «Slavă Domnului!», și a plecat la serviciu. Mai târziu, am ieșit și eu din casă pentru a cumpăra ceva. O femeie de pe trotuarul din fața mea a scos țigările și chiar în acel moment am simțit o mare amețeală. Mi-a fost atât de rău, încât abia mă țineam pe picioare, și în starea asta rea am ajuns acasă.

Nu am mai fumat. Nu puteam nici să mă gândesc să duc țigara la gură și am uitat de ele, de parcă nu ar fi existat. Dacă cineva mi-ar fi oferit o țigară, din nou îmi venea rău. Și așa, a trecut timpul. Într-o dimineață însorită, mă aflam la rând la cumpărături și am văzut pe cineva cu o țigară în mână. Am gândit: «Ce om nenorocit!» Atunci m-a străpuns un gând: eu nu mai fumez! Atunci (niciodată nu o să uit asta) m-am umplut de o asemenea bucurie, în fața căreia nu stau toate țigările fumate! De atunci, fumatul mi se pare un lucru potrivit. M-am izbăvit de această patimă urâtă și periculoasă. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile!"

34

Scăparea copilului de coșmaruri noaptea

Svetlana Tania Mihailovici din orașul Smederevo a trimis la 25 august 2002 starețului Mănăstirii Ostrog următoarea mărturie scrisă:

„Fiul meu, Danilo Mihailovici, s-a născut la 23 decembrie 1994, în orașul Smederevo. De la naștere el a avut probleme cu somnul. La început, am crezut că are o alergie și nu poate dormi, pentru că se scărpină pe corp. Se trezea noaptea la fiecare 10-15 minute cu țipete și plânsete. Când a mai crescut și putea vorbi, atunci am înțeles că avea coșmaruri. Am observat că îi tremură genunchii, învârtește ochii și se apără de ceva. Când încercam să-l liniștesc, luându-l în brațe, el îmi arăta spre colțul pernei și spunea: «Ia-mă de aici, mamă, du-mă acolo!» Adică dorea să îl scot din cameră. În fiecare noapte (timp de 21 de luni) am privit la chinul fiului meu și nu știam cu ce să-l ajut. Am cerut sfatul medicilor, le-am cerut ajutorul, dar au ridicat din umeri, spunând că pruncul este sănătos și bine dezvoltat (s-a născut cu 4,250 kg).

De Nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu am venit la Ostrog, pentru a ne ruga și închina la cinstitele moaște ale Sfântului Vasile, ca să îl salveze pe fiul meu. Am dormit la Mănăstirea de Jos. Exact la miezul nopții, fiul s-a trezit țipând și plângând. S-a petrecut la fel ca acasă. Când am putut să îl iau în brațe, am vorbit mult în șoaptă, și m-am rugat din adâncul inimii: «Sfinte Vasile, ajută-ne!» Când ne-am întors în cameră, fiul meu

35

răsufleta cu atâta putere, ca omul mare. De atunci, Danilo al meu a început să doarmă normal, iar mie mi-a luat mult timp să mă obișnuiesc că nu trebuie să îl liniștesc în fiecare moment din noapte. Anul următor l-am adus pe copil la Ostrog, pentru a-i mulțumi Sfântului Vasile. Apoi l-am adus la 15 august 2002 din nou. Acum are șapte ani și jumătate. Am vrut să scriu această mărturie adevărată a mea, iar dumneavoastră, dacă doriți, puteți să o așezați în cartea cu vindecări minunate și arătări ale Sfântului Vasile.

P.S. La 4 ani Danilo a rămas fără tată, acesta murind de cancer osos pe 25 martie 1999. Cât suferă un om mare, dar un copil? Începutul războiului și moartea tatălui au lăsat asupra sa urme tragice. La grădiniță, în acel an, el făcea sicrie, cruci și cubulețe din argilă. Danilo a terminat clasa I premiant, dar a fost trist și fricos. Era destul ca învățătoarea să ridice

vocea la unul dintre prietenii lui, că el începea să plângă și nu putea face nimic din ceea ce i se cerea.

Vă rog, faceți o rugăciune pentru apărarea de oamenii răi și lucruri imorale!"

Vindecare de cancer la ganglionii limfatici după botezul făcut la Ostrog

Vasilisa Terzin, la sfârșitul secolului XX, a scris următoarele:

„Milița Baraci, de 22 de ani, din Prigrevița, aproape de Sombor, a venit împreună cu mama sa

36

la Ostrog. Ele au fost botezate aici pe când Milița avea 18 ani și era bolnavă de o boală incurabilă grea cancer la ganglionii limfatici. Mulți ani ea s-a tratat la diverse spitale, dar o externau ca fiind incurabilă. După discuția cu părintele Ioil, după rugăciunile la moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, și după botez, Milița imediat a simțit o îmbunătățire simțitoare a sănătății, la fel și mama sa, care avea un nivel ridicat de zahăr în sânge⁷.

De atunci, Milița a făcut analize în fiecare an, și starea ei de sănătate era mai bună. Însănătoșindu-se pe deplin, ea s-a căsătorit în anul 1997 și după un an a născut o fetiță sănătoasă și frumoasă, pe nume Vesna. La dorința Miliței, fiica sa, care s-a născut înainte de praznicul Sfântului Ioan Botezătorul, a primit la botez și numele Iovana. Mamei sale, Dușanka, nu îi mai crește nivelul de zahăr din sânge, iar problemele familiale și casnice, care erau foarte însemnate înainte de venirea la Ostrog, acum sunt de domeniul trecutului".

O femeie care suferea de o boală grea a picioarelor a început să meargă

La Mănăstirea Ostrog a venit o scrisoare de la Verița Andreevici, cea vindecată, din Croația, Borovo Selo, adresată egumenului de atunci al mănăstirii, Lazăr Agici.

⁷ Glicemia crescută, (nota red.)

37

„Stimate egumene Lazăr, binecuvântați!

Mă adresez dumneavoastră cu respect, pentru că mi-ați acordat ajutorul de care aveam mare nevoie. Am reușit să trec de toate necazurile și greutățile vieții, prin rugăciunile dumneavoastră fierbinți către Dumnezeu și datorită Sfântului nostru drag și scump, Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Îi mulțumesc Domnului Iisus Hristos și Sfântului Vasile pentru că pe mine, păcătoasa și nevrednica, nu m-au îndepărtat și nu m-au lăsat fără milostivire, ci mi-au arătat drumul pe care trebuie să merg în viață. Sper că dumneavoastră vă amintiți când am venit la Ostrog prima oară în anul 1996, cu picioarele bolnave, iar mulțumită lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog, am început să merg.

De aceea, cred că și acum rugăciunea mea va fi ascultată; cred cu tărie că Domnul, prin Sfântul Vasile, dăruiește binecuvântarea Sa și revărsă har. Astfel, vă scriu în numele unei femei, Iasna, care suferă greu de cancer la plămâni și este mama unui copil de 8 luni. Medicina este neputincioasă în fața unei asemenea boli. Dar acolo unde medicina este neputincioasă, acționează credința în Dumnezeu și în Sfântul Vasile, căci, ceea ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu (minunile mărturisesc despre aceasta). Cred că rugăciunile dumneavoastră fierbinți către Sfântul Vasile de Ostrog o vor ajuta și pe Iasna să se vindece.

Dragă egumene Lazăr! În încheierea scrisorii, vă rog din toată inima să vă rugați pentru roaba lui

38

Dumnezeu, Iasna, către Sfântul Vasile de Ostrog și către Domnul Iisus Hristos, ca să reverse asupra ei har și vindecare deplină. Mă înclin vouă și vă mulțumesc din toată inima, știind că rugămintea mea va fi ascultată. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, slavă Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, în vecii vecilor! Rugați-vă și pentru mine, nevrednica".

Vindecare de alcoolism și de traumele psihice dobândite în război

Sora⁸ Milena Pešici de la Mănăstirea Ostrog a povestit despre următoarea vindecare consemnată în letopisețul mănăstirii:

„Fratele meu, Elenko, s-a lăsat de băutură prin rugăciunile Sfântului Vasile lui fie slava și milostivirea⁹! Era alcoolic. Din fire, el este un om bun și liniștit, dar în timpul războiului, pe când deservea, a început să bea rachiu și a devenit alcoolic, având

⁸ în Biserica Serbiei, din cauza jugului turcesc multisecular, tradiția monahismului femeiesc nu a avut posibilitatea să se dezvolte și, de aceea, de-a lungul a multe secole, nu au existat mănăstiri de femei, iar o mulțime de monahii se nevoiau în mănăstirile de bărbați. Doar în secolul XX a început să renască monahismul femeiesc în Biserica Serbiei, datorită egumenei Ecaterina din Rusia, care a întemeiat o Mănăstire la Hopovo. (nota red.)

⁹ Această zicală este răspândită în Muntenegru atunci când se pomenește numele Sfântului Vasile de Ostrog. (nota red.)

39

Întotdeauna cu el sticla de băutură. Atunci când s-a întors acasă, cel de-al doilea frate și soția au observat că el nu este în stare să muncească și s-au necăjit. S-au supărat pe el, fără să știe că acesta bea. Mama, care murise, i s-a arătat fratelui în somn și i-a spus să nu-l mai tulbure războiul care a trecut, pentru că îl îmbolnăvește. Am vrut să-l duc la Ostrog, pentru a-l aduce la credință.

În anul 1996, pe drum spre Ostrog, am trecut pe la Mănăstirea Grgeteg, căci o cunoștință de-a mea, cu care lucrez împreună, dorea să viziteze mănăstirea. Ea a observat că fratele meu scoate sticla și bea la fiecare 10 minute. El a fugit de îndată ce a văzut un monah la mănăstire, deoarece se temea de musulmanii cu barbă, pe care-i văzuse în război. Părintele Dositei a zis despre Elenko că este om bun, dar este mai bine să cumpere acum rachiu, deoarece altădată nu va mai veni la Ostrog. Când am intrat la Mănăstirea de Sus, Elenko a spus că nu are de ce să meargă acolo unde se află călugări. Taximetristul care ne-a adus a început să îl convingă, și, în final, slavă Domnului, l-a convins să intre în biserică, unde se află moaștele Sfântului Vasile. S-a spovedit și i s-a citit o rugăciune. A mai băut puțin după aceea, până ne-am întors acasă, și de îndată ce ne-am întors, în chip inexplicabil, a încetat a bea. El s-a vindecat și de trauma psihică din război și de patima alcoolului".

40

Sfântul apără un tânăr în război

La 18 ianuarie 2000, Gosna Nojici din Bania Luka a dat mărturie în letopisețul mănăstirii despre cum Sfântul Vasile a ocrotit în chip minunat pe fiul său în timpul ultimelor vărsări de sânge din Balcani:

„Atunci când a început războiul din Bosnia, toți bărbații capabili să poarte arme au plecat să lupte. Ea plângea fără încetare și se ruga lui Dumnezeu pentru fiul ei. Într-o noapte, i s-a arătat în somn Sfântul Vasile și i-a spus: «Nu te teme, eu îl voi apăra pe fiul tău!»

Tânărul a fost în război pe toată durata sa, din 1992 până la sfârșit, și într-adevăr, nimic rău nu s-a petrecut cu el. El a simțit tot timpul că îl apără ceva nevăzut. Tânărul vine în mod regulat la Ostrog pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu și preacuviosului Său, Sfântului Vasile". O femeie este vindecată de nevroză

La 8 aprilie 2004, Marinka Goikovici din Duhrava, de lângă Ivanița, a însemnat următorul fapt:

„Eu, Marinka Goikovici din Dubrava, de lângă Prilike-Ivanița, astăzi, 8 aprilie 2000, am venit din nou, a patra oară, la Ostrog cu prietenii mei, vecini, colegi de serviciu, pentru a mulțumi lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog, care m-a ajutat pe mine personal și întreaga mea familie. Multe lucruri bune s-au petrecut cu mine în acești trei ani, de când am venit prima dată la Ostrog.

41

În primul rând, m-am însănătoșit, sănătatea fiind cea mai mare bogăție pentru om. Apoi, toate treburile în viața mea s-au pus în rândulă. Înainte de asta, în anul 1996, după 10 ani de muncă, fusesem concediată din funcția de dactilograf în tribunalul raionului Ivanita. Sănătatea mi s-a zdruncinat din punct de vedere psihic, am mers din doctor în doctor, dar nu m-a ajutat nimic. Întrucât sunt un om credincios, Mănăstirea Ostrog mi-a rămas ca ultimă

speranță. De când am venit aici, toate lucrurile au început să se îmbunătățească. Slavă Domnului și Sfântului Vasile, în a noua zi de la întoarcerea mea de la mănăstire am primit serviciu, exact același și chiar acolo, în tribunalul raionului, dactilograf, cu aceiași colegi cu care fusesem înainte.

Să știți că am urmat sfatul dumneavoastră de a nu mă purta urât cu nimeni. Din prima zi i-am făcut pe toți să înțeleagă că nu mă port cu nimeni urât. Credeți-mă că sunt grozav de bucuroasă deoarece m-am făcut sănătoasă de trei ani, iar fiul meu a intrat la Facultatea de Construcții de Mașini, la Universitatea din Belgrad, ceea ce înainte nici nu putea îndrăzni a visa, acum fiind în anul doi deja. Fiica are doi copii, care, slavă Domnului și Sfântului Vasile, sunt sănătoși. Am acum o nepoată de doi ani jumătate și un nepot de patru luni. Fiica mea, ca și mine, și-a pierdut slujba, dar a găsit alta. Mama mea era pe moarte, dar s-a înzdrăvenit. Trei ani de zile nu am fost la medic: nici la psihiatru, nici la terapeut. Nu am avut nicio boală în această

42

perioadă, nici guturai. Mulți colegi, prieteni și vecini au venit cu mine sau singuri la Ostrog și tuturor le-a fost de folos.

Doresc numai bine atât mie, cât și unei femei, care m-a judecat greșit într-o ceartă cu colegii și pe care nu am urât-o. Aceasta m-a sunat mai târziu să mergem împreună la Mănăstirea Ostrog, ca să se roage Sfântului Vasile pentru sănătatea și bunul mers al familiei. Fiica ei, care a fost cu noi la Ostrog anul trecut, și care nu a avut prieten timp de 7 ani, a venit la Ostrog cu credință, și la zece zile după pelerinaj, ea a început o viață nouă. L-a întâlnit pe actualul ei soț, care se mutase la Ivanița, și s-a căsătorit cu el. Ea este fericită și locuiește în Zrenianin. Cea care m-a judecat pe nedrept acum este avocată, și mă întâlnesc adeseori cu ea după serviciu. Îmi este bine și pot să-i ajut și pe alții. Știu că Dumnezeu și Sfântul Vasile mă vor ajuta și în continuare și, de aceea, când mi se ivește ocazia, vin la Ostrog să mă rog pentru bunăstarea familiei mele și pentru sănătatea noastră, a tuturor. Vă mulțumesc dumneavoastră și tuturor care se nevoiesc în mănăstire și ne așteaptă. Vă doresc multă sănătate și viață îndelungată și să ne așteptați întotdeauna!"

Vindecarea minunată a unui medic

Predrag Kavacenda, medic pediatru, otorinolaringolog, care a locuit temporar în Mrkonici Grad, Bosnia și Herțegovina, mărturisește despre minunea care s-a

43

petrecut cu el, prin însemnarea făcută la 22 mai 2003, la Ostrog:

„Acum șase ani m-am îmbolnăvit deodată. Atunci locuiam în Kikinda ca emigrant. În Kikinda am nimerit la finalul războiului din Bosnia și Herțegovina. Înainte de război, aici fusesem comandantul unei secții de otorinolaringologie.

Am fost diagnosticat cu o boală grea a arterei inimii și am fost trimis de urgență la Sremska Kamenita să mi se facă o ecografie cardiacă, unde a fost descoperită o îngustare a vaselor de sânge ale inimii. Aveam dureri foarte mari în piept, încât nu puteam merge. Mă temeam foarte mult pentru viața mea și pentru familie, pentru că nu puteam munci având o astfel de boală. L-am ascultat pe fiu, care mai târziu a terminat seminarul (atunci încă era la gimnaziu). El m-a sfătuit să merg la Ostrog pentru a mă ruga Sfântului Vasile. La Ostrog m-a spovedit părintele Ioil, a citit rugăciune deasupra moaștelor, iar dimineața am plecat acasă. Apoi m-am dus la Sremska Kamenita, la Institutul unde se studiau bolile cardiovasculare. Acolo mi-au făcut o cateterizare cardiacă și au stabilit o stare gravă a vaselor de sânge ale inimii. Colega care mi-a făcut cateterizarea m-a chemat în cabinetul său și m-a anunțat că nu poate să mă vindece (nu mă ajută nici medicamentele, nici operația). Auzind acestea, i-am spus că mă voi vindeca, și mă va vindeca Domnul. Am ieșit din cabinetul său cuprins de teamă și tulburat și, fără a ști încotro să merg, am trecut pe sub o scară, unde am văzut pe neașteptate

44

un paraclis de spital, închinat Sfântului Nectarie din Eghina. Am intrat în paraclis și m-am

rugat Sfântului să îl implore pe Dumnezeu pentru vindecarea mea. Consiliul medicilor a hotărât să îmi facă totuși o operație dificilă, în plus trebuia să mă opereze profesorul renumit Radovanovici. M-au trimis acasă să aștept până când va fi programată operația.

A început postul Crăciunului, iar eu, după ce am postit, m-am rugat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Sfântului Vasile, ca prin rugăciunile lor, să-L implore pe Dumnezeu să schimbe această boală mortală cu o altă boală, pentru a putea trăi și ajuta familia (soția și cei 4 copii), care fără mine nu ar fi avut nicio sursă de trai. A trecut o lună, dar tot nu am primit înștiințare de la clinică.

Între timp, nu am mai simțit acele dureri care erau înainte, m-am tratat (iau 3-4 medicamente regulat), dar am observat că simt nevoia mai des să merg la toaletă pentru a urina. Am aflat că am diabet. Pentru că am o rudă la No vi Sad, i-am cerut să se informeze ce au hotărât medicii legat de mine. Acesta a verificat și mi-a spus că nici nu mai sunt urme ale trecerii mele pe acolo, de parcă nu aș fi stat la spital. Imediat am înțeles că s-a făcut o minune și spre surprinderea familiei și a medicilor colegi, am întrerupt tratamentul, începând să mă antrenez prin mersul pe bicicletă, tot mai mult, în fiecare zi, până am început să parcurg pe zi până la 30 de km. Atunci a devenit clar că m-am vindecat cu adevărat de boala mortală de inimă. După cum

45

am cerut Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Sfântului Vasile, această boală a fost înlocuită cu diabetul zaharat. Slavă lui Dumnezeu, Care m-a vindecat prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și ale Sfântului Vasile de Ostrog, dându-mi această boală ca pedeapsă pentru păcatele mele de dinainte și ca o cruce, pe care o voi duce până la sfârșit, cu răbdare și cu recunoștință. Acum locuiesc și lucrez în Mrkonici Grad. În afară de Praznicul familiei sfântul Nicolae, am făgăduit să prăznuim și pe Sfântul Vasile de Ostrog ca hram al casei noastre, căruia i-am promis că voi veni să mă închin sfintelor sale moaște cel puțin o dată pe an. S-a scris și povestit pe scurt în arhondaricul mănăstirii în ziua mutării moaștelor Sfântului Nicolae, ziua Praznicului Sfântului ocrotitor al familiei noastre".

Vindecare de reumatism la oase

Roaba lui Dumnezeu Elena, din Panciova, a lăsat la mănăstire următoarea însemnare:

„În anul 1997 am fost la Ostrog. Tatăl meu a suferit timp de 15 ani de o boală grea de oase. Când au început crizele bolii am fost nevoiți să îl ducem la spital, dar la un timp crizele s-au repetat. În anul când am fost pentru prima dată la Ostrog, m-am rugat Sfântului Vasile să-l ajute pe tatăl meu. După aceasta, a trecut puțină vreme și din nou l-am dus pe tata la un medic renumit, care a spus: «Stimate, nu aveți nimic, trebuie doar

46

să nu mai mâncați carne». Am înțeles că Sfântul Vasile a făcut o minune, răspunzând la rugăciunile mele. Într-adevăr, viața tatălui meu și a mea s-au schimbat radical, nemaexistând acele dureri cumplite și alergările pe la spital. Am început să trăim în dragoste și înțelegere. Pentru că sunt din Voievodina¹⁰, abia acum am venit a doua oară la tatăl meu, Sfântul Vasile, să mă închin și să-i mulțumesc. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile!"

Soților neroditori li se dau urmași

Țvetko și Verița Markovici din Rumenka, de lângă Novi Sad, au dat mărturie scrisă despre acest caz:

„Prin rugăciunile Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, s-a petrecut o minune cu noi. Timp de 5 ani, soțul meu, Țvetko Markovici, și eu, Verița Markovici, din Rumenka, de lângă Novi Sad, am încercat fără succes să ne vindecăm de infertilitate. Medicii, în final, ne-au spus că totul este în zadar. Dar, Dumnezeu Cel Milostiv a făcut milă cu noi, păcătoșii, și ne-am îndreptat spre Ostrog. Prin rugăciunile Sfântului Vasile de Ostrog, fiul nostru, Stoian, s-a născut la 23 ianuarie 1999, la Novi Sad. Medicii au fost uimiți, recunoscând că aceasta este o adevărată minune a lui Dumnezeu.

¹⁰ Cea mai îndepărtată de Ostrog, cea mai nordică parte a Serbiei, învecinată cu Ungaria, de unde nu se ajunge ușor la mănăstire, (nota red.)

Slavă și laudă Sfântului Vasile, pentru că L-a rugat pe Dumnezeu și ne-a fost dăruit un copil și pentru că, în afară bolilor trupești, au fost vindecate și bolile sufletești. Îi mulțumim din tot sufletul și părintelui Ioil, care ne-a ajutat atât de mult, precum ajută un tată natural pe copiii săi".

Vindecare de o slăbiciune inexplicabilă

Tatiana Kotlița din Belgrad, la 9 martie 2002, a mărturisit o minune:

„În anul 1996 am fost la Ostrog de câteva ori. În noiembrie 1997 s-a petrecut o minune cu mine. Am mers în vizită cu prietenul meu, Zoran, la o rudă a sa, care locuiește în satul Grbalj, de lângă Tivat. Trebuia să înnoptăm la ei și dimineața să plecăm la Nikšici. Între timp, seara, mi s-a făcut foarte rău. Am început să am amețeli și temperatură. Trebuie să spun că nu am fost niciodată bolnavă, doar de guturai și atât. Două zile nu m-am putut ridica din pat, eram pe jumătate moartă, voiam să dorm tot timpul și mă aflam într-o stare de ațipeală. După două zile, pe neașteptate, mi-a fost mai bine și mi-am revenit, ca și cum m-am trezit dintr-un coșmar. Într-adevăr, organismul era extenuat și eu eram foarte slabă pentru că nu mâncasem nimic două zile. Ne-am urcat în tren și am plecat la Ostrog. Tot drumul am zăcut pe locul din spate, voiam să dorm. Când am ajuns la mănăstire, m-am închinat la moaștele Sfântului Vasile de Ostrog și apoi am băut apă. Deodată, organismul a

48

început să se deștepte și am simțit cum puterile îmi revin. Nici acum nu înțeleg ce s-a întâmplat atunci cu mine. Știu un singur lucru, acela că Sfântul Vasile m-a ajutat să mă vindec".

Sfântul vindecă depresia și roagă pe Dumnezeu pentru soții fără copii și fără serviciu

Vasilisa Terzin a scris:

„Dobrița, de 42 de ani, medic din Belgrad, a venit la Ostrog în anul 1995, cu sufletul trist. Ea nu avea un serviciu stabil, era căsătorită de mult timp, dar nu avea copii, iar în familie avea multe probleme. După discuția cu părintele Ioil și după ce acesta i-a citit rugăciuni lângă moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, ea s-a întors la Belgrad. La trei zile după întoarcerea acasă, ea a primit serviciu permanent, iar după un an a rămas însărcinată. La 18 martie 1997, a născut un băiat sănătos, cu numele Teodor, care a fost botezat în credința ortodoxă în ziua pomenirii Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Acum Dobrița este bucuroasă și plină de putere, iar de pe buzele ei nu se oprește lauda neîncetată adusă Sfântului Vasile. După cum ea spune, atunci când era la Ostrog a simțit asupra sa sfântul acoperământ al Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog".

49

Vindecarea unei femei și a unui copil de multe suferințe

Liliana Iovanovici din Niș a scris la 5 iulie 2004 două cazuri de vindecare:

„Nu puteam merge, aveam astm, tensiune mare, glicemia mare, amețeli dese și mă îngrășasem. Când am intrat în biserică și m-am apropiat de moaștele Sfântului Vasile, m-am simțit mai bine, am început să respir mai ușor. După întoarcerea acasă, nivelul glicemiei a scăzut, nu am mai avut inflamații și pete pe piele. Am slăbit de la 145 kg la 120 kg. Mi s-a îmbunătățit vederea, iar amețelile au încetat. Din 1997, vin des cu multă bucurie la Sfântul Vasile și simt mila sa.

Fetița Ana, pe care am adus-o cu mine, avea un traumatism cranio-cerebral, pierzându-și vederea la ochiul stâng, în urma unei comotii cerebrale puternice. După ce s-au făcut rugăciuni către Sfântul Vasile, starea sa de sănătate s-a îmbunătățit, a făcut operație și i s-a făcut implant de ochi artificial. Cu celălalt ochi a început să vadă mai bine, i-a revenit memoria, astfel încât îi este mai bine pe toate planurile".

Soților neroditori li se dăruiește moștenitor

În letopisețul mănăstirii este scris:

„Inginerul Vladenko Buketici și Maria, din Kragujevaț, nu au avut copii timp de șase ani. Au venit la Ostrog să se roage la 21 august 1997, iar fiica lor Kristina s-a născut la 11 mai

1998".

50

Sfântul dăruiește urmaș

Dușița și Iovan Mandarici din Novi Sad au trimis egumenului Mănăstirii Ostrog următoarea scrisoare:

„Dușița și Iovan Mandarici au venit să se roage Sfântului Vasile la 6 septembrie 1997. Ne-ați citit rugăciune pentru naștere de prunci. Soția a rămas însărcinată în noiembrie. În august anul următor, 1998, s-a născut fiica noastră, Sonia".

Au devenit părinți după 15 ani de căsătorie

Marița și Dragon Ielovaț din Sid, în scrisoarea lor din 26 mai 2000, trimisă la Mănăstirea Ostrog, mărturisesc:

„După cununia noastră, în anul 1984, noi, ca toți tinerii, ne doream copii. Au trecut mai mult de doi ani de așteptare, dar copiii nu au apărut, și am mers la doctor. Tratamentul dura ani de zile, și noi, sătui de toate, în ciuda dorinței enorme de a avea copii, am încetat tratamentul și am așteptat din nou cu nădejde. Anii treceau, dar copii tot nu aveam.

Odată, după ce s-a întors din Bosnia, soțul mi-a povestit că părintele Milan l-a sfătuit să mergem împreună la Sfântul Vasile de Ostrog. Astfel, după 15 ani de așteptare a unui copil, în august 1997 am plecat la Ostrog. Am fost plini de nădejde și credință în puterea binecuvântată a Sfântului Vasile de Ostrog, ne-am închinat și ne-am atins de sfintele sale moaște. L-am implorat să roage pe Domnul Dumnezeu să ne dăruiască un copilăș. Au trecut câteva luni, după care am început să simt

51

niște modificări. Când m-am gândit că aș putea fi însărcinată, m-am dus la medic. Mă temeam să nu fiu decepționată. «Vă felicit, sunteți însărcinată în șapte săptămâni!», mi-a spus medicul. Am crezut că-mi ies din minți de bucurie. Cu greu am găsit ușa și am ieșit din cabinet. Acum, eu și soțul suntem cei mai fericiți părinți, avem o fetiță de 5 luni, o scumpete pe nume Teodora, sănătoasă și veselă. Adeseori, după ce o culcăm, îi mulțumim Domnului Dumnezeu și Sfântului Vasile, pentru că ne-a dăruit acest copil minunat, această mare bucurie!"

Sfântul vindecă depresia

Vasilisa Terzin a notat în anul 1997:

„Suzana Narancici, de 24 de ani, de lângă Sombor, avea o familie nefericită. Nu învăța bine, avea depresie puternică. Parcă toate necazurile lumii acesteia au căzut atunci pe umerii ei de copil, în anul 1997 a fost botezată la Ostrog. După Botez, nu a mai căzut niciodată în depresie. A intrat la Facultatea de Agricultură, trecând examenul cu Excelent. Au dispărut problemele din familie și din viață, parcă s-au luat cu mâna, și ea este recunoscătoare pentru asta Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog".

Vindecare de cancer

În același an, 1997, Vasilisa Terzin a notat următoarele:

52

„Draghița I., de 42 de ani, de lângă Sombor, s-a îmbolnăvit de cancer la ovare, când avea 38 de ani. În același an s-a operat, i s-au scos și ovarele și uterul. După această operație grea ea a căzut în comă, din care a ieșit cu greu. După ce și-a recăpătat cunoștința, a promis lui Dumnezeu că se va ruga permanent dacă se va ridica în picioare. După cum spune ea, în acel moment o putere nevăzută a ridicat-o brusc din pat și a pus-o pe picioare. În timpul recuperării după operație, am fost de două ori la Ostrog și de fiecare dată părintele Ioil s-a rugat pentru însănătoșirea ei la moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog.

În mai 1997, Draghița s-a dus singură la Ostrog. La Mănăstirea Celie de lângă Valievo, ea a simțit deja o îmbunătățire a sănătății. Părintele Ioil s-a rugat pentru vindecarea sa lângă moaștele Sfântului Vasile de Ostrog. După rugăciunile făcute la Mănăstirea de Jos, cu Draghița s-a petrecut o minune. Un om a venit și i-a cerut să-i fie nașă lui și prietenilor lui.

Draghița a devenit nașă pentru 19 oameni. Acum se simte sănătoasă și permanent se îngrijește de finii ei cei mulți".

Vindecare de leucemie

Țața Mitici din Stări Grad, Kotor, a mărturisit în scrisoarea din 13 aprilie 2004, despre vindecarea minunată a fiicei sale, bolnavă de leucemie.

„Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi! Nu există cuvinte prin care eu, o mamă, să pot exprima

53

recunoștința către Domnul și către Sfântul Vasile, recunoștință din toată inima mea. Slăvesc pe Domnul și pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu! Fiica mea Elena a suferit de cumplita boală a leucemiei. Acest diagnostic i-a fost pus în septembrie 1997 la Belgrad. A fost imobilizată la pat, având dureri cumplite. Ne-am petrecut viața la spital. Am crezut și nădăjduit în Dumnezeu, după cum nădăjduiește un copil în părinții săi. În afară de toate rugăciunile, eu am rugat-o permanent pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să arate drumul mântuirii pentru fiica mea. Medicina era neputincioasă. N i s-a propus transplant de măduvă la Milano sau chimioterapie. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile. Am avut un vis minunat într-o noapte, când ne-am întors de la spital acasă pentru a sărbători ziua de naștere a Elenei (s-a născut pe 29 aprilie 1989), și pentru a aștepta rândul pentru transplant la Milano. Am văzut în vis Mănăstirea Sfântului Vasile. Nu fusesem niciodată înainte la Ostrog și nici nu știam unde se află. M-am sfătuit cu duhovnicul și ne-a explicat cum să ajungem acolo. Atunci locuiam în Serbia. Vindecarea a avut loc în ziua pomenirii Sfântului Vasile, la 12 mai 1998. Ne-am îndreptat spre mănăstire cu un grup de pelerini de la parohia bisericii Lazarița din orașul Krușevaț¹¹. Am fost ajutată să duc fata

¹¹ Orașul Krușevaț a fost capitala statului Sfântului Țar Lazăr, în cinstea căruia această biserică a primit numele. (Nota trad.)

54

la mănăstire. După ce am parcurs deja jumătate de drum de la Mănăstirea de Jos la cea de Sus, Elena a spus: «Mamă, lasă-mă, pot și singură!» O, minune! Fiica mea nu numai că mergea, dar topăia, de parcă nu fusese niciodată bolnavă! Ne-am atins de moaștele Sfântului Vasile și ni s-a citit o rugăciune. Când am ieșit din biserică, am simțit un mare har.

Un monah, care mă văzuse mai înainte cum duceam fata, m-a întrebat: «Unde ați fost?» A pus mâna sa pe capul fetei și a întrebat ce o doare și dacă este obosită. Iar mie mi-a spus: «Este bine că ați venit, trebuia să veniți mai devreme, dar niciodată nu este prea târziu». Pentru pomenirea și recunoștința față de Sfântul Vasile, cinstim această zi ca Praznic al casei. Slavă și laudă veșnică Sfântului Vasile, pentru că fiica mea s-a vindecat complet, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfântului Vasile!"

Sfântul mijlocește urmași pentru soții care au rămas neroditori de mult timp

La 18 octombrie 2000, roaba lui Dumnezeu, Anita, a mărturisit în scris către starețul mănăstirii despre două minuni săvârșite cu membrii familiei sale.

„Acum 15 zile m-a binecuvântat Sfântul Vasile și nu pot descrie ce sentimente au apărut în sufletul meu, ce bucurie a intrat în casa mea. Sunt mama a doi copii, Ivan și Srcian, îl iubesc și respect pe soțul meu, Srecika, ceea ce este pentru mine o mare bucurie, și toate acestea sunt datorită credinței în Domnul Dumnezeu, în Preasfânta Născătoare

55

de Dumnezeu și în toți sfinții, mai ales în Sfântul părinte Vasile de la Ostrog.

Nu-mi amintesc exact de câte ori am fost la Ostrog, dar știu că, din mila lui Dumnezeu, am intrat prima dată în această mănăstire în anul 1987, iar apoi am venit în fiecare an până în iunie anul acesta, 2000. Acesta este răspunsul la scrisoarea sfinților voastre, pe care mi-ați trimis-o cu binecuvântarea și rugăciunile dumneavoastră.

Sora soțului meu este căsătorită cu un om bogat din Elveția și locuiește la Geneva. De loc este din Barici și a lucrat la Geneva ca asistentă medicală la un spital. După 16 ani de căsătorie, ea tot nu avea copii. În anul 1997, a venit la Barici, și în iunie m-am dus să o

vizez. Atunci i-am povestit despre Ostrog, i-am dat apă sfințită de la mănăstire, tămâie, bucățele de zahăr sfințit, o icoană cu Sfântul și o cruce de la mănăstire. I-am spus că cred cu tărie în ajutorul binecuvântat al Sfântului. M-am rugat cu stăruință și astfel, într-adevăr, credința a cuprins-o și pe ea. Fericirea a învăluit-o. L-a născut pe fiul Aleks la 19 august 1998, chiar de Schimbarea la Față. Ea a povestit despre aceasta fratelui său și cumnatei, care nu aveau copii, fiind căsătoriți de 8 ani și jumătate. Drept să vă spun, acea cumnată era dintr-o familie ciudată. Când am putut, mama și cu mine ne-am adresat cu rugăminți către dumneavoastră, monahii de la Ostrog, și în anul următor, 1999, tot de Schimbarea la Față, Dumnezeu le-a dăruit pe fiica Katarina. Aceasta a devenit pentru mine încă o întărire a faptului că

56

Sfântul ascultă rugăciunile stăruitoare ale noastre, păcătoșilor".

Sfântul înmoaie inimile dușmanilor și vindecă spatele bolnav

„Mă numesc Ștefan Kraguevici. Locuiesc în Sid. M-am născut în anul 1933. Sfântul Vasile a săvârșit două minuni cu mine. Înainte am locuit în Croația, dar am fost obligat să fug în Serbia. În anul 1998 am venit de trei ori la Osiek, de fiecare dată încercând fără succes să iau toate documentele mele, pentru că m-am născut în acest oraș. Nu puteam să le primesc din cauza relațiilor negative ale autorităților locale cu sârbii. Întotdeauna găseau motive să nu îmi dea actele. La un moment dat, am gândit că poate se întâmplă asta pentru că nu am luat binecuvântare de la preot pentru acest lucru. La 10 mai am luat binecuvântare, și în ziua următoare, la 11 mai, am plecat la Osijek. M-am rugat Sfântului Vasile și am făcut promisiune că dacă mă va ajuta, imediat mă duc la Ostrog pentru a mă închina și pentru a-i mulțumi pentru ajutor.

În aceeași zi, am oferit tot ce trebuia pentru primirea documentelor necesare, adică am făcut tot ceea ce încercasem fără succes mai înainte (extrase din Registrul de Stare Civilă și celelalte acte de identitate, de care aveam nevoie pentru a locui în Serbia). Marți, 12 mai 1998, în ziua pomenirii Sfântului Vasile, fără nici cea mai mică problemă am primit documentele necesare de la aceleași persoane,

57

care de trei ori au refuzat să mi le dea. Pentru aceasta, i-am fost foarte recunoscător Sfântului Vasile. Dar, în afară de această problemă, am mai avut și alta. Începând din 1996, am suferit de dureri cumplite la spate (radiculită), încât mergeam greu, târând piciorul. La biserică nu puteam sta în picioare la slujbe, tot timpul simțeam nevoia să stau jos din cauza durerii. După ce am primit documentele, datorită Sfântului Vasile, care mi-a ascultat rugăciunea, la 25 mai 1998 am venit la Ostrog, pentru a-i mulțumi. Am plecat fără să știu cum să ajung la Mănăstirea de Sus cu asemenea dureri. În sinea mea am gândit că pot primi vindecare de boala mea, dar m-am considerat nevrednic de o minune și am crezut că Sfântul Vasile de aceea nu mă ajută.

Prima dată am mers la Mănăstirea de Jos. Cu dureri mari, adeseori m-am oprit și m-am odihnit, dar cu toate astea am ajuns la Mănăstirea de Sus. M-am atins de sfintele moaște și m-am spovedit, însăși atunci am simțit durere la spate. Apoi am plecat spre Mănăstirea de Jos, dorind să mă împărtășesc, dar nu mi-au dat voie, presupunând că nu sunt pregătit de Sfânta împărtășanie. Explicându-i preotului că țin toate posturile, iar de această dată am postit 14 zile înainte de pelerinajul la mănăstire, atunci m-au împărtășit. Nici în timpul Liturghiei nu am putut sta în picioare, din cauza durerii fiind nevoit să stau jos. După aceea, de-a lungul zilei, am simțit o ușurare, iar apoi durerea a dispărut complet.

58

Din acea zi, 26 mai 1998, până în ziua de astăzi, merg normal, fac de toate, muncesc". Sfântul vindecă o fată cu ochii bolnavi

Vasilisa Terzin a scris în anul 1998:

„Fetița Iovana Vrsakov, de 12 ani, din orașul Sombor, avea afecțiuni mari oculare de la naștere. La doi ani i s-a constatat strabism, de la 6 ani a purtat numeroși ochelari și a intrat

în multe spitale. În cele din urmă a ajuns la Ostrog. După ce i s-au citit rugăciuni lângă moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, părintele Ioil Bulatovici i-a binecuvântat pe părinți să-l ducă pe copil la operație, cu nădejdea că totul va fi bine. Operația la ochi a Iovanei a fost foarte reușită, și vederea i s-a îmbunătățit, nu mai are strabism și nu mai poartă ochelari. Se roagă Sfântului Vasile de Ostrog zi și noapte, în felul ei, ca un copil".

Vindecare de patima fumatului

La 25 iulie 2004, Mladen Milanovici din Mrkonici Grad a mărturisit în scris starețului Mănăstirii Ostrog următoarele:

„În august 1997 am ajuns pentru prima oară la mănăstirea Sfântului Vasile de Ostrog. Când m-am atins de sfintele moaște, l-am întrebat pe un monah unde pot lăsa darul meu. S-a uitat la mine ciudat și m-a întrebat dacă fumez. I-am spus că da.

59

Auzind asta, mi-a spus: «Aruncă această satană, căci altfel faci astm!» Erau cu mine soția și copiii. Mai târziu, soția mi-a amintit des cuvintele spuse de monah, pentru că eram un fumător înrăit. Sănătatea mi se distrusese, și medicii îmi spuseseră încă din 1985 că trebuie să încetez a fuma din cauza plămânilor.

La 23 august 1998, am mers la Ostrog împreună cu familia mea. Dimineața, înainte să plecăm la drum, m-am trezit la ora 8 și am fumat ca de obicei. Dar, de când am plecat la drum, am încetat a fuma, fără să-mi dau seama. Toată ziua am ținut în mână țigările și bricheta, până când am ajuns la mănăstire. La ora 15, după ce m-am atins de sfintele moaște, soția mi-a zis să merg cu copiii la umbră, pentru că era caniculă. M-am dus, de asemenea, să iau apă sfințită de la izvorul din fața Mănăstirii de Sus. După ce am luat apă sfințită și m-am apropiat de soție, ea fuma. Mi-a cerut, ca de obicei, să-i aprind țigara. I-am spus că eu nu vreau să fumez. Ea a comentat la acestea: «Ești bolnav, Mladen, toată ziua nu ai fumat, iar tu de obicei fumezi din 10 în 10 minute!» Nici atunci nu am înțeles că am renunțat la fumat. Am priceput abia când au început să treacă zile întregi fără a fuma o singură țigară și când nu am mai avut dorința de a fuma. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile!"

Vindecarea unui om grav bolnav psihic

În luna noiembrie 2001, Zoran Branici din Bania Luka a mărturisit Elkăi Hagi Iovanovici:

60

„Mă numesc Zoran Branici. M-am născut în 1979 la Bania Luka. Acum locuiesc în Croația, ca refugiat. Sunt orfan, tatăl meu murind în anul 1991. Am fost bolnav psihic, nervos, țișam, săream pe oameni, voiam să mă sinucid, noaptea aveam vedenii, azeam glasuri, să dea Domnul să nu pățească nimeni așa ceva. M-am tratat la Padinska Skela și la Spitalul psihiatric de copii de la Bania Luka. Am luat multe medicamente.

Am venit prima dată la Sfântul Vasile la sfârșitul anului 1998. Am povestit totul ieromonahului care se afla lângă moaștele Sfântului Vasile și mi-a citit o rugăciune. În timpul rugăciunii m-a luat cu căldură și frig, iar când am sărutat crucea, au început să-mi tremure buzele, iar din burta mea a ieșit un aer rece. Am dormit bine la hotelul mănăstirii, au dispărut spaimile de noapte.

Acum vin adeseori la Sfântul Vasile de Ostrog pentru a-i mulțumi pentru ajutor. Nu mai iau medicamente, în locul lor mă apără icoanele și candela aprinsă. Sunt prieten cu oameni evlavioși".

Vindecare minunată de o afecțiune a inimii

La 9 august 2002, Biliana Djurcin-Lange, care locuiește și trăiește în Germania, în orașul Frankfurt, a lăsat la Ostrog această însemnare.

„Cum să încep a scrie cuvintele de mulțumire și dragostea, care nu pot fi exprimate... Fiica mea, Elena Lange, din Frankfurt, s-a născut datorită ajutorului lui Dumnezeu și al vostru. Ani de zile

61

ni-am luptat pentru această comoară vie a noastră, Elena. Ea s-a născut cu o gravă afecțiune a inimii în peretele dintre jumătatea stângă și dreaptă a inimii se afla o gaură mare¹², care putea fi închisă doar prin operație. Mulțumită apărătorului nostru, Sfântului Vasile, prin rugăciunile voastre și ale noastre, afecțiunea a dispărut în chip minunat după o lună. Ea s-a însănătoșit datorită rugăciunilor cu dragoste către ea, rugăciunilor voastre și ale noastre. Nu e cu puțință a mulțumi cu vrednicie pentru această minune pe care mi-a dăruit-o Sfântul Vasile".

După opt ani de căsătorie, soții fără copii au primit un moștenitor, în urma rugăciunilor către Sfântul Vasile

Pe 8 decembrie 2000, la Mănăstirea Ostrog s-a făcut însemnarea:

„Vasile Milena și Goran Bobici din Subotnița au venit să mulțumească Sfântului. Nu au avut copii timp de 8 ani. În anul 1998, ei s-au rugat Sfântului Vasile pentru a primi copilași, și la 15 iulie 1999, datorită Sfântului Vasile, li s-a născut fiica Iovana, pe care astăzi au adus-o să o boteze".

¹² Defectul septal, denumit popular gaură în inimă, este cea mai frecventă boală cardiacă apărută din naștere. Netratată, duce la deces, (nota trad.)

62

Sfântul Vasile i-a salvat pe piloți în timpul războiului

Goran Radosavlevici, din Šumadin, care locuiește acum în Podgorița, fost căpitan al aviației de război, a povestit în letopisețul mănăstirii despre o minune care a avut loc în timpul bombardamentelor trupelor Nato din Serbia și Muntenegru.

„În timpul bombardamentelor din anul 1990 ni s-a dat ordin să zburăm din Podgorița la Priștina¹³ pentru a îndeplini o sarcină. Înainte de zbor, căpitanul Angelko Pudor s-a dus la Sfântul Vasile de Ostrog să ia binecuvântare și a adus cu el apă sfințită. Au fost 10 piloți cu 10 avioane. Toți am băut din apa sfințită, am stropit cu ea avioanele și armele.

Am lăsat un avion pe aerodrom din cauza defectărilor sale și am decolat, luând altul în locul lui. Americanii au bombardat în fiecare zi escadrila noastră, dar niciunul dintre noi nu a fost doborât. Lângă mine a explodat o bombă, și explozia m-a aruncat în aer, dar am rămas nevătămat. Niciun avion nu a fost atins. La sfârșit, în cea mai grea bătălie, a fost atins un singur avion. Acesta a fost chiar cel pe care l-am luat ca înlocuitor pentru cel defect și care nu fusese stropit cu apă sfințită de la Ostrog, ca toate celelalte".

¹³ În acest oraș se află un aerodrom important din Kosovo și Metohia, (nota red.)

63

Un copil este vindecă de paralizia mâinilor

Predrag și Natalia Puharici din Sutomore, născuți la Vârșet, au mărturisit în letopisețul de la Ostrog:

„Micuțul Ștefan, fiul lui Predrag și al Nataliei Puharici din Sutomore, s-a născut cu mâna dreaptă paralizată. A fost botezat la Mănăstirea Ostrog pe 4 iunie 1999. Cu 3-4 luni până la botez, el a început să plângă, nu prea mânca și a încetat din dezvoltare. Au stat la mănăstire două zile și au împărțit copilul de două ori. După aceasta, paralizia a încetat, mâna începând să se miște".

S-au rugat Sfântului pentru nașterea unui copil sănătos

Vasilisa Terzin a scris în anul 1999:

„În anul 1999, Hamida Miloșevici din Sombor s-a îndreptat spre Ostrog din cauza necazurilor care erau în familia sa, ca să se roage Sfântului pentru sănătatea fiicei căsătorite, Daniela Milovici (născută Miloșevici) din Sombor, și pentru fiul acesteia, Dimitrie, care s-a născut cu sindromul Down. Mare durere au avut părinții din cauza copilului, dar rugăciunea Hamidei era fierbinte. După un an, chiar Daniela a venit la Ostrog. S-au citit rugăciuni pentru sănătatea ei, iar ea s-a rugat cu stăruință pentru fiul său bolnav și pentru ca Domnul să-i dăruiască, cu ajutorul Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, un bebeluș sănătos. La câteva luni, Daniela a rămas însărcinată,

64

și la 22 decembrie 2001 s-a născut Teodora, o fetiță sănătoasă și frumoasă. Acest lucru a avut o influență benefică asupra surorii Danielei, Teodora din Nikșici, cu care a fost atunci împreună la Ostrog. Teodora a început să viziteze și alte locuri sfinte".

Vindecare de schizofrenie

În anul 2001, Dușița Iakovlevici din Belgrad a mărturisit în scris în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre minunea petrecută:

„Fratele meu s-a îmbolnăvit cu puțin timp înainte de încetarea bombardamentelor Nato, în anul 1999. A început să audă glasuri permanent, credea că cineva îl urmărește, că animalele vorbesc cu el. A încetat să se îngrijească: nu se mai spăla, nu mai mânca. Timp de trei luni am încercat să-l tratăm, mergând la diverși medici și vrăjitoare. Dar unde nu am fost! Medicii i-au pus fratelui diagnosticul de schizofrenie; această boală poate fi ameliorată, dar nu vindecată. La sfârșitul lunii august din acel an am mers la Ostrog, unde am stat o zi și o noapte. După întoarcerea de la Ostrog, fratele meu s-a simțit mult mai bine. Am adus ulei și apă sfințite de la mănăstire, pe care le-a luat în fiecare zi, timp de 20 de zile, în timp ce ne rugam Sfântului Vasile de Ostrog. Acum, fratele meu termină studiile în drept ca un tânăr perfect normal de 25 de ani. Medicii pământești credeau că este o boală incurabilă, dar nu sunt vizibile nici cele mai mici semne ale acesteia".

65

Vindecare de migrenă puternică

Vasilisa Terzin a notat:

„Iovan Matevici, de lângă Sombor, a venit la Ostrog cu fiica sa, Ivana. Amândoi erau nebotezați și au avut un necaz: pe Ivana o chinuiau dureri cumplite de cap, care adeseori se terminau cu vomă cumplită. Au ajuns cu greu până la Ostrog, pentru că pe drum Ivana a avut dureri insuportabile.

După botez și după închinarea la sfintele moaște, Ivana și Io van s-au odihnit. Durerea de cap a ivanei a dispărut pur și simplu, și pe fețele amândurora era vizibilă o mare nedumerire. După ce s-a întors acasă, Ivana a început să primească mâncare în mod normal, ceea ce înainte nu se întâmpla, a început să zâmbească cu veselie și să se comporte normal. Din ziua botezului, 22 august 1999, și până în ziua de astăzi, nu a mai durut-o capul nici măcar o dată, iar pentru tatăl Iovanei toate i-au mers mult mai bine, atât cu sănătatea, cât și la serviciu".

Vindecare de cancer osos

În letopisețul mănăstirii s-a scris în luna octombrie a anului 1999:

„Anița Radonici din Podgorița a avut cancer osos și timp de șase luni nu s-a putut mișca. După ce i s-au citit rugăciuni la moaștele Sfântului Vasile, ea a început să meargă și s-a dus din nou la Ostrog la 29 octombrie 1999, pentru a-i mulțumi Sfântului".

66

Vindecarea unei boli după un chin de 9 ani

În letopisețul mănăstirii s-a scris în martie 2000:

„În august 1999, Zdravko Šivcici din Nikșici a venit să se închine împreună cu soția sa Sfântului Vasile de Ostrog. Când s-a atins de moaștele Sfântului Vasile, a simțit că tot corpul lui a fost pătruns de un curent electric, din cap până-n picioare. Când a ieșit din biserică, i-au încetat durerile de la coloană și de la spate, care îl chinuiau de nouă ani. De asemenea, soția sa, Suncița, s-a vindecat de dureri de cap și spate. În ianuarie 2000, el s-a vindecat și de hemoroizi, de care suferea de 13 ani".

Li s-a dăruit prunc, după 14 ani, prin rugăciunile Sfântului Vasile

La 10 iulie 2000, Miroslava și Ștefan Stankovici din Negotin au lăsat la mănăstire însemnarea lor:

„Îi mulțumim acestei sfinte mănăstiri pentru vindecare și dea Domnul să mai avem urmași! Am venit să ne rugăm lui Dumnezeu și Sfântului Vasile în luna iulie 1999, pentru a avea un copil, care ne-a lipsit în cei 14 ani de căsătorie. Ne-am tratat timp de mulți ani, dar medicii au spus că nu putem avea copii. Noi credem în Dumnezeu și ne-am rugat pentru

ajutor și înainte, nu doar după ajungerea la această mănăstire și închinarea la Sfântul Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea! Prin bunăvoința Sfântului, s-a împlinit nădejdea noastră: la 16 iunie 2001 ni s-a născut un fiu. I-am dat numele

67

Bogdan și l-am botezat la Mănăstirea Bukovo de lângă Negotin, la 25 iulie 2001".

Vindecare de o boală a inimii și de infertilitate

În noiembrie 2001, Vladimir Bilbia din Bania Luka a povestit despre două cazuri de vindecare, notate de Elka Iovanovici, o doamnă care a vizitat Ierusalimul:

„Pe mama mea, Anea, a început să o doară inima. A stat în spital șase luni și jumătate, și medicii i au spus că viața ei se apropie de sfârșit, nu mai are voie să muncească și trebuie să iasă la pensie. Nu am știut cu ce să o ajut și de aceea am hotărât să îl rog pe Sfântul Vasile să o ajute. În martie 1999, m-am închinat Sfântului, lui fie slava și milostivirea! și m-am rugat pentru sănătatea ei. Am făcut promisiune în fața sfintelor moaște să o aduc aici pe mama, dacă se va însănătoși. După întoarcerea mea, mama s-a simțit mai bine. În acest an (2001), ea a început să lucreze, și în octombrie am adus-o la Sfântul Vasile. A venit pe jos jumătate de drum de la Mănăstirea de Jos la cea de Sus, deși până atunci nu mergea nici pe drum drept. Acum venim de trei ori pe an pentru a mulțumi Sfântului Vasile. Viața mea duhovnicească s-a schimbat, postesc, cânt în corul bisericii.

Nașa mea, Daniela Švraka, din Bania Luka, nu a putut rămâne însărcinată timp de 7 ani. După închinarea la Sfântul Vasile, datorită viței de vie a Sfântului de la Ostrog, ea a născut un fiu în anul 2000 și l-a numit Vasile. Lui fie slava și milostivirea!

68

Câți copilași s-au născut prin rugăciunile sale și câți copii îi poartă numele!"

O fetiță a început să meargă după ce a fost unsă cu ulei de la Ostrog

Părinții recunoscători, Nada și Danilo din Serbia, au trimis starețului mănăstirii o scrisoare cu următorul conținut:

„Stimați părinți, iertați-mă pentru că vă răpesc timpul, din cauza necazului meu!

Am văzut marele har al lui Dumnezeu, care se revarsă prin sfântul untdelemn de la mănăstirea voastră, pentru că fiica mea a început să meargă datorită acestui ulei. Ea se numește Slavița și vă rog să o pomeniți la 40 de Sfinte Liturghii. Vă rog, pomeniți-ne și pe noi, păcătoșii ei părinți, Nada și Danilo".

Vindecare de cancer la intestine

Miroslava Priboevici din satul Bukovici, de lângă Kucevo, a povestit această întâmplare Elkai Iovanovici, care a notat cuvintele ei:

„Mă numesc Miroslava Priboevici. Am lucrat la Viena. Timp de 25 de ani nu am suferit de nimic. Dintr-odată, m-am îngrășat și am căzut la pat. La spital mi-au scos din stomac 2 litri de apă și au fost găsite niște formațiuni maligne. Medicii au zis că mi-au mai rămas de trăit cu totul 6 săptămâni. M-au deschis la operație, s-au uitat, dar m-au închis

69

la loc. Am primit telegramă de la fiu, care dorea să mă vadă cât timp mai sunt în viață.

Atunci am avut un vis. Se făcea că se petrecea totul până să mă îmbolnăvesc, într-o zi de duminică. Mă aflam la etajul 7 și am deschis fereastra, dar nu aveam de ce să mă țin. Am privit în jos și am căzut. În acel moment am auzit o voce de bărbat, care mi-a spus: «Nu!» M-am sculat la miezul nopții, eram toată transpirată. Aceasta s-a petrecut în anul 1998, de ziua Sfântului Sava¹⁴. Am început să fac chimioterapie. Nepotul meu, Vladan, era atunci în armată în orașul Nikšici. La 23 martie 1999, nu cu mult înainte de bombardamentele Nato, acesta s-a dus la Sfântul Vasile de Ostrog împreună cu soțul meu. Ei s-au rugat, au lăsat pomelnici, au dat milostenie și au cerut unui ieromonah să citească rugăciuni pentru sănătatea mea.

De atunci a început însănătoșirea mea, nu mai am acele dureri înfricoșătoare la stomac. Suntem recunoscători Sfântului Vasile, avem icoana lui, ne rugăm lui Dumnezeu în fiecare seară cu propriile cuvinte. Din ianuarie nu am mai fost la medici. Am slăbit 35 de kg. Am

predat sufletele noastre Sfântului Vasile, slăvind pe Sfântul Ioan, Sfânta Parascheva, pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu".

¹⁴ Biserica din Serbia prăznuiește pe Sfântul Sava, Arhiepiscopul Serbiei pe 27 ianuarie, nu pe 25 ianuarie, ca în Biserica din Rusia, (nota red.)

70

Când ne căim, Sfântul ne aude și ne zâmbește

Angela Hofman, născută Ianici, fiica lui Jivk și a Savetei din Mostar, căsătorită cu un neamț, care locuiește în orașul Frankfurt, mărturisește în scrisoarea de mulțumire adresată fraților Mănăstirii Ostrog:

„Stimaților, timp de mulți ani m-au durut puternic picioarele mai jos de genunchi. Pentru a mă trata, am apelat la un vrăjitor-vraci, care s-a prezentat ca preot, spunând că a stat la Ostrog o lună. A cerut 1100 mărci nemțești pentru tratament, garantând vindecare deplină. Mi-a cerut să duc banii repede unde trebuie pentru a primi tratament, zicând: «altfel va fi târziu»! Eu, revoltată și uluită, am sunat la Mănăstirea Ostrog. Am vorbit cu părintele Damian, căruia i-am povestit totul, și el m-a sfătuit ce trebuie să fac. Am plâns, gândindu-mă cum un om, mai ales preot, care a fost la Sfântul Vasile, poate vinde pentru mulți bani ceea ce a primit datorită milostivirii lui Dumnezeu și a Sfântului Vasile. Am înțeles că acest lucru este imposibil, pur și simplu nu se poate, și am îndepărtat orice gând de a avea de-a face cu acest vraci iubitor de arginți, care nu se teme de Dumnezeu. Am hotărât să ascult sfaturile monahului Damian. Am luat ulei, am uns picioarele, am aprins candela, m-am așezat în genunchi și am început să mă rog. M-am rugat foarte încet, pentru a înțelege fiecare cuvânt. M-am străduit din toate puterile să mă concentrez la rugăciune. Gândurile mele se împrăștiu și reluam rugăciunea din acel loc unde începeam să deviez. În toate acele

71

zile, oriunde am fost și orice am făcut, l-am avut în gând pe Sfântul Vasile din Ostrog și m-am rugat lui permanent pentru vindecare.

Într-o seară, când m-am pus în genunchi și am început să mă rog, m-am uitat la chipul Sfântului Vasile din icoană, direct în ochii lui, și am văzut că el de fapt se uită la mine și clipește. Am început să mă rog cu mai multă smerenie, i-am mărturisit toate păcatele și am cerut iertare. Dintr-odată, imediat, am simțit mulțimea cea mare a păcatelor mele și m-am rugat cu pocăință. M-am rugat astfel timp de 5 nopți. În cea de-a cincea noapte, când m-am dus să ung picioarele, am sesizat că nu mă mai dor, m-am uitat la Sfântul Vasile și am început să-i mulțumesc, ceea ce fac de atunci întotdeauna cu strictețe. Mai târziu, fiul meu Andrei a spus: «Mamă, când te-ai rugat atât de mult, mie mi-a zâmbit Preasfânta Născătoare de Dumnezeu». Acum când ne rugăm, fiul meu speră ca Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să zâmbească din nou, dar acest lucru nu s-a mai întâmplat.

Îi mulțumesc și monahului Damian, care m-a adus pe drumul cel drept, m-a salvat pe mine și pe fiul meu. Îi sunt adânc recunoscătoare!"

Sfântul dăruiește un copil soților neroditori

Vasilisa Terzin a scris:

„Stanko Truvici (de 18 ani) din Sombor, cu credință și dragoste i-a dăruit prietenului lui o cruce de lemn, cumpărată de la Ostrog și sfințită la

72

moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Prietenul a dăruit această cruce surorii sale, care era căsătorită deja de câțiva ani și nu avea copii. La foarte puțin timp, ea a rămas însărcinată, și în ziua pomenirii Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, 12 mai 2000, a născut o fetiță sănătoasă și frumoasă, pe care au numit-o Vasilisa, din recunoștință și evlavie față de Sfântul".

Vindecare de tumoare

Vasilisa Terzin a scris despre următoarea întâmplare:

„Emina Tairovici s-a născut dintr-o căsătorie mixtă tatăl ei era musulman, iar mama ortodoxă. A fost botezată în credința ortodoxă, cu numele de Georgiana. Ea este din Sombor,

are 33 de ani. În anul 2000 s-a îmbolnăvit, iar diagnosticul medicilor a fost foarte grav; urma să aibă loc operația de îndepărtare a tumorii de la ovare. Pentru vindecarea ei, Georgiana se ruga cel mai mult către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu de la Lepavina și Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. A sosit ziua operației la Sremska Kamenita, 28 august 2000, ziua Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Perioada postoperatorie a trecut repede și cu succes. Georgiana a venit la Ostrog prima oară după două luni de la operație, pentru a-i mulțumi Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Lepavina și Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, care s-au rugat Domnului pentru vindecarea ei".

73

Vindecare de cancer la vezica urinară

Vasilisa Terzin a notat:

„Senka Travici, de 41 de ani, din Sombor, femeie căsătorită, mamă a doi copii, s-a îmbolnăvit acum câțiva ani de o boală grea incurabilă. I s-a pus diagnosticul de cancer al vezicii urinare.

Cu mare credință în Dumnezeu și Sfântul Vasile, ea s-a dus la Ostrog pentru a boteza copiii. Senka slăbise foarte mult după tratament și după chimioterapie.

Își dorea să mai trăiască cât de puțin. După vizitarea primei mănăstiri, Celie, de lângă Valievo, Senka s-a simțit mai bine. Apoi, s-a rugat la Mănăstirile Lelici, Mileșeva. La Ostrog ea a trăit o adevărată renaștere sufletească după discuția cu părintele Ioil și după rugăciunea făcută la moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Copiii au fost botezați, iar Senka a trăit. După întoarcerea de la Ostrog, s-a mai dus de câteva ori la medici. Starea sănătății ei a devenit perfectă. Boala a dispărut fără urmă, de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Acum Senka muncește și se ocupă cu misionarismul, arătând oamenilor prin propriul exemplu că Dumnezeu face minuni.

Ea sprijină permanent pe cei bolnavi și neputincioși, dându-le exemplu și arătând cum trebuie purtate necazurile, cu credință în Dumnezeu și în Sfinții Lui".

74

Vindecarea unei fete imobilizate

La 24 septembrie 2000, Stana Lazarevici din Herceg Novi a mărturisit în scris în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre această minune:

„Domnul să vă ajute! La 23 septembrie am aflat despre această minune de la rudele unei fete din Ciacik, care acum 10 zile au mers cu mine la Ostrog. Ele au spus că fata a început să meargă pentru prima dată în viață, fără niciun ajutor, la 18 ani, când s-au citit rugăciune pentru ea la Ostrog. Părinții ei nu au știut că s-a făcut rugăciune pentru ea atunci".

Vindecarea unui tânăr bolnav psihic

În letopisețul mănăstirii s-a notat în anul 2000 următorul caz de vindecare:

„A fost adus din Germania un tânăr bolnav psihic, care a lucrat la una dintre fabricile din Munchen. După vizitarea Ostrogului și rugăciunile făcute, totul este în regulă cu el, totul este minunat".

Vindecarea unui tânăr imobilizat

La 24 mai 2004, Goran (Branko) Radulovici a mărturisit în scris în fața starețului Mănăstirii Ostrog despre această minune:

„Am venit să mă rog lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog pentru salvarea finului meu, Bukașin Miodrag Mitrovici. Micuțul Bukașin avea șase ani și jumătate și aproape că nu putea merge.

75

Acum, când scriu aceste rânduri, la 24 mai 2000, micuțul Bukașin a venit pe picioarele lui să se închine moaștelor Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Slavă lui Dumnezeu și slavă Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, pentru salvarea finului meu!"

Vindecare de ciroză

În letopisețul mănăstirii s-a notat la mijlocul anului 2000 următorul caz de vindecare:

„La începutul lunii iunie a anului 2000, nașul Sulfinei Popescu din Banat, pe nume Sașa, a venit la Ostrog să i se citească o rugăciune de însănătoșire. Era bolnav de ciroză; ficatul i se deteriora (se distrugau celulele hepatice)¹⁵, iar după părerea medicilor pământești, nu mai putea fi vindecat.

După ce i s-au citit rugăciuni, s-a simțit mai bine. Acum starea lui s-a îmbunătățit și se citesc din nou rugăciuni pentru însănătoșirea sa deplină”.

Vindecare de cancer la sân

Nada Setencici, medic din Herceg Novi, a mărturisit în scris despre această minune la Mănăstirea Ostrog, pe data de 9 aprilie 2000, la câteva zile după vindecarea ei minunată, săvârșită prin rugăciunile Sfântului Vasile de Ostrog:

¹⁵ Hepatocitoliză. (nota red.)

76

„Eu, Nada Setencici, născută Lalici, fiica lui Ieremia, am fost operată la Belgrad, la Institutul de Oncologie, pe 17 martie 2000. Mi s-a scos tumoarea de la sânul stâng, tumoare ce o aveam de 14 luni. Am fost înștiințată că tumoarea este benignă, dar m-au chemat de urgență pe 27 martie la Belgrad, pentru că era vorba de cancer la sân.

La Belgrad m-au trimis repede la operație pentru îndepărtarea sânului, propunând de asemenea radioterapie și chimioterapie. Am fost îngrozită, gândindu-mă cu durere la cei trei copii minunați ai mei, la mama, fratele și toți prietenii și nașii mei, de care trebuia să mă despart și care sufereau pentru mine. Încet, din adâncul inimii, m-am rugat Domnului Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog să mă salveze, și Domnul a pregătit și săvârșit această minune. La Belgrad, operația s-a anulat pe neașteptate, iar eu mi-am spus: «Iată, Domnul nu a vrut să mă opereze». Apoi, speriată și nefericită, am alergat la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. La Podgorița, medicii au confirmat: trebuie operație urgent, nu mai este timp de pierdut. Pe 4 aprilie m-am internat și s-a stabilit operația pentru joi, 6 aprilie. Vineri era praznicul Bunevestiri. M-am rugat Domnului să mă salveze, pentru că știam sigur că El poate să mă renască, să mă schimbe. M-am rugat Sfântului Vasile de Ostrog zi și noapte, cu lacrimi în ochi, ca să roage pe Domnul pentru mine. Chiar înainte de operație, un medic bun s-a uitat cu atenție la documentele mele și a amânat operația pe altă zi, până urmau să ajungă de la Belgrad

77

probele de țesuturi ale tumorii. Când medicul a văzut probele, mi-a spus că nu este vorba de cancer, diagnosticul este greșit, iar eu pot merge acasă. Am știut în fiecare secundă că doar Domnul a putut face asta, am înțeles că aceasta este lucrarea Domnului și meritul Sfântului Vasile, care s-a rugat pentru mine. Domnul m-a renăscut, și acum mă rog toată viața pentru iertarea păcatelor și pentru a face voia Lui. M-am născut la 24 aprilie 1954, de Paște. Vindecarea mea minunată s-a petrecut la 7 aprilie 2000, de Bunavestire. Slavă Ție, Doamne! Slavă Ție, Sfinte Vasile! Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

La o jumătate de an, crezând că prima ei scrisoare s-a pierdut, Nada Setencici a descris din nou vindecarea în altă scrisoare, chiar mai detaliat:

„Este seară. Este pace și liniște la mine acasă. Cei trei copii minunați ai mei dorm, iar eu mă rog lui Dumnezeu să îmi dea putere pentru a povesti această istorie stranie și ceea ce s-a petrecut cu mine în ultimele cinci săptămâni. Acum sunt acasă, însă trebuia să fiu la operație în spital pentru a fi salvată de cea mai înfricoșătoare boală. Dar o iau de la început.

M-am născut în anul 1954. Locuiesc în Igalo. Am două fete gemene de 19 ani și un fiu de 15 ani. Lucrez ca medic deja de 20 de ani. Am moștenit de la tata darul de a ajuta oamenii care suferă de bolile spatelui. Acesta este dar de la Dumnezeu,

78

pentru că altfel nu pot explica de ce am reușit să ajut atâția oameni cu boli grele. Am fost programată pentru operație pe 6 martie la Belgrad. Trebuia îndepărtată o tumoare mică de la sân. La 17 martie mi s-a făcut operație cu anestezie generală și mi s-a spus că tumoarea

extirpată era benignă, iar eu acum pot merge liniștită acasă. La 27 martie mi s-a dat o veste înfricoșătoare, am fost chemată de urgență la Belgrad, la Institutul de Oncologie, unde fusesem operată de curând, pentru că mi s-a descoperit cancer la sân. Această veste îngrozitoare m-a distrus, a fost înfricoșătoare, deoarece, ca medic, înțelesesem că această boală este mortală. M-a cuprins neliniștea și durerea pentru copii. Fetele știau adevărul, dar am ascuns totul de fiu, deoarece el este încă un copil. O durere imensă a pătruns în casa noastră minunată. În disperare, am meditat la ceea ce vor face copiii fără mine, cui îi voi lăsa? Tatăl lor era plecat în străinătate deja de cinci ani, iar eu practic i-am crescut singură¹⁶. M-am luptat pentru ei cu toate puterile, cu toată mintea, pentru

¹⁶ Din cauza sancțiunilor internaționale împotriva Iugoslaviei, în cadrul căreia atunci rămăsese doar Serbia, Muntenegru, Voievodina și Kosovo cu Metohia, în țară a scăzut simțitor nivelul de trai. Au apărut lipsa locului de muncă și foametea. Din această cauză, mulți bărbați și femei au fost obligați să plece să muncească în străinătate pentru a-și sprijini familia, iar unii au emigrat cu întreaga familie. Este necesară o explicație atât de amănunțită pentru a nu apărea o impresie greșită, de parcă soțul Nadei Setencici pur și simplu și-a părăsit familia, (nota red.)

79

a-i povățui în viață pe drumul cel drept, am muncit mult, am petrecut cu ei tot timpul meu liber, ca să-i fac oameni puternici, independenți, pentru a nu simți lipsa tatălui. Mi-a fost foarte greu, dar Dumnezeu a lucrat astfel că ei au crescut ca niște creștini buni adevărați: respectă familia, nașii, prietenii, tradiția, au început puțin câte puțin să-mi ușureze viața, să ia asupra lor unele dintre responsabilitățile mele.

La 28 martie 2000, am plecat la Belgrad. Dimineața mi-au făcut repede analize și au stabilit operația pentru a doua zi, joi, 30 martie. Trebuia să-mi extirpe sânul, iar apoi să fac radioterapie și chimioterapie. Familia fratelui meu suferea din această cauză. Mama era în șoc, mă îngrijoram și pentru ea, și pentru fratele meu. În noaptea de dinaintea operației nu am dormit. Am îmbrățișat-o pe fiica mea Nina, care m-a însoțit la tren, am vorbit în șoaptă și ne-au curs lacrimi pe obraz. M-am întrebat cu durere, din adâncul sufletului, de ce Domnul m-a lăsat, cu ce am greșit atât de rău, încât s-a abătut asupra mea o asemenea osândă îngrozitoare? Înainte de răsărit am observat ceva ce era pentru mine un semn, am gândit că Dumnezeu poate va opri evoluția tragediei mele, și în mine s-a întărit siguranța că nu se va face operația dimineață pur și simplu știam asta! Cu ceva timp până atunci, cu 14 zile înainte, avusesem menstruație. Dimineața, medicii au amânat operația cu 10 zile. M-am îngrozit, deoarece medicii mi-au spus că în această vreme boala poate să se întindă în tot organismul.

80

M-am întors în Muntenegru, la Podgorița, cu fiica mea, Nina, și cumnatul, Radiv Bukovici. El a fost căsătorit cu sora mea, Iadranka, care a murit în 1977, la 20 de ani, lăsând orfan pe fiul Stanka, care acum are 25 de ani. Cumnatul m-a ajutat, discutând cu medicii și obținând cel mai bun rezultat pentru problemele mele. M-a susținut, și prin faptul că a stat de vorbă cu mine, m-a consolată. La Podgorița am fost programată pentru operație pe 6 aprilie. Am plecat acasă pentru câteva zile. Acasă am încercat să ascund lacrimile de fiul meu, Milan, până la care ajunsese zvonul care se răspândise prin oraș, că mama lui are cancer. I-am spus că nu este nimic adevărat, totul este în regulă cu mine. M-a crezut, dar s-a hotărât să se culce în camera mea. Trecând peste durere, mi-am îmbrățișat fiul, ascunzând lacrimile, și m-am rugat foarte mult lui Dumnezeu să mă salveze; vremea trecea, iar durerea sufletească devenea din ce în ce mai puternică, cu fiecare ceas.

Era 2 aprilie, duminică. Mergeam cu trenul spre nord, la Mănăstirea Ostrog. Doream să ne închinăm Sfântului Vasile de Ostrog. Ne grăbeam să ajungem. Din copilărie, port în inimă dragostea pentru Sfântul Vasile. M-am născut în anul 1954 în Herțegovina, și bunica mea, care locuia acolo, m-a crescut spunându-mi multe istorisiri minunate despre Sfântul părinte Vasile, relatări pe care mi le amintesc în amănunt. Ea îmi povestea cum oamenii din

Herțegovina se duceau la Ostrog pe jos. Și bunica mea s-a dus astfel, deoarece era căsătorită

81

de 3 ani și nu avea copii, iar după ce a fost la Sfântul, ea a născut șapte copii. Încă din copilărie am avut dragoste și frică față de Sfântul de la Ostrog, am fost de câteva ori la mănăstire, acolo i-am botezat pe copiii mei. În casa noastră se vorbește cu cea mai mare evlavie și dragoste despre Sfântul Vasile.

În această zi, 2 aprilie, durerea îngrozitoare și necazul greu m-au adus la Sfântul. Ajungând la mănăstire, prima căreia i-am povestit adevărul înfricoșător despre boala mea a fost minunata soră Vasilă. M-a dus la slujbă la Sfântul. Slujea părintele Marko. Mă simțeam fericită pentru că o oră întreagă am putut sta în acest loc sfânt, deoarece întotdeauna mă grăbeam. M-am rușinat să plâng, dar lacrimile au curs fără încetare ca râul pe fața mea, toată m-am udat în lacrimi. Încet, în gând, m-am rugat Sfântului Vasile să mă ajute. După ce m-am rugat să mă salveze, am început să mă rog pentru iertarea păcatelor mele. M-am rugat să mă salveze pentru copiii mei, pentru mama mea. M-am rugat Sfântului părinte Vasile să îl roage pe Dumnezeu să-mi dea sănătate și iertare de păcate. Părintele Marko a citit o rugăciune pentru sănătatea mea.

Sora Vasilă m-a dus la părintele Lazăr, cel mai bătrân în mănăstire. Acest om minunat m-a ascultat, m-a spovedit, întrebând încet și sfătuind. Mi-a citit o rugăciune pentru sănătate, mi-a dăruit o icoană cu Sfântul Vasile, o bucată de tămâie de la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, m-a sfătuit să mă rog lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru sănătatea mea. Am plecat de la mănăstire

82

cu inima grea. Aș fi vrut să rămân, dar după două zile trebuia să mă internez la spital. Am privit mult timp mănăstirea cea luminoasă, care se vedea din depărtare.

Pe 4 aprilie m-am aflat din nou la spitalul din Podgorița. La 5 aprilie consiliul medicilor a hotărât ca în dimineața următoare zile să îmi facă operație. Eu eram prima planificată la operație. Consiliul s-a ținut dincolo de clădirea principală a spitalului. Am ieșit, afară bura, am zăbovit puțin; lacrimile mă împiedicau să merg. Cineva m-a dus în altă clădire. Am intrat cu documentele în mână la Secția de Patologie. Acolo îl așteptam pe medicul care trebuia să se uite în prealabil la analizele mele; l-am rugat să se uite la analize cu atenție, pentru a vedea dacă sunt celule canceroase la sânul care trebuia operat dimineața. Medicul a cerut analizele de la Belgrad, spunând: «De ce să tăiem sânul care poate fi sănătos? Acest lucru nu se justifică. Am nevoie de analizele de la Belgrad ale țesutului».

În inima mea a licărit speranța, iar în suflet au bătut deodată mii de clopote! În ciuda milioane de bariere, analizele de la Belgrad au fost aduse urgent la spital. Medicul Saviak a dezmințit diagnosticul care îmi fusese pus: «Nu trebuie să vorbim de cancer la sân!» La spital, toți erau în stare de șoc. Au revocat operația și m-au trimis acasă. Abia așteptam să-i îmbrățișez pe copiii mei și pe mama! Îl sun pe frate, este bucurie nemăsurată!

Abia aștept duminica, mă grăbesc. Nimeni nu mă întreabă unde mă grăbesc. Mă grăbesc să iau trenul

83

spre nord. Din nou merg în același loc, la Sfântul Vasile, pentru a-i săruta mâna care m-a vindecat. Sunt nerăbdătoare să ajung. În inimă am o credință adâncă în Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu putea opri această tragedie aproape împlinită.

Îmi curg lacrimi, dar acum, la o săptămână de la călătoria trecută, sunt lacrimi de fericire cum să exprim recunoștința? Cum să exprim recunoștința mea față de acela care m-a născut din nou?

Dacă ar fi fost altfel, acum aș fi fost internată după operație, m-ar fi iradiat, m-aș fi chinuit de la chimioterapie și într-un sfârșit, cel mai sigur, aș fi murit. Doar Dumnezeu știe de ce a trebuit să trec prin toate acestea, prin această ispită înfricoșătoare. Ea a dat naștere în sufletul meu la milioane de întrebări, m-a făcut să mă gândesc la păcatele mele. Acum citesc

cărți noi, cărți religioase, cărticica mea de rugăciuni de buzunar este întotdeauna cu mine, învăț pe de rost noi rugăciuni, port cu mine icoana Sfântului Vasile și a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. În casă este pace, o pace binecuvântată pentru sufletul meu rănit și înspăimântat, dar plin de o dragoste nouă, dragostea de Dumnezeu.

Mă uit la candela care arde și zi și noapte. O aprind și eu și copiii mei. Dumnezeu a umplut cu dragoste casa noastră, slavă Ție, Doamne! Slavă Ție, Sfinte părinte Vasile de Ostrog! Îți mulțumesc ție, părinte Lazăr! Iartă-mă, Doamne, Răscumpărătorul tuturor păcatelor mele! Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

84

Scriu și dăruiesc această mărturisire Mănăstirii Ostrog cu cea mai mare siguranță, că minunea lui Dumnezeu m-a salvat de boala cea mortală și că Sfântul Vasile de Ostrog, prin minunea sa, mi-a dat posibilitatea de a renaște și m-a întors în lumea aceasta. Slavă Ție, Sfinte părinte Vasile, și acum și pururea și în vecii vecilor!"

Sfântul dăruiește pace sufletească

O pelerină, care nu și-a spus numele, a lăsat însemnarea sa la Mănăstirea Ostrog:

„Vă povestesc o minune care s-a petrecut cu mine în anul 2000:

Întorcându-mă dintr-o călătorie, am vizitat Mănăstirea Ostrog. Am intrat în biserica unde se află sfintele moaște. Monahul care îngrijește sfintele moaște ne-a rugat să așteptăm până când el va termina de citit o rugăciune pentru o fată bolnavă. În timpul cât am așteptat, aflându-mă aproape de sfintele moaște, au început să-mi curgă lacrimi nu din cauza unei mâhniri sau dintr-un alt motiv oarecare, pur și simplu mă atrăgea ceva spre moaștele Sfântului Vasile. Am luat în mână crucea de pe sfintele moaște și am sărutat-o, fără să văd ceva de lacrimi. Preotul mi-a făcut observație, spunând că această cruce nu trebuie luată în mâini, dar eu am fost convinsă că așa a vrut Sfântul. Ieșind din biserică, simțeam că plutesc, pentru că aveam o liniște imensă inexplicabilă, o mare pace în suflet, care parcă mi-a curățat toate păcatele. Slavă ție, Sfinte Vasile!"

85

A căzut în prăpastie și a rămas nevătămat

Elka Iovanovici, care a fost în Țara Sfântă, a descris următoarea întâmplare, pe care a auzit-o de la monahul Spiridon:

„În iunie 2000, Deian Petrovici din Sopot a venit la mine la atelier. Era bolnav și a spus că se duce sus, la Sfântul Vasile, pentru a i se citi o rugăciune. S-a dus, i s-a citit rugăciune, iar când s-a întors, el s-a împiedicat și a căzut într-o prăpastie de 80 metri. Nu s-a lovit, în plus, ochelarii săi au rămas întregi. Din prăpastie l-a scos Mirko, un muncitor de la mănăstire".

Vindecare de o boală a picioarelor

Zoran Nikolici din orașul Milonavăț a lăsat la mănăstire următoarea însemnare:

„Am picioarele bolnave din 1997. Nu pot merge singur, doar cu ajutorul cârjelor. Am venit la Sfântul Vasile în anul 2000. După ce mi s-a citit o rugăciune, starea mea a început să se îmbunătățească. Analizele la sânge și starea generală s-au îmbunătățit. Medicul a fost surprins. Mă aflu la pensie de invalid de 28 de ani, iar acum am început să merg din nou, să câștig bani pentru familia mea, pentru copii, la serviciu am reușite. Într-adevăr, continui să iau medicamente, dar mă simt bine. Mă duc des la Sfântul Vasile, pentru a-i mulțumi".

86

Vindecare de cancer

În anul 2000, Beba Peșici din orașul Beran a mărturisit în scris despre vindecarea tatălui său, Radenkadena Mališici:

„A fost operat pe 3 mai 2000. Operația a durat 4 ore. După 18 zile ni s-a comunicat de la Podgorița că i s-a depistat cancer. Rezultatele analizelor au fost trimise spre verificare la Academia Medicală din Belgrad. Diagnosticul a fost confirmat. I s-a instituit terapie antiinflamatorie și ne-au spus că va mai trăi între 3 și 9 luni. În fiecare seară s-a dus la

Mănăstirea Giurgevi Stupovi, și adeseori stătea de vorbă cu părintele egumen de atunci, Nikodim. Părintele Nikodim i-a propus tatălui meu să-i citească o rugăciune pentru sănătate. I s-au citit rugăciuni la Mănăstirea Giurgevi Stupovi de Rusalii. Apoi el a venit aici, la Ostrog, pentru a i se citi și aici rugăciune pentru sănătate. Cu tata a venit și părintele Dragan. După rugăciune, au înnoptat la Ostrog, apoi au plecat la Țetinie, unde i s-a citit tatălui rugăciune chiar de către mitropolitul de Muntenegru-Primorskii, Preasfințitul Amfilohie, care a și sfințit uleiul.

Pe drumul spre Beran, mașina noastră s-a defectat pe neașteptate. Părintele Dragan i-a spus tatălui meu: «Acesta este un semn de sus, de la Dumnezeu! Nu mai trebuie să te îngrijești de însănătoșirea ta! Ești vindecat!» Chiar așa a fost. După aceasta, tatăl meu a încetat să mai ia medicamente pentru regresia tumorii. Acum se simte bine și mărturisește despre puterea binecuvântată a Sfântului

87

Vasile de Ostrog. Merge la biserică cu și mai mare osândă și adeseori ne unge cu ulei sfințit. Muncește și spune că se simte minunat. Este sigur că nu l-au ajutat nici medicii, nici medicamentele, ci Sfântul Vasile de Ostrog și ungerea cu untdelemnul sfințit. Acum el este sănătos".

Poate să meargă după luxația șoldului

Deian Grgurovici din Podgorița a mărturisit prin însemnarea sa la Mănăstirea Ostrog:

„Pe 8 iunie 1996 am avut un necaz: mi-am luxat șoldul. Am stat în ghips 110 de zile, după care am mers la Sfântul Vasile. Atunci nici măcar nu era vorba că aș putea merge cândva fără cârje, dar la Sfântul Vasile am putut ajunge fără probleme.

Acum este 11 aprilie 2000. Medicul de la spital s-a minunat că pot să mă ridic pe un picior atât de puternic afectat (au văzut la radiografie), dar eu știu cum a fost posibil acest lucru este milostivirea Sfântului Vasile. De aceea, vreau ca acest caz să fie însemnat. În final, aș dori să mulțumesc încă o dată lui Dumnezeu și Sfântului Vasile lui fie slava și milostivirea !"

Sfântul vindecă o fată de paralizie cerebrală și de epilepsie

În letopisețul mănăstirii s-a însemnat la 20 iulie 2000 ceea ce s-a petrecut cu Daniela Jorjevici și fiica ei, Sandra, care locuiesc în Australia:

88

„Daniela Jorjevici și fiica Sandra, născută la 29 aprilie 1996, care a suferit de epilepsie și de paralizie totală din cauza măduvei spinării, au venit prima dată la mănăstire pentru a li se citi rugăciune în fața raclei cu cinstitele moaște. De atunci, ele vin în fiecare an. Până anul trecut, fata a luat medicamente și a dormit permanent. Acum a început să se miște și privește, încă nu vorbește, dar deja scoate sunete. Dacă fata nu ar fi început să se însănătoșească, tatăl ar fi părăsit familia".

Sfântul ajută pe părinții fără copii

La 15 octombrie 2002, Peikici Diana, din Vlasko Dola, de lângă Pojarevăț, a lăsat la Mănăstirea Ostrog următoarea însemnare:

„Timp de trei ani nu am putut da naștere la copii. Până atunci, un copil murise în uter în luna a opta, s-a pornit hemoragie și medicii au spus că nu mai pot avea copii. În mai 2000 am venit la Sfântul Vasile. Mi s-a citit rugăciune lângă moaștele Sfântului Vasile. Am băut apă de la Ostrog și m-am spălat cu ea. La 27 iulie 2001 am născut-o pe fiica Milița. Acum am venit să-i mulțumesc Sfântului Vasile".

O mare binefacere a Sfântului către o mamă

O femeie cu nume necunoscut, mama lui Nenad și a Zorite:, de undeva din Serbia, a lăsat la Mănăstirea Ostrog următoarea însemnare:

89

„Sfinte Vasile de Ostrog!

Iată, am venit din nou la tine să îți mulțumesc pentru vindecarea glandei, anemiei și salvarea de la extirparea uterului, precum și pentru îndemnul de a-L iubi pe Hristos. Îi

mulțumesc Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, draga noastră Ocrotitoare, că prin rugăciunile către Domnul, m-a ajutat să mă izbăvesc de păcatele văzute și nevăzute, cu voie și fără voie, am fost iertată ca mamă a doi copii, Zorită și Nenad. Îi mulțumesc Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pentru că m-a ajutat să văd în lumina adevărată responsabilitățile mele materne și mi-a dat posibilitatea să mă străduiesc a le îndeplini. Acum mă rog Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și ție, Sfinte Vasile de Ostrog, pentru ocrotirea familiei mele și apărarea tuturor celor bune din casa mea".

Salvare minunată dintr-un accident

În anul 2000, Rujița Beșlin-Popov din Belaia Țerkovi a trimis o mărturisire scrisă despre o salvare minunată către egumenul de atunci al Ostrogului, Lazăr Agici:

„Stimate părinte Lazăr!

Îi mulțumesc Domnului Dumnezeu Atotțiitorul și vă trimit acest dar modest Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, căruia îi mulțumesc pentru salvarea vieții mele.

În ziua de 11 mai 2000, la ora 15:45 am plecat cu mașina de la serviciu. Nu am văzut trenul, iar barieră în acest loc nu există. Trenul a intrat în coliziune

90

cu mașina mea, care s-a răsturnat de trei ori, și slavă Domnului, a căzut pe roți. Eu mă aflu în ea mutilată și întoarsă pe jumătate la dreapta. Deodată, l-am văzut pe Sfântul Vasile de Ostrog, care se afla lângă mașină! Când am întors capul, am simțit o durere mare la gât, chiar am țipat: «Gâtul meu...!» Știu că am auzit pași, și după asta nu-mi mai amintesc nimic. M-am aflat în comă 16 ore. Am stat în spital 7 zile. Am avut fracturate clavicula, trei coaste, a fost vătămat osul principal al bazinului și toate organele de pe partea stângă. Pe partea dreaptă au fost rupte tendoanele și fărâmițate oasele palmei drepte. Am fost operată la umăr și la palmă, în trei locuri.

Îi mulțumesc mult Domnului Dumnezeu și Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Accidentul a avut loc pe 11 mai, iar ziua următoare, pe 12 mai, a fost praznicul Sfântului Vasile de Ostrog. În semn de recunoștință, de atunci prăznuiesc ziua Sfântului Vasile ca a doua zi de naștere și ca al doilea Praznic al familiei. Primul hram al casei este Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruință. Mă rog Sfântului Vasile și Domnului să îmi dea putere să suport toate, iar când voi termina tratamentul și treburile cu avocatul, mă voi întoarce la Belaia Țerkovi! Vreau să vin eu însămi la Ostrog să mulțumesc și să aduc un cadou modest.

Vă rog, părinte Lazăr, iertați-mă pentru greșelile gramaticale din scrisoare, pentru că nici mâna, nici capul nu sunt vindecate. Rugați-vă Domnului și Sfântului Vasile pentru vindecarea mea!

91

Vă mulțumesc din suflet! Vă sărut mâna cu adânc respect!"

Arătarea minunată a Sfântului și vindecarea de tumoare la ochi

Olga Puhalo din orașul Valievo a mărturisit în scrisoarea sa:

„Mă numesc Olga Puhalo, m-am născut la 7 februarie 1964 în Ciaplina, Herțegovina, am trăit împreună cu cele două surori ale mele la Oplicici. Am studiat la Facultatea de Drept din Saraievo, unde m-a prins începutul războiului. Am fugit din Saraievo cu sora mea Violeta și doar mulțumită lui Dumnezeu am putut trece nevătămate prin focul războiului. Am ajuns la prietenii noștri de la Kosierice și am început să ne căutăm părinții și sora, care rămăsese cu noi în Herțegovina, la Oplicici. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am găsit-o pe sora, care ni s-a alăturat. Tata și mama au rămas în Herțegovina. Și pe ei i-a salvat Domnul și au rămas nevătămați. Ne-am regăsit unul pe altul, și întreaga noastră familie s-a reîntregit în anul 1992, de ziua Preasfintei Treimi.

În acest an, 1992, l-am văzut în somn pe Sfântul Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea! În anii 80 l-am văzut pe Sfântul în vis prima dată, și el mi-a spus atunci: «Eu sunt Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog». Înainte de asta niciodată nu-l văzusem în vreo icoană. Am hotărât să merg la Ostrog, dar la Sfântul te duci într-adevăr,

doar când te cheamă el. După ce l-am văzut în vis a doua oară, am mers la Ostrog împreună cu două surori ale mele și cu două surori în Hristos. Pentru că mergeam pentru prima oară, am avut anumite greutăți, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfântului Vasile, toate au rămas în urmă. De la drumul spre Nikșici am ajuns pe jos la mănăstire ușor și fără oboseală.

Nu pot să exprim fericirea și trăirile pe care le-am simțit, nemaîntâlnite până atunci. În icoana de la Mănăstirea de Sus am văzut chipul Sfântului și l-am recunoscut, pentru că îl văzusem mai înainte în vis. De atunci, le-am povestit tuturor despre Mănăstirea Ostrog și despre Sfântul Vasile. Am fost foarte fericită. Am început să vin la Ostrog de 2-3 ori pe an. Am îndrăgit foarte mult Ostrogul și, să mă ierte Domnul și Sfântul Vasile, adeseori spun Ostrogul meu și Sfântul meu Vasile. I-am dus aici pe mulți prieteni și cunoscuți. La Ostrog am devenit și nașă am adus doi frați care doreau să se boteze și am devenit nașa lor. Sfântul Vasile m-a învrednicit să devin nașa lui Marko și Daniel.

Întotdeauna am avut o vedere slabă, am purtat ochelari, iar mai târziu, lentile de contact. În anul 2000 am început să-mi pierd iute vederea și m-am dus la medici, pentru a-mi pune un diagnostic. Vederea slăbea mereu, astfel încât, doar cu ochiul drept abia mai puteam întrezări ziua de noapte. Medicii mi-au spus că am tumoare, sau mai pe scurt, cancer la ochi și dacă mă vor opera, în afară de vedere, mă pot lipsi chiar de ochi.

93

Am început să fiu cu adevărat îngrozită, deoarece deja îmi pierdusem ultimele rămășițe de vedere.

Ajungând la Ostrog, am vorbit cu sora Iuliana, cu care mă împrietenisem, și ea m-a ajutat foarte mult, spunându-mi să mă rog Sfântului Vasile și doar apoi să merg la operație. De la ea am primit mătâni, cruce și ulei sfințit. Cu credință în Sfântul Vasile și prin rugăciunile lui, pe care le ascultă Domnul, m-am hotărât să merg la operație. Un profesor de la o clinică privată mi-a spus că încearcă să facă operația, dar dacă apare infecție, atunci îmi voi pierde ochii și, după părerea lui, nu trebuie făcut nimic. Atunci i-am spus: «Profesore! Vreau să vă spun ceva. Dacă voi vedea, asta depinde nu atât de dumneavoastră, cât de Dumnezeu, pentru că ochii sunt creația lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu dorește, voi vedea, iar dacă nu, puteți face totul minunat, dar eu tot nu voi vedea». Profesorul m-a ascultat și a spus încet: «Olga, vrei să spui că tu crezi în soartă?» Eu i-am răspuns: «Nu, profesore, eu nu cred în soartă, ci în Dumnezeu». Profesorul m-a ascultat din nou cu atenție și mi-a spus:

«Vă mulțumesc pentru încredere, pentru că îmi permiteți să vă operez». Am răspuns: «Profesore, Domnul ajută, și vor ajuta rugăciunile Sfântului Vasile de Ostrog». El m-a ascultat cumva mirat și am plecat. În anul 2001, de praznicul Sfinților Trei Ierarhi, 14 februarie, am mers la operație.

Noaptea am visat Ostrogul meu și încă două mănăstiri pe care nu le știam, poate le mai văzusem doar cum arată. Am simțit, auzit și trăit totul, pentru

94

că operația s-a făcut cu laserul și cu anestezie locală. A fost foarte dureros, iar la un moment dat, în timpul operației, am simțit cum mâinile profesorului tremură pe capul meu. El a spus că a început hemoragia și că este rău. Am simțit o durere puternică, din cauza căreia nu am mai putut respira. Se auzeau glasuri în jurul meu spunând: «Liniștiți-vă, încercați să respirați, aveți hemoragie puternică». Nu puteam face nimic. Mi-am amintit de mătâniile mele de la Ostrog, mătâniile de la Sfântul Vasile de Ostrog, pe care le-am atins cu chiu, cu vai, și cu mare greutate am început să mă rog lui Dumnezeu și Sfântului Vasile. Nu știu cât timp a trecut sau ce se vorbea în jurul meu, pentru că eu tot timpul m-am rugat lui Dumnezeu. La un moment dat, am simțit că durerea s-a oprit. L-am auzit pe profesor spunând: «Acum este totul bine, Olga! S-a terminat. Dimineață, la control, vedem cum a ieșit». Toată noaptea am fost într-o stare ciudată, iar ochiul m-a durut foarte rău. Eram istovită, tristă și, în același timp, nerăbdătoare, în adâncul sufletului meu știam că voi vedea.

Dimineața, când mi s-a luat pansamentul de pe cap, l-am văzut perfect pe profesor. I-

am spus: «Profesore, ară tați minunat!» El a zâmbit, și după cum a recunoscut, la început nu a crezut. «Vedeți, profesore, ce înseamnă voia lui Dumnezeu!», i-am spus atunci. Era și el fericit.

I-am mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog, iar când mi-au luat pansamentul, eu am scris un cântec de mulțumire lui Dumnezeu.

De atunci, vin des la Ostrog, mai des de două ori

95

pe an, și le povestesc tuturor despre marele preach uvios al lui Dumnezeu și despre Dumnezeu, Care mereu îi miluiește pe păcătoșii care cred în El, cum și pe mine, păătoasa, m-a miluit".

Cântec Domnului

«M-a întrebat un domn: Cum sunt ochii tăi, femeie?

Bine, domnule, doar că ei nu sunt ai mei.

Deși îi deschid în fiecare dimineață, ei nu sunt ai mei.

În întregime ei sunt ai mei, dar totuși nu sunt ai mei, da, domnule, nu sunt ai mei.

Cu ei te văd pe tine, cu ei am văzut icoana Sfântului ocrotitor,

Cu ei l-am văzut pe Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog,

Cu ei am văzut și nefericirea lumii acesteia,

Cu ei voi vedea, poate, în continuare, dar cu adevărat ei nu sunt ai mei.

Ei sunt ai Domnului meu, ei sunt ai lui Dumnezeu.

Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Său, preacuviosului Vasile!»

Prin rugăciunile bunicii, Sfântul vindecă pe nepoata ei și pe verișoara primară

Vasilisa Terzin a scris:

„Smilia Maximovici, o femeie în vârstă, de lângă Sombor, a fost de trei ori la Ostrog. Ea întotdeauna

96

s-a rugat cu durere Sfântului ca nepotul său, Zoran, să se izbăvească de patima beției și de asemenea, să se boteze împreună cu copiii săi. Această bătrână s-a rugat mult, cu mare frică de Dumnezeu, cu toată puterea ei, fără încetare. Era foarte istovită, dar, după al treilea pelerinaj la Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, Zoran s-a botezat la sfârșitul lunii septembrie 2001 cu copiii săi într-o biserică din Belgrad, recent construită, cu hramul Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Imediat după Botez, el a lăsat patima cea păgubitoare și acum trăiește cu familia sa ca un om sănătos și de succes.

În această familie a mai avut loc o minune datorită Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog: după ce bunica Smilia a venit la Ostrog și s-a rugat, verișoara sa primară, Miriana, s-a vindecat de tuberculoză".

Copilul a început să meargă

Vasilisa Terzin a scris:

„Zorka Katanici din Sombor, născută în anul 1961, a fost la Ostrog de două ori în anul 2000 cu fiul său, Predrag. Predrag a avut probleme cu mersul pentru că tendonul lui Ahile era încordat. După ce s-au făcut rugăciuni la Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, copilul s-a ridicat în picioare și mai ales a pășit cu piciorul drept mai bine, atunci când se afla pe drumul de la Mănăstirea de Sus spre Mănăstirea de Jos. Această ameliorare are o importanță mare atât pentru copilaș, cât și pentru

97

părinții săi, întrucât copilul, deși continuă să meargă cu greutate, se mișcă acum mult mai ușor".

Sfântul vindecă distrugerea nervilor

Stoia Stankovici, din Portland, a scris fraților Mănăstirii Ostrog o scrisoare cu următorul conținut:

„Stimați părinți și Sfinte Vasile, făcătorule de minuni!

Se adresează vouă mama Brankăi Stankovici, care crede că numai Sfântul părinte Vasile

a salvat-o pe fată de la distrugerea nervilor. Mă adresez tuturor cu mare recunoștință și vă trimit un dar pentru nevoile mănăstirii voastre. De asemenea, vă rog să îmi trimiteți doar o rugăciune către Sfântul Vasile făcătorul de minuni, pentru a o învăța și a nu uita niciodată să mulțumesc Sfântului pentru binefacerea sa. Vă felicităm din toată inima, eu, mama lui Branka, și fiica mea Branka, și vă rog pe toți să vă rugați pentru sănătatea Brankăi. Eu postesc mereu, de cinci ani fără ulei, pentru sănătatea fiicei mele, Branka".

Prin rugăciunile mamei, Sfântul vindecă pe fiul ei de suferințe trupești și sufletești

Vera Markovici din orașul Pojarevăț a povestit această întâmplare în octombrie 2001 către Elka Iovanovici, care a scris întâmplarea:

„Sunt mamă a trei copii. Copiii mei au fost cumiți, ascultători. Eu nu mergeam la biserică în

98

mod regulat și nu posteam cum trebuie. Odată, în familia noastră a venit o mare nenorocire. Fiul meu cel mare, Zoran, a nimerit într-un anturaj rău și a deprins patima desfrâului. Fiul cel mic a suferit timp de trei ani de dureri la șold. Am mers din medic în medic, am mers la medii, care i-au aplicat plăci¹⁷, l-au chinuit cu acupunctura, dar nu a ajutat la nimic. Într-un sfârșit, l-am dus la psihiatru, care nu a crezut că fiul suferă de durere la picior, ci a hotărât că este bolnav psihic și nu vrea să meargă la școală. Dar eu, ca mamă, am văzut că fiul gândește normal și rămâne în urmă la școală doar din cauza durerii. Fiul credea în Dumnezeu și spera că va fi vindecat. A pierdut un an de școală, starea lui a devenit atât de rea, încât am crezut că îmi ies din minți. Mă frământam ce este de făcut. Profesorul de istorie a dus copiii în excursie la Ostrog. Acesta știa de boala fiului meu și el însuși l-a chemat să meargă împreună cu ceilalți, deși fiul meu nu studia în clasa lui. Așa a ajuns copilul la Sfântul Vasile. A dormit la Mănăstirea de Sus, s-a rugat, a cumpărat o icoană și a crezut că Sfântul îl va ajuta. Când a ajuns acasă, am observat că nu mai ia medicamente, deși până atunci lua în mod regulat diverse preparate. L-am întrebat de ce nu ia medicamentele, iar el a răspuns că nu îl mai doare piciorul.

Fiul meu cel mare se afla la Belgrad, pentru vindecare de narcomanie. Îmi doream ca și el să ajungă la Sfântul Vasile. M-am gândit să îl duc la

¹⁷ Mici plăci magnetice, (nota trad.)

99

Ostrog în vara anului 2001, dar nu a vrut. Eu l-am păcălit, spunându-i că mergem la Budva, la mare, și pentru că ne era în drum, i-am propus să trecem pe la mănăstire. Când am ajuns la Ostrog, la Mănăstirea de Jos, fiul nu a vrut să intre în biserică. Atunci am mers pe picioare la Mănăstirea de Sus, eu în față și el după mine. Înjura, țipa, arunca în mine cu pietre. L-am implorat să înceteze, dar el mai rău făcea. Oamenii se uitau cum își manifesta furia, iar mie îmi era rușine că am un asemenea fiu. Mi-a cerut bani să se întoarcă acasă. Într-un final l-am lăsat, și îngrozită, am mers singură mai departe. Când am ajuns la porți, fiul m-a ajuns din urmă și, o minune a lui Dumnezeu, era cu totul liniștit și blând! Mi-a spus: «Mamă! Așteaptă! Vrei să ne împăcăm?» Apoi a intrat în biserică, a sărutat crucea, s-a închinat Sfântului Vasile, s-a atins de moaște, totul cum se cuvine. El a dorit să cumpere icoana Sfântului Vasile ca să-i fie sfânt ocrotitor, dar nu am mai avut bani. Ne-am întors la Budva. Curând, soțul ne-a anunțat din Italia că au sosit documentele și fiul poate lucra împreună cu el. Toate s-au îndreptat spre bine.

Acum am venit să-i mulțumesc Sfântului Vasile. Am mers desculță de la Mănăstirea de Jos la Mănăstirea de Sus. Am cumpărat icoana Sfântului Vasile și am luat binecuvântare să prăznuiesc în cinstea sa hramul familiei. Am luat ca binecuvântare încă o icoană pentru vindecarea fiului, care se află acum în Italia. Slavă și laudă preacuviosului și făcătorului de minuni, Sfântului Vasile!"

100

Li s-a dăruit o fiică, după cinci ani de căsătorie

Neboișa Smilkovici din Kaciarevo, de lângă Pancevo, la 25 iunie 2002 a lăsat la Ostrog

următoarea însemnare:

„Eu, Neboișa Smilkovici din Kaciarevo, din raionul Pancevo și soția mea, Daniela, ne-am cununat în anul 1996, dar timp de cinci ani, până în anul 2001, nu am putut avea copii. În toată această perioadă, soția mea a avut șase avorturi spontane. S-a tratat peste tot, la medici diverși, însă fără succes. Ne-am dorit foarte mult să avem copii, dar tot nu a rămas însărcinată. La începutul anului 2001, soția a avut un vis neobișnuit: se făcea că stă pe podea în fața raclei cu moaștele Sfântului Vasile de Ostrog. Acesta a fost semn de sus ca să mergem la Mănăstirea Ostrog, pentru a ni se citi o rugăciune. Până atunci, mai fusesem la mănăstire doar o dată. Am plecat la drum în iulie 2001. În fața moaștelor Sfântului Vasile de Ostrog ni s-a citit o rugăciune pentru dăruirea de prunci. Când ne-am întors acasă, soția mi-a spus că simte ceva ciudat și i se pare că este însărcinată. După o lună și jumătate, a început să aibă hemoragie, ca și mai înainte, și am dus-o la spitalul din Belgrad, dar de data asta, mulțumită Sfântului Vasile de Ostrog, totul s-a terminat cu bine. Cel mai mult ne-am mirat când ni s-a spus că soția trebuie să nască la mijlocul lunii aprilie. Asta înseamnă că soția mea a rămas însărcinată chiar în ziua în care ni s-a citit rugăciune la Ostrog. La 9 luni după aceea, pe 14 aprilie 2002, ni s-a născut fiica Milana.

101

În iulie 2002 am venit la mănăstire pentru a aduce un dar Sfântului Vasile de Ostrog, iar la 7 septembrie 2002 am venit cu soția să o botezăm pe Milana. Am dorit ca ea să fie botezată de cineva care crede cu adevărat în ceea ce v-am descris. Ne-au ajutat monahiile, care ne-au făcut cunoștință cu Sanvila Popovici din Belgrad, o fată foarte cuminte și la locul ei, care vine regulat și ajută mănăstirea. Pentru noi a fost foarte important faptul că atunci când a auzit despre această minune, ea a spus cu credință: «Slavă lui Dumnezeu, slavă Sfântului Vasile de Ostrog!»

Cu toată inima îl slăvim pe Sfântul Vasile de Ostrog, datorită căruia ne-a fost dăruită fiica Milana".

O fată s-a vindecat de leucemie

Alexandra Baici din Serbia a trimis la Mănăstirea Ostrog următoarea mărturie:

„În luna martie a anului 2001 m-am îmbolnăvit de leucemie. Medicii au spus că este o formă ușoară de leucemie, care poate fi vindecată, dar, în ciuda acestui lucru, mi-a fost foarte greu. Mă gândeam numai la moarte și la faptul că voi muri atât de tânără. Aveam 24 de ani și cugetam la faptul că nu este corect. Însă, credința în Dumnezeu m-a adus la viață. În minutele grele m-am rugat lui Dumnezeu să îmi dea putere să rezist. Am început să mă gândesc la faptul că totul este pentru mine o mare ispită și am crezut că doar Dumnezeu mă poate ajuta. M-am căit de toate păcatele, de răul

102

pe care l-am pricinuit aproapelui, m-am rugat lui Dumnezeu pentru iertare.

După o vreme, am primit de la o prietenă două cruci și o icoană de la Mănăstirea Sfântului Vasile de Ostrog. De atunci, nu am încetat să țin cu mine aceste cruci și icoana, atât la spital, cât și acasă. S-a înmulțit credința că mă voi vindeca de această boală. Și, într-un final, credința a devenit realitate. Nu mai sunt bolnavă. Încă mai merg în mod regulat la control o dată la trei luni, dar, sper că și aceste analize vor înceta cu timpul. Toate acestea mi le-a dăruit Dumnezeu și Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog.

Acum, când toate sunt de domeniul trecutului, pot doar să doresc tuturor: pacea lui Dumnezeu și însănătoșirea tuturor oamenilor cu inimă bună și suflet curat și celor care vor să se elibereze de păcate, care au sufletul pângărit și niciodată nu își pierd credința! Îi mulțumesc Mănăstirii Ostrog că a fost posibil pentru mine să scriu această scrisoare".

Vindecarea minunată de fractură la ambele picioare

La 23 iulie 2002, Bogosav Maricici din Ivanița, care locuiește în orașul Kotor, a lăsat la mănăstire următoarea mărturie:

„La sfârșitul anului 2001 am căzut de la o înălțime de 8 metri. În urma acestei căderi, am avut fractură la ambele picioare. Am fost internat la spitalul din orașul Risan. A doua zi, în

timpul durerilor

103

cumplete, m-am rugat fierbinte: «Doamne Dumnezeu și Sfinte Vasile! Ajutați-mă să rabd aceste dureri!» După rugăciune, m-am cufundat într-o stare de somnolență, și în vedenie mi s-a arătat un preot care m-a binecuvântat de trei ori și s-a întors spre mine, spunând că mă va vindeca, dar nu mă va crede nimeni. Și, într-adevăr, am simțit ca și cum un șoc electric a trecut prin mine, din cap până-n picioare, de la care mi s-a oprit durerea la picioare, simțind apoi o senzație de bine. Le-am spus cu tărie tuturor medicilor că sunt sănătos, dar, desigur, ei nu puteau să mă creadă, spuneau că picioarele sunt într-o stare rea și dacă încetăm acum tratamentul, va fi mai rău decât la început, imediat după fracturare. Puteam să ies din spital pe proprie semnătură doar după o lună (mi s-a spus că trebuie să mă tratez timp de trei luni), după care mi se dă adeverință. Acasă, după ce am scos ghipsul pe care-l aveam la piciorul stâng, am plecat imediat cu soția cu mașina la Mănăstirea Ostrog. Aveam picioarele atât de amortite, încât, atunci când am ajuns la sfintele moaște, am fost adus literalmente. După ce mi s-a citit o rugăciune, m-am odihnit puțin, apoi am ajuns cu greutate la izvorul sfințit. Aici, monahul care slujea la sfintele moaște a stropit picioarele mele cu apă sfințită, în semnul crucii. Am aruncat cârjele și din acel minut nu am mai avut nevoie de ele. Mai târziu, la consultație, medicii au fost mirați pentru că la picior nu rămăsese nici urmă de fractură".

104

Vindecare de radiculită și durere la picior, cu ulei de la Ostrog

La 23 octombrie 2001, sora Divna din Zrenianin a trimis o scrisoare starețului Mănăstirii Ostrog:

„Am 48 de ani. Din 1989 sufăr de radiculită, iar acum 4-5 ani a început să mă doară piciorul, în zona genunchiului stâng. În anul 2001, între 29-30 iunie, am fost a patra oară să mă închin la moaștele Sfântului Vasile de Ostrog. După întoarcerea de la Ostrog, în fiecare zi am citit o rugăciune către Sfântul Vasile de Ostrog (acum fac la fel) și am uns fața cu ulei sfințit. Apoi am început să ung atât regiunea lombară, cât și genunchiul stâng.

La 26 iulie 2001, de praznicul Soborului Arhanghelului Gavriil, am avut o durere puternică la genunchiul stâng. M-am întins pe pat. Dimineața și în zilele următoare nu am mai avut nicio durere, nici în zona lombară, nici la genunchi. M-a consultat un specialist și a constatat vindecarea.

Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog pentru toate!"

Chipul Sfântului a apărut pe geamul autobuzului

O femeie care nu își dă numele, mama lui Boian și a Boiane, dintr-un sat de lângă Baci, din Voievodina, a lăsat la Ostrog următoarea însemnare:

„În primul rând, vreau să mulțumesc lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru toate binefacerile

105

și pentru fiecare rugăciune primită. Mă rog lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru copiii mei, fiica Boiana și fiul Boian, pentru mântuirea sufletelor lor și pentru sănătatea lor, precum și pentru toți copiii din lume și pentru adulți, pentru toți cei care suferă, sunt bolnavi și sunt chinuți de necredincioși, păgâni și de propriile lor păcate. Credința noastră este mare și mare este mântuirea noastră, de aceea îl rog pe Dumnezeu și pe Sfântul Vasile să ne ajute și să nu ne lase nici în spaime, neliniști, griji, nici în bucuriile noastre.

La 8 septembrie am venit la Ostrog, m-am închinat și atins de moaștele Sfântului Vasile, am primit mila lui Dumnezeu atunci pentru toate zilele vieții mele, pentru totdeauna. Am îndrumat pe mulți să meargă la Ostrog, multora le-am spus să se închine Sfântului Vasile, să se căiască și să se roage lui.

În noaptea de 9 septembrie mi s-a arătat chipul Sfântului pe geamul autobuzului, la întoarcere. Am crezut că doar mi s-a părut, dar am început să mă uit mai cu atenție și m-am convins și mai mult că acesta era cu adevărat chipul Sfântului. M-am închinat, m-am

rugat și am plâns în fața sfântului chip, cuprinzându-mă frica, vinovăția, și o mare bucurie că Sfântul își amintește de noi. Mai târziu, chipul de pe geam a început treptat să dispară, dar credința mea cea mare a rămas, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfântului Vasile, întreaga mea viață. Noaptea am avut niște probleme cu autobuzul, dar, cu ajutorul Sfântului Vasile, ele au fost depășite,

106

iar eu am ajuns fericită acasă dimineața devreme, pe 10 septembrie.

Această mărturisire a mea am început să o spun în biserica Sfintei Mănăstiri Bociani, cu hramul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, de lângă Baci, Voievodina. De acolo, vin mulți oameni la Ostrog pentru pocăință și închinare. Această veste îmbucurătoare și mărturisire a sufletului meu o dăruiesc Mănăstirii Ostrog, întregului monahism și cler al Bisericii noastre Ortodoxe, să fie slăvit numele Sfântului, care este întotdeauna cu noi și alături de noi. Sufletul nostru trebuie să rabde toate și să ducă necazurile și nereușitele cu pocăință și nădejde la mila lui Dumnezeu.

Am văzut la Ostrog mulți bolnavi, întristați, necăjiți, neputincioși. L-am rugat pe Sfântul Vasile să le ajute tuturor celor care au venit cu necazul și nădejdea la dânsul, care i-a adunat, precum mama își adună pe copiii ei... Doamne, Preasfinte, trimite-ne nouă, după cum scrie în Noul Testament, cer nou și pământ nou, bucurie și milă, căci poporul Tău cel multpătimitor acestea merită!

Mă rog Sfântului Vasile să îl oprească pe soțul meu de la băutură, să îl apropie de casă, familie și copii; mă rog Sfântului să-l înțeleptească, să nu mai fie ca un copil, ci să se comporte ca un om adult. De asemenea, mă rog să ușureze viața mamei mele, celei grav bolnave și pe a noastră, alături de ea. Mă rog ca sora mea, Radmila, nepotul meu, Dalibor, și nepoata mea, Dușița, și tatăl lor să primească mila ta, cinstite sfinte! Mă rog ca fiul meu,

107

care studiază la Facultatea de Științe Economice, să termine cu bine studiile, la fel și fiica mea. Vreau ca ei să slujească cu evlavie și cinste Ortodoxia și poporul lor.

Îți mulțumesc pentru toate, Dumnezeule, și ție, Sfinte Vasile! Slavă și laudă Sfântului nostru în toate zilele vieții noastre! Amin".

Vindecarea de multe boli a unui credincios din Țetinie

La 9 iunie 2001, Dragan N. Brațanovici, funcționar din Țetinie, a mărturisit în scris starețului Mănăstirii Ostrog următoarele:

„Am suferit ani de zile de multe boli cronice, pe care medicii obișnuiți nu le-au putut vindeca. După vârsta de 15 ani mi-au apărut probleme la coloana vertebrală, care era deformată. Din această cauză, aveam dureri și nu puteam ridica greutate. De la treizeci de ani am probleme cu vederea, așa că a trebuit să port ochelari timp de 13 ani. Încă din anul 1983 am avut dureri mari de la sinuzită, de care am suferit timp de 19 ani. Timp de 10 ani am suferit de hemoroizi. După cum am spus, medicina obișnuită nu mă putea vindeca, starea de sănătate nu se îmbunătățea. La 22 aprilie anul acesta, împreună cu un frate de cruce, Predrag Vuchici, și mama sa, Danița, cu binecuvântare, am plecat la Ostrog și am rămas la arhondaricul mănăstirii timp de 10 zile. Am simțit o îmbunătățire semnificativă a stării de sănătate deja după câteva zile. Vederea aproape

108

renăscuse, astfel încât, de când m-am întors la Țetinie, la 2 mai, nu am mai purtat ochelari pentru că nu mai sunt necesari. Ca dovadă a minunii săvârșite, am dăruit două perechi de ochelari starețului Mănăstirii Ostrog. Durerea pe care o simțeam înainte în zona prostatei a încetat. Și, ceea ce este deosebit de interesant, simt că s-a îndreptat coloana și nu mai am nicio durere la spate.

Confirm tot ce am scris și afirm că toate acestea sunt absolut veridice și vrednice de crezare. Vă rog să păstrați însemnarea mea și să o alăturați materialelor Mănăstirii Ostrog despre vindecările minunate ale Sfântului Părinte Vasile. Îi mulțumesc cu sinceritate, din toată inima Sfântului Vasile de Ostrog pentru mila sa arătată mie, păcătosului rob al lui

Dumnezeu, Jivago".

Soții fără copii primesc moștenitor

În anul 2001, soții Radomir și Marta Mucibabici, de undeva din Serbia, au lăsat la mănăstire această însemnare:

„Sfinte Vasile de Ostrog! Ți mulțumim din tot sufletul pentru că ne-ai ajutat și ne-ai dăruit un prunc sănătos, pe fiul Marko. Pe mine, mama sa, m-ai ajutat să nasc ușor. Mă temeam foarte mult de naștere, dar m-am gândit la tine, sfinte, și m-ai ajutat. Slavă ție, dar și mai mult, slavă Ție, Doamne, că ne-ai dăruit un băiat, că neamul Mucibabici continuă și va fi cine să cinstească Praznicul casei în familia aceasta. Ajută-ne, sfinte, cu rugăciunea,

109

pentru sănătatea întregii noastre familii și mai ales pentru sănătatea fiului nostru, Marko. Domnul să-l apere de orice farmece, magie, necurăție. Domnul să-l binecuvânteze".

Vindecarea unei fete imobilizate

Milena, soră la Ostrog, a mărturisit în scris despre următorul caz:

„În anul 2002 am făcut ascultare la pangarul mănăstirii. Odată, a venit un rus căsătorit cu o sârboaică din Kragujevaț. Numele lui este Maxim. El mi-a spus că a venit să-i mulțumească Sfântului Vasile. Anul trecut, Maxim a adus-o la Sfântul pe fiica sa de opt ani, care nu se putea mișca. După ce i s-au citit rugăciuni în fața sfintelor moaște, ea s-a vindecat repede. De aceea, el a venit acum să mulțumească lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru facerea de bine".

Însănătoșirea incredibil de rapidă a unui copil, după o grea operație

Kovinka Slankamenat, din orașul Zrenianin, a trimis în anul 2001 starețului Mănăstirii Ostrog următoarea mărturie în scris:

„La 11 septembrie 2001, din cauza salmonelei și a perforării rectului, care amenințau viața fiului meu de șase ani, acesta a fost mutat de urgență de la spitalul din Zrenianin la Novi Sad, pentru a fi operat în aceeași zi. Operația a durat foarte mult, pentru că

110

materiile fecale se extinseseră în toată cavitatea abdominală, și copilul a trăit cu perfuzii mai mult de 10 luni, pentru că organismul era deshidratat.

Chiar și acum, după 11 luni, îmi este greu când îmi reamintesc, chiar și acum văd în fața ochilor. Vă spun doar cuvintele profesorului care l-a operat: «Părinți! Viața lui este salvată, dar, pentru însănătoșire, trebuie să izolăm stomacul; apoi este nevoie de a doua operație, pentru ca intestinele să funcționeze corect!»

M-am întors la Zrenianin într-o stare groaznică. La sfatul unei femei necunoscute, m-am dus dimineața cu soacra la biserică, rugându-l pe un preot să citească o rugăciune pentru fiul neajutorat. După trei zile, medicii m-au chemat să am grijă de fiu. Cu durere în suflet m-am dus la Novi Sad, după ce am primit de la o soră în vârstă o binecuvântare de la Ostrog: două sticlute cu apă sfințită și untdelemn sfințit. Această bătrână, care este rugătoare din copilărie, mi-a explicat puterea harului apei sfințite, a untdelemnului sfințit și a rugăciunii Sfântului Vasile. După operație, fiul meu era în stare gravă. Era ținut în viață cu ajutorul mijloacelor medicinei: sonde, perfuzii, drene, catetere. Timp de trei zile, medicul m-a rugat pe mine ca mamă să îi dau sfat și să refuz orice ajutor al medicilor. Eu eram o muncitoare simplă și nu știam medicină, dar, după rugăminți îndelungate, am scos din portofel icoana cu Maica Domnului și Domnul Iisus și două sticlute. Medicul parcă asta aștepta. A lipit icoana de capul patului, și imediat după asta, după

111

ce am explicat ce este cu sticlutele, a luat cu pipeta apă sfințită și ulei sfințit și cu ajutorul sondei i le-a băgat fiului meu în gură. După o secundă, copilul a respirat. Înseninându-se la față, medicul a spus: «Acum totul va fi bine!» I-a pus ulei sfințit lângă pansamentul de la copci. Fiul a început recuperarea neașteptat de repede, atât de rapid, încât nimeni nu se aștepta! După 15 zile, fiul se întărise atât de mult, încât am părăsit spitalul. După șase săptămâni ne-am întors să-i scoată copcile.

Am discutat despre această minune cu medici, psihologi, oameni simpli. Medicul care a făcut operația a confirmat că în practica sa nu a întâlnit o însănătoșire atât de rapidă. Motivul poate fi unul singur, și acesta este adevărul, despre asta mărturisesc eu, mama, Kovinka Slankamenaț: vindecarea fiului meu s-a petrecut datorită Sfântului Vasile de Ostrog. Acest lucru s-a petrecut cu ajutorul apei și uleiului sfințit, iar Sfântul a ascultat rugăciunile sincere și a văzut lacrimile mele fierbinți. Mama este recunoscătoare veșnic!"

Vindecare de o puternică stăpânire demonică asupra sufletului

În anul 2001, Tatiana Brkovici din Trebinie a trimis starețului Mănăstirii Ostrog următoarea mărturie scrisă:

„Mă numesc Tatiana Brkovici. M-am născut în minunatul oraș Trebinie, am 31 de ani. Sunt căsătorită, am un soț și trei copii minunați, un fiu și

112

două fiice. Părinții și fratele meu locuiesc în acest oraș, și acest lucru mă face fericită. Am niște nași și prieteni de ispravă, dar cândva, toate acestea și-au pierdut importanța, pentru că o înfricoșătoare energie negativă a pus stăpânire pe mine. Sper să explic toate acestea în versuri:

«Bolnavă fost-am șase luni Răbdat-am un necaz fierbinte Nu știu ce a fost cu mine.

Capul plin era de duhuri.

Doamne, cât am suferit! Îmi doream să fi murit!

Nu puteam mânca și bea,

Ba nici somnul nu venea!

Nici zâmbet nu aveam

Doar mă chinuiam

Și de-atâta nefericire

Moartea părea ieșire.

Rugăciune mi-au citit

La Sfântul mult iubit

Și acesta a mijlocit,

De toate scârbele m-a izbăvit!

Sfinte Vasile, făcătorul nostru de bine, Slavă și laudă ți-aduc ție,

Viață nouă mi-ai dat mie,

Căci m-ai făcut bine!»

113

Datorită Sfântului Vasile de la Ostrog, acum mă simt minunat, sunt sănătoasă, am din nou zâmbetul pe buze, sunt fericită. Fiecare zi o încep cu Tatăl nostru și cu rugăciunea Sfântului Vasile, făcătorul de minuni, pe care am învățat-o din cartea de rugăciuni ortodoxă. În același mod închei ziua. Data de 10 septembrie, ziua când m-am vindecat, este a doua zi de naștere a mea. Slavă lui Dumnezeu, Cel Milostiv, și Sfântului Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea ! Mulțumesc!"

Sfârșitul în pace și fără durere al unui om grav bolnav

În data de 27 octombrie 2002, la Ostrog a sosit o scrisoare adresată fraților mănăstirii, de la Alexandra Stepanovici și mama sa, Nevena Stepanovici (născută Kokanovici), din Serbia:

„Domnul să vă ajute, dragi frați! Vă mulțumesc pentru pomenirea tatălui meu Slobodan, care a adormit la 20 octombrie 2002, cu rugăciunile voastre către Domnul și Sfântul Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea!

În vară, de Sfânta Treime am fost la dumneavoastră cu tata pentru a ne închina moaștelor Sfântului Vasile. Ne-am căit și rugat pentru iertarea păcatelor și sănătatea celor apropiați și pentru noi. Bunul Dumnezeu a vrut să îl ia pe tatăl meu la El. Tata a suferit de cancer la ficat și nu a avut tratament decât ajutorul lui Dumnezeu. Atâta timp

114

cât a fost conștient, el s-a rugat Sfântului Vasile, și Sfântul l-a ajutat. Tata a suferit doar trei

zile, până când apa nu a mai ajuns la inimă. S-a sfârșit în liniște, fără să se chinuiască și fără să ne chinuiască nici pe noi. Până în ultimele momente i-am dat să bea apă sfințită de la Ostrog, iar icoana Sfântului Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea! a fost lipită de capul patului său. A fost îngropat cu această icoană și cu o micuță cruce sfințită, care este confecționată de mâinile dumneavoastră cele bune. Ne-am rugat și ne vom ruga Sfântului Vasile ca să ne ajute și să ne arate întotdeauna drumul corect în viață, și pentru ca să-l ajute pe bunul meu tată în aceste 40 de zile după adormire. Noi credem că Sfântul va face pentru el mai ușoară și luminoasă calea spre Domnul.

Vă rugăm să înțelegeți că în tot acest timp nu am avut posibilitatea să ajungem, dar acum nădăjdum să ne întâlnim cu dumneavoastră și vă trimitem un dar simplu, ca ajutor în vremurile acestea grele. Rămâneți cu Dumnezeu, dragi frați de la Ostrog!"

Soții au primit un copil, după 21 de ani de căsătorie

La 25 septembrie 2002, Deian și Vesna Perici au trimis starețului Mănăstirii Ostrog mărturia lor scrisă:

„Suntem de fel din satul Vlaški Doi, de lângă orașul Pojarevăt, ne numim Deian și Vesna Perici. Lucrăm și locuim în Viena deja de mai bine de 20 de ani. Suntem căsătoriți de 21 de ani, la început am

115

trăit necununați, ne-am cununat mai târziu, dar copii nu am avut. Soția nu a putut ține nicio sarcină. Am auzit de la niște prieteni despre Ostrog și am ajuns acolo la 25 septembrie 1999, acum trei ani, și ne-am rugat în fața cinstitelor moaște ale Sfântului Vasile. Când am vizitat prima dată Ostrogul nu ni s-au citit rugăciuni, pentru că era foarte multă lume. Următorul an, preotul Vasile din Nikšici ne-a citit rugăciune pentru nașterea de prunci. Am venit și a treia oară în anul 2001, iar după un an, în ziua de Schimbarea la Față, soția mea, slavă Domnului, a rămas însărcinată. Termenul nașterii era în mai, aproximativ de ziua Sfântului Vasile lui fie slava și milostivirea! Fetița s-a născut cu două luni și jumătate mai devreme, a stat la incubator, și acum, slavă Domnului și Sfântului Vasile, se simte bine. Ea se numește Anastasia, pentru că am făcut o făgăduință în fața sfintelor moaște: pentru ca Sfântul să se roage pentru noi, am promis să dau pruncului numele unuia dintre părinții Sfântului. Dacă am fi avut un băiat, l-am fi numit Petru, în cinstea tatălui Sfântului, iar dacă fată, Anastasia, în cinstea mamei Sfântului. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, fiica mea se numește Anastasia, are 18 luni și 12 kg".

Sfântul vindecă de mândrie, narcotice și magie

În anul 2002, Radosav Pavici, din Belgrad, a lăsat la Mănăstirea Ostrog următoarea mărturie:

„Mă numesc Radosav Pavici, m-am născut în anul 1967 la Belgrad. Am fost complet sănătos la

116

trup și la suflet până în 1994, când am încercat narcoticele, care acum sunt foarte răspândite în Belgrad (din păcate, și în toată Serbia), sub denumirea de ecstasy. Spre răul și mai mare al meu, în același timp mi-au căzut în mână cărți de magie și diverse învățături de ocultism, pe care am început să le citesc și să le urmez. Mi-a apărut sentimentul de siguranță că sunt unul dintre cei aleși, unul dintre cei inițiați. La început, nu se observau schimbări, dar apoi au început primele chinuri coșmaruri foarte urâte, care apăreau tot mai des, și toate erau înfricoșătoare. Erau atât de groaznice, încât cu greu pot fi descrise. În cele din urmă, am pierdut și capacitatea elementară de autostăpânire și asta a fost cea mai grea suferință. Nu știu în ce fel, dar am reușit să arunc narcoticele și băutura. Treptat, am redus citirea acelor cărți, crezând că îmi va fi mai bine. Într-un final, am renunțat de tot la citirea lor, dar nu mi-a fost mai bine. Vreau să spun și asta este încredințarea mea sinceră că este mai bine să suferi de lepră sau ciumă, decât să citești cărți de magie.

Următorii cinci ani i-am petrecut în chinuri înfricoșătoare din cauza psihicului distrus. Am început să mă rog Domnului să îmi ierte păcatele și să mă salveze de această nenorocire.

Trebuie spus că am mers de câteva ori la o ghicitoare, care mi-a ghicit în cărți. Am fost și la magul Leva Gerșmanu și la mediumi, dar nimic nu m-a ajutat. Atunci am început să postesc, să mă împărtășesc și să merg la biserica noastră ortodoxă, unde am auzit de Mănăstirea Ostrog și de Sfântul Vasile. Pentru că nu

117

îndrăzneam să ies singur, am rugat-o pe mama să mă ducă; la 24 mai 2002 ne-am dus la Ostrog, de praznicul Sfinților Chiril și Metodie. Pe drum, m-am rugat tot timpul lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru vindecare. Atunci când am ajuns, m-am dus direct la Mănăstirea de Sus și m-am închinat la moaștele Sfântului, rugându-mă pentru însănătoșire, apoi am înnoptat la arhondaricul mănăstirii. După trei zile de la întoarcerea noastră m-am simțit mult mai bine.

Înainte de toate, îi mulțumesc Domnului pentru că m-a adus la credința și Biserica Ortodoxă. Uneori mi se mai repetă cele întâmplate, dar mult mai ușor, și merg din nou la Ostrog să mă rog Domnului și Sfântului Vasile, să mă însănătoșească complet. Istoria mea să fie spre zidirea tuturor celor care o citesc, și Domnul să dea tuturor creștinilor sănătate și mântuire. Slavă Domnului, slavă și laudă Sfântului Vasile!"

Soții primesc un copil, după trei ani de căsătorie

Vera Evtici, din Mionița a lăsat în anul 2002 la Mănăstirea Ostrog această scrisoare de recunoștință:

„Vreau să mulțumesc Sfântului Vasile din partea întregii familii pentru rugăciunile ascultate. Sfântul s-a rugat lui Dumnezeu pentru Zoran și Valentina Uroșevici din Don Lușici, de lângă orașul Valievo. Aceștia au dobândit pe pruncul Nemanja după ce au fost la Mănăstirea Ostrog.

118

După ce Zoran s-a căsătorit cu Valentina, aceștia nu au avut copii timp de trei ani. După ce s-au închinat la moaștele Sfântului Vasile și după multe rugăciuni, le-a fost dăruit pruncul.

După prima zi de la naștere ne-am hotărât să trimitem această scrisoare. Eu sunt mama Valentinei și am scris această scrisoare de mulțumire în numele tuturor".

Sfântul scapă de farmece pe un copil

Mariana Trkulia, din orașul Sombor, a mărturisit în scris:

„Mă numesc Mariana Trkulia, sunt din Sombor, am 25 de ani. Am un fiu care în septembrie va împlini doi ani. S-a petrecut o minune... În mai 2002, la Mănăstirea Ostrog, Dumnezeu și Sfântul Vasile mi-au ascultat rugăciunile și mi-au dat putere să mă lupt în continuare pentru viața și mântuirea copilului meu. Nu știu cine va citi asta, dar știu că Sfântul Vasile știe toate. Să trăiești o minune la Mănăstirea Ostrog este cea mai mare bogăție. Nu pot exprima în cuvinte ceea ce simt, toată recunoștința. Iată cum s-a petrecut:

În august 2000, prietenul meu, Milan Trkulia din Apatina, care lucrează în poliție, a fost la Mănăstirea Ostrog. Ne-am gândit că suntem făcuți unul pentru altul și ne este dat să fim împreună datorită faptului că am ajuns împreună la Sfântul Vasile de Ostrog. Din cauza familiei sale, el nu era foarte evlavios și, de aceea, s-a botezat aici.

119

Pe 12 mai 2001, de praznicul Sfântului Vasile, ne-am cununat la o biserică din orașul Sombor. La 15 septembrie 2001, s-a născut fiul nostru Iovan, căruia i-am dat numele după sfântul ocrotitor al familiei. Dar, pentru că nu am trăit după cum ne învață Domnul, imediat au început problemele. Soacra a început să se amestece în treburile noastre, ne învrăjbea, copilul plângea tot timpul, încremenea de spaimă, făcea crize de isterie. L-am botezat când avea două luni, dar a început să se stingă sub ochii noștri. Plângea când intram în casă, nu voia să doarmă, țipa tot timpul. L-am scăldat în apă sfințită, am chemat preotul... Soacra a spus să duc copilul la analize pentru că ceva nu este în regulă. Rudele mi-au spus că soacra făcuse mult rău oamenilor cu vrăjitoria, dar nu puteam crede că poate face rău propriului nepot. Am analizat cu atenție casa și am găsit sub patul meu însemnări cu descântece vrăjitoarești. M-am speriat foarte rău și chiar m-am îmbolnăvit, dar soțul nu m-a crezut. Am

mers la medici, din păcate și la vrăjitoare, fără să cer ajutorul Sfântului Vasile de Ostrog, iar viața noastră devenea din ce în ce mai rea.

Soțul ne-a părăsit la data de 8 mai 2002, în ziua Sfântului Marko (soacra tot timpul îl numea pe copil Marko), plecând să locuiască la mama sa. A fost din ce în ce mai greu pentru mine și fiu, copilul nu se putea ridica pe picioare. Știam că trebuie să îl ajut, dar nu aveam putere. Atunci mi-am amintit că un singur lucru mă poate ajuta. Am plecat cu mătușa soțului (sora socrului) la Ostrog, cu teamă,

120

credință și dragoste. Am fost sigură că doar Sfântul Vasile mă poate ajuta să îl salvez pe fiul Iovan, care atunci avea 8 luni și jumătate. Pe drumul de la Mănăstirea de Jos spre Mănăstirea de Sus, Iovan îl striga tot timpul pe tatăl său: «Tată! Tată. Tată!» Mă durea sufletul foarte mult, îmi doream să fie și soțul cu noi. Am dormit la Mănăstirea de Sus, sub cerul liber, având copilul în cărucior. Am observat că pătura sa se mișca, dar nu ca și cum și-ar fi mișcat picioarele. M-am ridicat și am văzut că nu se mișcă, ci doarme liniștit. Când l-am acoperit, el a început să plângă și să țipe neîncetat, până la răsăritul soarelui. M-am rugat.

Dimineața, când ne-am dus la sfintele moaște, fiul a țipat puternic. Apropiindu-ne, ne-a întâmpinat un monah care avea ascultare la sfintele moaște și ne-a întrebat ce problemă avem, rugându-ne să așteptăm în afara bisericii. Am căzut în genunchi pe scări, ținând copilul în brațe, dar el nu a pățit nimic. Mătușa soțului nu era atunci cu noi, dar a venit o femeie și mi-a spus să nu mă tem, pentru că Sfântul va distruge răul. Ne-am dus la moaștele Sfântului Vasile, ne-am rugat împreună cu ea și cu monahul. Copilul atunci a zâmbit pentru prima dată în viață. S-a petrecut minunea: copilul a scăpat de chinuri. Mai târziu, când mătușa soțului a venit la noi și ne-am urcat în autobuz, aceasta mi-a spus: «Privește, Iovan se ridică și sare!» I-am spus: «Știu, de asta am și venit la Sfântul Vasile». Apoi, o femeie i-a dat lui Iovan o iconiță cu Sfântul în veșminte și i-a spus: «Să te apere Sfântul Vasile,

121

iar pe acela care îți va vrea răul, Sfântul Vasile să îl pedepsească!» I-am povestit totul soțului, când ne-am întâlnit cu el mai târziu. Ochii i s-au umplut de lacrimi și am crezut că se întoarce la noi, dar s-a dus tot la mama sa, apoi a vrut să îmi ia copilul prin judecată. Mă rog Sfântului Vasile de Ostrog să îl ajute pe soțul meu, pe tatăl lui Iovan, să se întoarcă la noi, să fim iarăși împreună. Slavă și laudă din partea fiului meu pentru Sfântul Vasile de Ostrog!"

Vindecarea unui copil de șapte luni

Goran și Raika Djurišici din Țetinie au dat mărturia lor starețului Mănăstirii Ostrog:

„Sunt tatăl a patru copii. Pe 16 august 2002, la spitalul din orașul Țetinie s-a născut cel mai mic copil al nostru, cu numele Dragutin. Copilul s-a născut cu o excrescență în partea inferioară a spatelui. Părea inofensivă, dar, după două luni au apărut mari probleme la rinichi și uretere. A stat la Podgorița aproape o lună, i s-au făcut analize complete, iar medicul principal, care l-a tratat, a spus că este perfect sănătos și putem merge acasă.

După un timp, totul a început din nou. Dragutin a intrat iarăși în spital, având infecție urinară. După șapte luni de luptă cu boala, rinichii aproape au încetat să mai funcționeze. Domnul, văzând durerea părinților, i-a îndrumat spre Podgorița, la directorul clinicii, profesorul Zoran Krstici, care l-a examinat pe Dragutin și l-a trimis la Belgrad.

122

Fiul meu a fost operat. Medicii au spus că excrescența acoperea ambele uretere, iar operația trebuia să se repete după trei luni. Fiul meu a slăbit foarte mult, iar noi, părinții, ne rugam permanent Domnului și Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pentru sănătatea lui. În fiecare duminică și sărbătoare l-am dus pe Dragutin la Mănăstirea Țetinski, la Sfântul Petru Țetinski, ca să se împărtășească cu Trupul și Sângele Mântuitorului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

Într-o duminică, după Liturghie, m-am apropiat de înaltpreasfințitul Mitropolit Amfilohie și i-am povestit durerea noastră, cerându-i binecuvântarea pentru ca fiul meu să poată dormi

Înainte de a doua operație lângă moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Mitropolitul a dat binecuvântare. Am plecat cu toată familia la Ostrog. Soția mea Raika, fiicele Milena, Dragana și Anastasia au înnoptat la arhondaricul mănăstirii, iar eu cu Dragutin am înnoptat lângă moaștele Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Lui Dragutin i s-au citit rugăciuni pentru sănătate până noaptea târziu, apoi l-au lăsat singur până la răsărit. Dimineața, când s-a trezit, fiul nu mai arăta vlaguit asta am observat imediat. La Liturghie s-a împărtășit, l-au stropit cu apă sfințită, am mulțumit Sfântului Vasile și am plecat la Țetinie. După aceasta, Dragutin a fost operat a doua oară la uretere, iar însănătoșirea a început ușor și s-a petrecut în cel mai bun mod, spre marea uimire a medicilor. Medicii au crezut că un picior al său poate fi mai

123

scurt decât celălalt, că poate să i se inflameze creierul, că nu poate merge. Dar, mulțumită binecuvântării de Sus, el a început să meargă foarte repede, chiar i-a depășit pe ceilalți copii sănătoși de vârsta sa. Spre surprinderea tuturor, a mers după ce a împlinit un an.

Slavă Domnului Cel Milostiv, slavă Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, slavă Sfântului Petru, făcătorul de minuni de la Mănăstirea Țetinski, pentru că rugăciunile noastre au fost ascultate, și fiul nostru s-a vindecat. De atunci au trecut deja doi ani, copilul se simte bine, nu mai are nicio problemă de sănătate. Este un copil foarte vesel și vioi și nici nu se observă că a fost cândva bolnav. Vreau să mulțumesc și Mitropolitului nostru, care mi-a dat binecuvântare pentru drumul la Ostrog și pentru a dormi lângă sfintele moaște, în ciuda faptului că deja de mai multe sute de ani nimeni nu a mai dormit lângă moaștele Sfântului Vasile, după cum mi-a povestit monahul care slujește acolo. Domnul, prin Pronia Sa neștiută, cunoaște cum să-i lumineze duhovnicește pe aceia care doresc să se întărească în credință! Acum ținem post și ducem copiii la biserică la fiecare sărbătoare și în fiecare duminică. Boala lui Dragutin a fost pentru noi o încercare foarte mare, dar dacă nu ar fi fost boala aceasta, sigur nu am fi dus copiii la biserică și nu am fi trăit cum trebuie. Slavă Domnului, Care are Sfinți atât de mari!"

124

Vindecarea depresiei și ajutor în probleme

Nada Marlon din Patterson, SUA, a trimis în anul 2002 starețului Mănăstirii Ostrog o scrisoare cu următorul conținut:

„Mă numesc Nada Marlon și locuiesc în America de mai bine de 30 de ani. Cunosc Mănăstirea Ostrog doar din relatări. Mi-am dorit foarte mult să ajung acolo, dar nu am avut posibilitatea până anul trecut în aprilie, când, împreună cu soțul, fratele, fiul și nora am vizitat mănăstirea cu mare însuflețire. La mănăstire am venit cu niște probleme pe care nu puteam să le rezolv prin forțele proprii și m-am rugat să fie rezolvate de Domnul și de Sfântul Vasile.

Fiica mea cea mică, Lidia, a avut o asemenea depresie, încât a încercat să se sinucidă. Domnul Dumnezeu a apărut-o, însă ea nu și-a revenit cum trebuie. După ce am fost la Ostrog, toate s-au îndreptat. A găsit apartament, s-a întâlnit cu un băiat minunat și a obținut un serviciu, unde au premiat-o de două ori după trei luni, ca pe cel mai bun funcționar al firmei. A devenit cu totul un alt om, de profesie este artist plastic. Fiica cea mare, Lemosava, a studiat la Facultatea de Psihologie, a susținut lucrarea de disertație în politică socială și are un serviciu minunat. Și-a cumpărat casă și toate îi merg bine. Dintre noi toți, ea vizitează mănăstiri cel mai des.

Acum patru ani am dat mulți bani unei rude pentru a-i investi în Europa. Ruda a promis un

125

câștig mare, dar a pus mâna pe bani împreună cu un coleg al său și a dispărut. I-am cerut să-mi explice ce se întâmplă, dar m-a înșelat prin diverse minciuni. Când am fost la Ostrog, m-am rugat Domnului Dumnezeu și Sfântului Vasile, ca să îmi returneze banii și am promis să jertfesc mănăstirii o mie de dolari, ceea ce și fac acum. Cu această ocazie, vă rog să pomeniți în rugăciunile voastre către Domnul Dumnezeu și Sfântul Vasile pe fiica mea Lidia

(care a avut depresie), pe fiica mea Leposava (care este bine, dar se teme să se mărite și să aibă copii), pe soțul meu Radivoi (este un om bun, dar are o mare problemă dependența de alcool), și pe mine, Nada (sunt un funcționar bun, evlavioasă și modestă, dar nu pot termina nimic din ce încep).

Ca mamă, le doresc copiilor mei sănătate, fericire și succes, iar ca soție îmi doresc ca viața noastră să fie cu sănătate, pace, fericire și reușite. De asemenea, o dorință a mea legată de copii este ca ei să nu uite credința noastră ortodoxă, despre care le vorbesc permanent, mă tem ca ei să nu se piardă în această lume".

Vindecare de psoriazis

Miriana Rajnatovici din Belgrad a trimis starețului mănăstirii următoarea mărturie:

„Am fost bolnavă 3-4 ani, am avut multe diagnostice, am mers la diverși medici, dar totul era în zadar. În luna septembrie 2002 am mers să mă închin Sfântului Vasile de Ostrog și imediat după

126

întoarcere am simțit o ameliorare. Necrezând, am hotărât să mai aștept o vreme. Foarte repede, m-am vindecat de toate bolile. Una dintre multele mele boli era psoriazisul, manifestat prin răni și vezicule, care adeseori se spărgeau. De la Ostrog nu am luat nici apă sfințită, nici ulei sfințit și m-am amărât foarte mult din cauza asta. Pruritul era insuportabil, încât mă durea capul și eu singură îmi jupuiam pielea, lăsând răni sângeroase. După întoarcerea din pelerinaj, pruritul a încetat și pielea a început să se refacă. Nu am folosit niciun medicament".

Vița de vie a Sfântului a vindecat infertilitatea

Doamna Iankovici, care lucrează și locuiește la Viena, a mărturisit în letopisețul mănăstirii despre minunea care s-a petrecut cu Andrița Stoianovici, fiica Darinei Stoianovici, cu care lucrează împreună doamna Iankovici:

„În iunie 2002, Darina Stoianovici a venit să se închine Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog. Fiica sa, Andrița, care s-a căsătorit cu un austriac și locuiește la Viena, timp de trei ani nu a putut rămâne însărcinată. De două ori a încercat să rămână însărcinată cu ajutorul inseminării artificiale, dar de asemenea, fără rezultat. Medicii au stabilit că niște bacterii acționează asupra ovulului de fecundare, și din cauza asta nu poate rămâne însărcinată. Trebuia să se trateze mult timp pentru această boală.

127

Darina, mama Andriței, căreia îi fusese extirpată o tumoare, se simte mult mai bine după vizitarea Mănăstirii Ostrog. În timp ce se afla la mănăstire, ea a rupt o frunză din vița de vie a Sfântului Vasile, pentru că nu mai erau fructe, și i-a dus această frunză fiicei sale Andrița, în Austria. Andrița a înghițit această frunză, și în aceeași lună a rămas însărcinată. La analize s-a stabilit că sarcina decurge normal".

După multe sarcini nereușite, s-a născut un prunc, datorită rugăciunilor Sfântului

La 18 octombrie 2002, Tatiana Liubicici-Todorovska din Belgrad a trimis următoarea mărturie:

„Mă numesc Tatiana Liubicici-Todorovska, am 34 de ani. În anul 1992 am născut o fetiță. Înainte de aceasta am încercat de multe ori să port copilul, dar de două ori sarcina s-a sfârșit cu avort spontan, iar în anul 2000 am avut o sarcină extrauterină.

Anul următor, pe 5 octombrie 2001, am fost la Ostrog împreună cu prietena mea și m-am rugat cinstitelor moaște ale Sfântului Vasile pentru împlinirea dorinței mele. Am stat la mănăstire pe 6 și 7 octombrie, rugându-mă din toată inima Sfântului Vasile pentru a naște un mic înger. La nici 40 de zile de la întoarcerea mea de la Ostrog, am și aflat că sunt însărcinată. Imediat am simțit pace și liniște în suflet, iar după rugăciunea citită pentru mine la Sfântul Vasile, am știut că această sarcină se va încheia cu bine. Așa a și fost. Am purtat copilul

128

fără nicio problemă, și la termenul stabilit, 3 iulie 2002, de ziua Sfântului Naum de Ohrida,

am adus pe lume pe micuțul îngerăș, Marko.

În semn de mulțumire Domnului și marelui Său făcător de minuni, Sfântul Vasile de la Ostrog, promit că familia mea va mulțumi întotdeauna Sfântului Vasile pentru ajutorul său binecuvântat".

Sfântul înțelepțește și păzește pelerinii pe drum

La 16 ianuarie 2004, starețul Mănăstirii Ostrog a primit o scrisoare cu următorul conținut de la un locuitor din Subotnița, Robert Voinici Purciar:

„Mă numesc Robert Voinici Purciar. Am 38 de ani, locuiesc în orașul Subotnița. Prima dată l-am întâlnit pe Sfântul Vasile de Ostrog în anii 1996-1997, când Sfântul mi s-a arătat în vis și mi-a spus că trebuie să merg la Ostrog. De atunci, am mers de multe ori la Ostrog și ne-am închinat moaștelor Sfântului Vasile de Ostrog. În anul 2002, pe 7 mai, în drum spre Ostrog, având viteză mare, abia am evitat ciocnirea cu o mașină care era oprită, nesemnalizată. Slavă Sfântului Vasile! Pe drumul de întoarcere, în data de 7 mai, am adormit la volan pentru prima oară în viață, dar, fără îndoială, m-am trezit în ultimul moment datorită Sfântului, reușind să evit un accident. Din nou, slavă Sfântului Vasile!

Anul acesta (2004), seara târziu pe 15 ianuarie, aproximativ pe la ora 22, când mergeam cu mașina

129

împreună cu cei doi copii la Ostrog, cu 10-15 km înainte de orașul Kolașin, o piatră mare s-a desprins dintr-un povârniș și s-a rostogolit peste mașina noastră. S-ar fi petrecut o tragedie dacă Sfântul nu m-ar fi înțeleptit. Povățuit de Sfântul Vasile, am virat la stânga și apoi imediat, la dreapta. Astfel, am scăpat de un accident.

Recunoștința mea nu poate fi exprimată în cuvinte!"

Sfântul apără în somn de atacul demonic

La 7 mai 2002, a treia zi de Paște, un pelerin, al cărui nume este necunoscut, a scris aceste rânduri:

„Am cumpărat un covor ca dar pentru Sfântul Vasile, în semn de recunoștință. Acum două săptămâni am visat că m-au atacat cinci sau șase demoni și eu voiam să mă apăr de ei cu un cuțit. Atunci am auzit: «Nu e bine!» Eu am alergat într-o poiană care s-a deschis direct în fața mea și un om cu barba albă mi-a dăruit un covor frumos!"

Vindecarea unui copil paralizat

Milovan M. Koici, preotul paroh al bisericii Iadransko-Lešnicisk, a mărturisit în scris la 30 septembrie 2002 următorul caz de vindecare:

„Băiețelul Darko Todorovici, din Iadranskolešnicisk, a avut de suferit în urma dezvoltării disproporționate: i-a crescut doar capul, iar corpul i-a

130

rămas mic. Părinții săi au apelat la diverși medici. Aceștia i-au prescris copilului injecții cu un medicament elvețian, fiecare astfel de injecție costând 700 de mărci elvețiene. Dar nici aceste injecții nu au ajutat. Din cauza acestui medicament puternic, copilului i-a paralizat toată partea dreaptă a corpului. El șchiopăta cu piciorul drept, tot timpul mergea greu și își ținea mâna dreaptă în buzunar. Nu putea să se închine. Când am organizat un pelerinaj la Mănăstirea Ostrog, el s-a înscris primul. Am plecat la drum pe 12 iunie 2002.

Minunea s-a petrecut copilul a scos singur mâna din buzunar și s-a închinat, atunci când noi, ceilalți pelerini, care deja ne închinaserăm la sfintele moaște, am ieșit din biserică. Ne aflam lângă biserică, când a venit tatăl său și ne-a spus că fiul s-a închinat cu mâna dreaptă! Noi, mai ales din cauza oboselii de la drumul lung și din neatenție, i-am răspuns că așa este corect, să se închine cu mâna dreaptă! Tatăl copilului a început să spună că fiul său înainte nu putea să se închine cu mâna dreaptă. El a repetat acest lucru de trei ori și doar a treia oară am priceput că băiatul până atunci nu putuse controla mâna dreaptă și doar datorită binecuvântării și puterii harului vindecător al Sfântului Vasile putea să se însemneze cu semnul crucii cu mâna dreaptă.

Acest copilăș acum este bine, fără probleme de sănătate, se joacă cu ceilalți copii, care

înainte îl ocoleau, merge pe bicicletă. Din păcate, părinții săi nu vin la slujbe la parohia noastră, iar din

13¹

cauza lor nici el, deși i-am povățuit părintește și le-am reamintit că vindecarea fiului lor a fost dată de Dumnezeu prin Sfântul Vasile".

Vindecare de reflux vezico-ureteral

La 18 octombrie 2004, Zoran și Milena Zoranovici, din satul Obudovaț, al raionului orașului Șamaț din republica Srpska, au dat starețului Mănăstirii Ostrog următoarea însemnare:

„În martie 2002, fiica noastră s-a îmbolnăvit. Copilul suferea de reflux vezico-ureteral (întoarcerea urinei din vezica urinară în uretere). Cauza era o infecție care, după cuvintele specialiștilor din Belgrad, a vătămat rinichiul drept. Fata a urinat timp de șase luni, la fiecare 3-5 minute.

Medicul a hotărât să se facă operație. Eu și soția l-am întrebat dacă putem evita operația¹⁸, dar acesta a spus că nu. Eram disperați, văzând cum se chinuiește copilul. Într-un final, ne-am hotărât să mergem la Ostrog și să cerem acolo mila lui Dumnezeu. Asta se întâmpla în august. Pe drum, fata s-a chinuit permanent de durere și a simțit nevoia să urineze, era epuizată, ochii îi intraseră adânc în orbite, iar sub ochi avea cearcăne negre. Din cauza bolii, nu mai mergea singură. Când am ajuns la Ostrog, am atins-o de sfintele moaște, ne-am rugat pentru vindecarea fiicei noastre.

¹⁸ Era vorba de extirparea totală a rinichiului bolnav. (nota red.)

132

După întoarcerea de la mănăstire i-a fost din ce în ce mai bine cu fiecare zi, astfel încât, s-a vindecat complet repede. Am mers la medic, care a constatat vindecarea copilului, iar analizele cu ultrasunete nu au indicat nici urmă a acelei boli care o lovise pe fată.

Acum, în anul 2004, am venit să mulțumim Sfântului Vasile pentru vindecarea fiicei noastre, care are șapte ani. Ea este complet sănătoasă. Slavă și laudă Sfântului Vasile!"

Vindecare de o afecțiune a vezicii biliare și de anemie hemolitică

Fiica unei femei bolnave, care nu și-a dat numele, a lăsat la mănăstire următoarea însemnare:

„Mama mea a suferit de anemie hemolitică și, ce era mai rău, i-a apărut o piatră imensă la vezica biliară infectată. Nu a fost de acord cu operația, pentru că îi înrăutățea situația. Când starea ei a devenit extrem de gravă, medicii au hotărât să fie operată de urgență. La secția de chirurgie au pregătit-o pentru operație timp de șapte zile, în fiecare zi amânând operația pe a doua zi. Astfel au trecut zece zile. Din cauza acestei incertitudini, mama a înnebunit dintr-odată. Sâmbătă seara mi-a trecut prin cap să merg la Ostrog, pentru a cere ajutorul Sfântului Vasile și am plecat a doua zi, duminică. Am luat șosetele mamei și le-am atins de sfintele moaște, cerându-i ieromonahului care slujea atunci să se roage Sfântului Vasile pentru sănătatea ei și

133

spunându-i că luni o vor opera. Operația a reușit. Medicul care a operat-o a recunoscut că în practica Nil nu a văzut ceva mai groaznic vezica biliară era plină de pietre, nisip, lichid tulbure, puroi, pe deasupra, în puroi se afla o parte din intestine și o parte din pancreas.

Datorită lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, totul s-a petrecut în cel mai bun mod, iar mama mea s-a vindecat foarte repede".

Sfântul se arată unui bolnav pe moarte și îi ușurează moartea

Dușan Mihailovici, din America, a trimis egumenului de la Ostrog, părintelui Lazăr, o scrisoare cu următorul conținut:

„Stimate egumen!

Vă scriu în locul surorii mele, Nada, care a corespondat mult timp cu dumneavoastră, dar acum patru luni și jumătate, la 26 august 2003, aceasta a trecut la Domnul.

Eu, cel care vă scriu acum această scrisoare, sunt fratele celei mai iubite dintre toate

surorile mele. Mă numesc Dușan. Cu două luni înainte să moară, surorii mele, Nada, i s-a arătat iubitul și cinstitul nostru Sfânt Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, împreună cu încă o persoană. El era foarte înalt, cu barbă lungă albă și mustăți, și cu părul alb complet. Această minunată arătare a avut loc în camera surorii mele, iar eu am fost martor al acesteia. Amândoi sfinții stăteau aproape de patul Nadei,

134

iar Sfântul Vasile i-a făcut semn cu mâinile, ca ea să nu se teamă, pentru că el însuși va veni la ea și o va conduce. Nada a încercat să se ridice din pat pentru a-i săruta mâna, dar el a făcut semn că nu trebuie să se miște. Nada atunci m-a întrebat: «Dușan, tu l-ai văzut pe Sfântul Vasile?» I-am răspuns că da, l-am văzut. Ea m-a întrebat ce cred despre asta. I-am spus că nu trebuie să se teamă: «Acesta a fost Sfântul Vasile, și el va fi cu tine atunci când va veni timpul să pleci și să îl lași pe fratele tău».

Când Nada a fost dusă la Spitalul Sfânta Cruce, am stat cu ea cinci zile, pentru a nu o lăsa singură. La 25 august, după miezul nopții, undeva pe la ora două și jumătate, am luat-o de mână și am întrebat-o de ce nu a cinat. Atunci Nada s-a uitat la mine, drept în ochi, foarte expresiv, și a spus: «Au venit după mine». Eu i-am spus atunci că nu trebuie să se teamă de moarte. Nada s-a uitat iarăși la mine și mi-a cerut să o sărut pentru iertare. Am sărutat-o de câteva ori și am auzit cum a scos un suspin adânc și a lăsat capul într-o parte. Ochii ei erau deschiși. Când am atins-o, încă mai era caldă. Imediat am chemat medicul și asistenta. Medicul a constatat decesul. La 29 august am înmormântat-o alături de părinții noștri.

După 40 de zile, Nada mi s-a arătat în somn și mi-a spus următoarele: «Sunt aici împreună cu tata, mama și două surori ale noastre, toți te așteptăm pentru ca familia să fie deplină».

Dacă considerați a fi util, puteți citi această scrisoare credincioșilor care vin la Ostrog".

135

Un bolnav care suferea de distrofie musculară a început să meargă

Miriana Dedovici, expulzată din Priștina, care locuiește la Panciova, în Voievodina, a lăsat la Ostrog următoarea mărturie:

„Mă numesc Miriana Dedovici, sunt refugiată din Priștina. De la 8 ani sufăr de distrofie musculară. Am dus cu greutate uraganul războiului și soarta de refugiat. Mi s-a înrăutățit starea sănătății, iar medicii au spus că deja nu mă mai pot ajuta cu nimic. Am fost obligată să merg în cârje timp de doi ani și jumătate. Mama mea mi-a relatat despre Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, și am crezut că Sfântul mă va ajuta și pe mine.

La 9 august 2003, împreună cu agenția Binefacerea, am vizitat în afară de alte mănăstiri, și Mănăstirea Ostrog. Toți ne-am închinat la sfintele moaște, înnoptând sub cerul liber. Dimineața, când ne-am trezit pentru a merge să ne spălăm, deja nu am mai avut nevoie de cârje mă vindecase Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog lui fie slava și milostivirea!

Plecând la Belgrad, am luat apă și ulei sfințit. De ani de zile sufeream de platfus, dar după ce l-am uns cu ulei de patru ori la rând, am uitat de această problemă deja de un an. Sfântul Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog, ajută tuturor, trebuie doar să credem în el. Lui fie slava și milostivirea!"

136

Vindecare de o afecțiune ginecologică

Mirko Bolevici din Krușevaț, Podgorița, a dat mărturie scrisă despre vindecarea minunată a soției sale:

„Soția mea, Natalia Bolevici, s-a născut la 27 septembrie 1975, în raionul Nikșici. Timp de un an și două luni nu a avut menstruație, își pierdea conștiința, vomita. Ieri (12 noiembrie 2003) am fost la Sfântul Vasile împreună cu copiii noștri. Ea s-a rugat cu osârdie atât la sfintele moaște, cât și la Mănăstirea de Jos. Pe drumul spre casă, pe când ne apropiam de Bogetici, soția a simțit o durere puternică la burtă, iar dimineața totul era în ordine. Eu, soțul

ei, am venit imediat, pe 13 noiembrie 2003, să povestesc vindecarea ei.

Îi mulțumim pentru vindecare lui Dumnezeu, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog!"

Vindecare de dureri puternice de cap

Gospava, din Novi Sad, a lăsat în anul 2003 la Mănăstirea Ostrog următoarea însemnare:

„Sfinte părinte Vasile! Îți mulțumesc pentru tot! M-am vindecat de durerile de cap!"

Apa sfințită de la Sfântul Vasile de Ostrog a vindecat rănila

Andriana Nikolici din Boleci, de lângă Belgrad, a trimis starețului Mănăstirii Ostrog o scrisoare cu următorul conținut:

137

„Mă numesc Andriana Nikolici, am venit din Boleci, de lângă Belgrad. Vă scriu despre o minune care s-a petrecut cu tatăl meu, Slavomir Nikolici, care s-a născut de praznicul Adormirii Maicii Domnului, la 28 august 1946, la Mala Kosanița. Pe 1 august 2003, tatăl meu se întorcea acasă cu mașina și a avut un accident, provocat de neatenția altui șofer. A fost grav rănit la cap, gât, mâini și alte părți ale corpului.

Cu mare frică și emoție am intrat în spitalul în care se afla tata, gândindu-mă în ce stare îl voi găsi. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot apa sfințită de la Sfântul Vasile și apropiindu-mă de tata, am început să îi stropesc rănila, fără să știu încă ce se întâmplă cu capul său. Era tot tăiat de bucăți de sticlă, mâinile erau străpunse până în carne. I-am pus compresă cu apă sfințită și rănila au început repede să se cicatrizeze. În spital nu au putut să-i administreze calmante pentru că era alergic la ele și a simțit puternic durerea. Însă eu nu m-am neliniștit pentru el, deoarece am știut că Vasile de la Ostrog este un mare sfânt, care ne ajută după măsura credinței noastre. Dimineața, când am mers să-l vizităm pe tata, primul lucru care ni l-a spus a fost: «Azi-noapte nu am simțit nicio durere și am dormit bine!» Am văzut că i s-au format niște pieluțe care acopereau rănila, oprind hemoragia. De asemenea, s-au cicatrizat și rănila de pe fața sa, care fusese jupuită. Toate acestea s-au petrecut în trei zile!

Recunoștința noastră adusă Sfântului Vasile de la Ostrog este imensă! Slavă ție, Sfinte Vasile!"

138

Sfântul salvează viața dintr-un accident

Braț Voina, soțul Stoei și tatăl Nenadei, a trimis de undeva din Serbia fraților de la Ostrog următoarea scrisoare:

„Dragi părinți și frați, vă trimit acest dar mic drept mulțumire lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de la Ostrog, care, de praznicul său, pe 12 mai 2003, mi-a salvat viața dintr-un accident, și v-aș mai ruga să vă rugați pentru sănătatea și fericirea tuturor".

Sfântul ușurează boala și operația

Djura Marinov, din orașul Lazarevaț, în apropiere de Belgrad, a trimis fraților de la Ostrog următoarea scrisoare de mulțumire:

„Îmi exprim marea recunoștință față de monahii mănăstirii, care, prin rugăciunile lor, l-au înduplecat pe Sfântul Vasile pentru sănătatea mea, iar acesta s-a milostivit de mine, păcătosul. Primul meu diagnostic s-a schimbat, și operația a decurs fără complicații, astfel încât, eu mă recuperez acum repede și cu succes".

Sfântul salvează în chip minunat o recoltă

În anul 2003, la praznicul Înălțării Cinstitei și de Viață Făcătoarei Cruci, Milan Radakovici din Priedor a trimis scrisoarea sa de mulțumire egumenului de la Ostrog și fraților, în care mărturisește despre o minune petrecută:

139

„Cinstite egumen!

Aduc acest dar modest clerului și soborului Mănăstirii Ostrog, cu mare recunoștință lui Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog. Rugăciunea mi-a fost ascultată, iar credința mea ortodoxă și în Sfinții lui Dumnezeu s-a întărit și înmulțit și mai mult. Prin acest dar am început

să împlinesc făgăduința mea și o voi împlini, atâta timp cât voi trăi și sunt în stare să merg la acest loc sfânt, pentru a mă închina sfintelor moaște.

Din cauza războiului, eu și soția am rămas fără serviciu, fiind obligați să muncim pământul pentru a ne câștiga existența. Într-un an, am hotărât să cultivăm castraveți pentru a-i vinde și a câștiga banii necesari. Toate au mers bine până la începutul lunii iulie, când a căzut grindină de mari dimensiuni. Se părea că toată munca noastră s-a distrus pe loc. Soția mea, când a văzut ce se întâmplă, s-a amărât foarte mult. Eu, însă, am simțit în suflet că totul va fi bine. Am liniștit-o și mi-a trecut prin minte să mă rog toată ziua Bunului Dumnezeu și Sfântului Vasile de la Ostrog, ceea ce am și făcut. Nu m-am mai ocupat de grădina de zarzavat distrusă. Și nu doar că am înălțat rugăciunile către Dumnezeu și Sfântul Vasile de Ostrog, dar am și stropit castraveții cu apa sfințită adusă de la Ostrog.

După câteva zile, vrejii castraveților au început să se refacă, iar mai târziu au început să dea roade. Vrejii castraveților au supraviețuit, în ciuda grindinei și a caniculei (40 C), și au dat o recoltă minunată, încât, după ce am vândut castraveții, am

140

plătit datoriile și am mai și rămas cu bani, pentru care îi mulțumim Bunului Dumnezeu și Sfântului Vasile de Ostrog. Rugăciunea mea a fost ascultată, și eu sunt dator pentru asta". O boală cu paralizie cerebrală a început să meargă

La 6 iulie 2003, Marko Markovici, Miloș Markovici, Snejana Brnovici, Liliana Markovici, Teodora Brnovici, din Podgorița, au dat mărturie în scris despre următoarea vindecare:

„Liliana Markovici din Podgorița, născută în anul 1960, bolnavă de paralizie cerebrală, a venit la Mănăstirea Ostrog la 6 iulie 2003. La vârsta de 23 de ani de abia se mișca, boala apărând prin dureri puternice și deformări ale extremităților, pe care nu putea să le desfacă cu zilele, iar uneori cu săptămânile. Apoi durerile dispăreau, iar după o jumătate de lună din nou se întorceau, și începeau din nou suferințele; așa a durat mai mult de 20 de ani. Ea a învățat la școala pentru copii-invalizi din Zabiela, Podgorița.

Prima dată a fost la Ostrog pe când era fetiță, iar ultima dată acum doi ani. În ultimii doi ani, deja nu mai putea merge fără cârje, și așa nu prea mult, fără nicio exagerare, până la porțile casei și lângă grădinița cu flori din fața casei. Cu șase zile înainte de Sfântul Vid¹⁹ și Sfântul Mare Mucenic Țar

¹⁹ Vidovdan sau Ziua Sfântului Vid marchează ziua în care a avut loc faimoasa bătălie de la Kosovo, din 1389. (nota red.)

141

al Kosovo, Lazăr, a început din nou să aibă dureri mari și încovoieri puternică, încât nici nu putea să se ridice din pat. De două ori i s-a făcut injecție cu anestezice, care i-au ușurat puțin chinurile. Ea și-a dorit ca de ziua Sfântului Vid să meargă la Ostrog și să se roage Sfântului Vasile să mijlocească pentru ea în fața Domnului Dumnezeu și să primească vindecare.

Aceasta a venit la Mănăstire însoțită de doi pelerini marko și Miloș Markovici, și de prietena Snejana Brnovici, care a luat-o cu ea pe fiica Teodora. Ajutată de ei, a ajuns cu multă trudă din parcare din fața Mănăstirii de Sus, la moaștele Sfântului Vasile. Când ne-am apropiat de moaște, lângă noi se afla ieromonahul Benedict de la Mănăstirea Podmaine. De îndată ce ne-a văzut, ne-a invitat să ne apropiem de sfintele moaște și, acoperind capul Liliane cu epitrahilul, i-a citit o rugăciune pentru vindecare. Când s-a terminat rugăciunea (Liliana s-a rugat și ea în gând, pentru ca Domnul să o vindece prin rugăciunile Sfântului Vasile), ea a simțit că poate merge singură și nu-i mai trebuie cârjele, deoarece toate durerile și încovoierile au dispărut. A stat dreaptă, fața i s-a luminat și strălucea toată de bucurie, spunând: «Slavă Ție, Doamne, și Sfântului Vasile!» Atunci când a ieșit și a intrat în biserica Cinstitei Cruci, ea a urcat pe scări, ceea ce nu mai putuse face din copilărie.

Mai târziu, când am ieșit, slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, lumea ne-a întrebat despre cazul ei și toți au văzut după figurile noastre că s-a petrecut

142

cu adevărat o minune mare a milostivirii și iubirii lui Dumnezeu, prin rugăciunile Sfântului Vasile.

Apoi am mers la Mănăstirea de Jos și acolo am notat tot ce s-a întâmplat. Slavă și laudă lui Dumnezeu pentru tot și preacuviosului Său, Sfântul Vasile de Ostrog, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin".

Prima venire la Sfântul datorită minunii săvârșite

La 19 decembrie 2003, Dosta Țerovici din Țetinie a dat mărturie în scrisoarea sa de următoarele:

„Întorcându-mă cu nepoata mea, Elena, de la sora mea, Zora, în după-amiaza zilei de sâmbătă, 11 mai, ne-am întâlnit cu evlavioasa noastră prietenă, Angela. Am întrebat-o pe Angela:

«mergi la Sfânta Liturghie la Mănăstirea Țetinski, de praznicul Sfântului Vasile de Ostrog?

eu, răspunse ea, merg de dimineață cu copiii la Ostrog, deoarece duminică acolo va veni multă lume, iar copiii sunt mici și este mai bine să mergem mai devreme, pentru a evita aglomerația».

Ne-am despărțit de ea, iar Elena (are 17 ani și nu este încă botezată) mi-a spus atunci: «Mătușă! Cât mi-aș dori să merg și eu mai devreme la Ostrog, nu am mai fost niciodată!» Eu am oftat și am spus că aș merge și eu cu bucurie pentru că niciodată nu am fost la Ostrog. Dar știam că nu am bani în portofel îmi rămăseseră aproximativ 2 euro. Nu i-am promis nimic nepoatei, dar m-am tot gândit

143

cum să împlinesc această dorință comună, a mea și a Elenei. M-am întors la apartament pentru a lua portofelul și a suna pe o prietenă, să împrumut bani de la ea. Dar, o minune! Chiar în agendă am văzut 20 de euro! Am știut că asta este lucrarea Sfântului Vasile, făcătorul de minuni. Radiind de fericire, am sunat-o pe Elena și pe prietena Dragana, invitându-le la Ostrog, să ne închinăm moaștelor Sfântului Vasile. Am plecat. Peste tot se vedeau coloane nesfârșite de mașini și oameni care mergeau pe jos. În sfârșit, ne aflăm pe platoul mănăstirii... Ce priveliște măreață! Privesc acest loc sfânt pe care înainte l-am văzut doar în fotografii. Suntem înțepeniți într-o masă imensă de oameni, care au venit din locuri diferite și ne îndreptăm ușor spre ceea ce dorim. Deasupra noastră atârnau nori denși, și cineva a zis că va veni ploaia. «Nu vă temeți, a spus un bătrân, eu vin de mulți ani aici și niciodată în ziua aceasta²⁰ nu a fost ploaie adevărată». Și, într-adevăr, a plouat un pic mărunț și curând a ieșit din nou soarele. Aproape de noi, două fete o povățuiau pe cea de-a treia să se îmbrace mai cuviincios, fiind îmbrăcată în maiou cu bretele, cu umerii goi. Ea a răspuns (am putut observa că este înfumurată și limbută) că se va îmbrăca mai târziu. A trecut ceva timp și iată că o vedem pe aceasta leșinată pe scări, iar celelalte două fete încercau să

o readucă în simțiri.

²⁰ Ziua pomenirii Sfântului Vasile: 12 mai pe stil vechi, 29 aprilie pe stil nou. (nota red.)

144

După trei ore de așteptare, am ajuns pe primele trepte. Din partea stângă coborau înaintea noastră două femei și deodată, una dintre ele a căzut de sus de pe treaptă, direct pe prima treaptă, și, ridicându-se în același moment, și-a continuat drumul împreună cu prietena. De necrezut! Ne minunam și noi, dar în același timp am luat-o ca pe ceva ce trebuie să se întâmple. Ne-am închinat cu evlavie la moaștele Sfântului Vasile și ne-am întors acasă schimbați, alți oameni. Pe când coboram stânca, la jumătatea drumului de la Mănăstirea de Sus spre cea de Jos, o femeie a căzut din spate direct în fața noastră. Din mâna ei a căzut telefonul mobil care suna. Oare aceasta nu este minunea Sfântului Vasile de Ostrog, că ea nu s-a lovit, ci s-a ridicat de îndată, de parcă nu s-a petrecut nimic, a ridicat telefonul și a răspuns? Ne-am minunat cu toții, iar când ne-am întors la Țetinie, am analizat fiecare minune în detaliu.

Îi mulțumim Sfântului Vasile de Ostrog pentru că ne-a învrednicit să fim martori ai tuturor acestor minuni ale credinței noastre ortodoxe!"

Sfântul vindecă de frică bolnăvicioasă

Svetislav Stoianovici, din Bania Koviliaci, a mărturisit despre o minune pe care Sfântul Vasile de Ostrog a săvârșit-o cu fiul său, care a suferit de o frică inexplicabilă:

„Aceasta este o însemnare despre o vindecare minunată și rapidă, care s-a petrecut prin mila lui

145

Dumnezeu și a preacuviosului Său, Sfântul Vasile de Ostrog.

În primăvara anului 2004, fiul meu de 10 ani, Radovan, s-a îmbolnăvit pe neașteptate de o boală ciudată. O neliniște și groază i-au inundat sufletul, astfel încât fugea de toți, alerga acasă, părându-i-se pericole chiar fiecare firicel de praf și orice rămurică uscată. Se ascundea de oameni, simțind o frică imensă. Curând, frica i-a cuprins trupul și sufletul în asemenea măsură, încât am fost nevoiți să apelăm la medici. Eu, ca părinte, eram foarte îngrijorat și nu știam ce să fac.

Adeseori stăteam și mă frământam. Am mers la un medic care i-a prescris cele mai ușoare medicamente²¹. Când ne-am întors acasă, îmi amintesc că am gândit clar: dacă cineva îmi va vindeca copilul, acela va fi doar medicul lui Dumnezeu! Mai târziu, această credință în vindecare s-a întărit și mai mult în mine. I-am spus mamei sale: «Să mergem la Sfântul, acolo este vindecarea!» Dimineața m-am sfătuit cu preotul paroh și ne-a binecuvântat să purcedem la drum.

În ziua de 4 iulie 2004 am plecat pentru a ne închina Sfântului Vasile de Ostrog și a-i cere ajutorul. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns ușor până la Mănăstirea de Sus. M-am atins de moaște și m-am rugat Sfântului cu lacrimi în ochi și credință nezdruccinată. L-am rugat pe monahul care păzea

²¹ Menajându-l pe copil, i-a recomandat cele mai ușoare medicamente psihotrope, (nota red.)

146

sfintele moaște să citească o rugăciune de vindecare pentru fiul meu. Monahul a încuviințat cu bunăvoință și, punând capul copilului pe racla cu sfintele moaște, a început să citească o rugăciune la Sfântul, iar eu am simțit în suflet și în trup ceva ce nu se poate descrie în cuvinte. Am ieșit din biserică și am mai stat ceva timp lângă gardul mănăstirii, așteptând să înceapă rugăciunea de după-amiază. Am mers din nou să ne închinăm la sfintele moaște și iarăși ne-am rugat Sfântului pentru ajutor. Sfântul cel milostiv ne-a iertat, a ridicat povara și a revărsat asupra noastră bucuria minunii lui Dumnezeu. Chiar din acea zi, fiul meu s-a simțit din ce în ce mai bine, astfel că, într-un final, această boală l-a părăsit cu totul.

Îi mulțumim lui Dumnezeu Cel Atotputernic și preacuviosului Său Vasile de Ostrog. Lui fie slava și milostivirea!"

Sfântul salvează viața dintr-un accident

Miloș Petrușici, din Podgorița, a mărturisit următorul caz de salvare de la moarte:

„În ziua pomenirii Sfântului Vasile, Vladimir Petrușici, pierzând controlul mașinii, a zburat ca vântul 200 de metri cu mașina într-o prăpastie. Șoferul și automobilul au căzut în râul Sușița, care are o adâncime între 2 și 5 metri. Mașina s-a scufundat, iar el, prin minune, a putut să iasă prin unul dintre geamuri, în plus, fără nicio traumă. Această minune este nemaipomenită, pentru că acest om

147

nu poate înota. Când a fost scos automobilul, s-a constatat că era în întregime distrus.

Slavă Ție, Dumnezeule, și slavă ție, Sfinte Vasile, apărătorul nostru!"

Două descoperiri dumnezeiești în somn

Vidoe Boricici, din satul Doliana, de lângă Podgorița, a descris două descoperiri dumnezeiești pe care le-a avut în somn, care se referă la Sfântul de la Ostrog, într-o scrisoare

pe care a lăsat-o la Mănăstirea Ostrog:

„Odată, într-o noapte din luna februarie 2004, am visat că în Doliana poporul duce în procesiune pe Sfântul Vasile. Am hotărât să mă alătur alaiului și am întreat: «Cine este acesta?» Mi s-a spus că duc pe mâini racla cu Sfântul, pentru că este atât de ușor, încât nu se poate descrie. Sfântul s-a ridicat din raclă și s-a uitat la mine, iar eu i-am spus: «Sfinte! Nu te teme, eu te voi duce în siguranță, vino la mine!» Sfântul s-a așezat din nou în raclă. Eu, luându-l pe Sfânt, l-am dus acasă. În acel moment, m-am trezit cu teamă.

După trei-patru zile am visat Mănăstirea Ostrog. Acolo unde se vând lumânări și icoane se afla o raclă a unui sfânt. Acest sfânt s-a ridicat, era tânăr și tuns scurt. S-a ridicat și a spus: «Drege-mi patul, nu vezi cum s-a deranjat?» Eu am întreat: «Când o să-l dreg, cum vă voi întoarce?» El mi-a răspuns: «Tu doar drege-l, mă voi întoarce singur»".

148

Ajutorul repetat și luminarea aceluiași bolnav

Un credincios, care nu și-a dat numele, a dat Mănăstirii Ostrog următoarea mărturie:

„Prima mea încercare s-a petrecut în anul 1953: m-am operat la ochi, iar medicii mi-au spus că peste o jumătate de an voi orbi. Datorită Sfântului Vasile, eu văd chiar și acum.

Acum cinci ani m-am operat a cincea oară de adenom de prostată. Mai târziu, m-a durut foarte rău piciorul drept, astfel încât nu puteam merge fără cârje și așa am ajuns la Ostrog pentru vindecare. M-am atins de moaștele Sfântului Vasile, am proptit cârjele de raclă și m-am rugat ca făcătorul de minuni să mă ajute ca întotdeauna. Am înnoptat la Mănăstirea Ostrog. Dimineața, durerea s-a redus și am mers pe jos până acasă 5-6 km, deși până atunci abia puteam merge.

A treia vindecare s-a petrecut astfel: acum șapte-opt ani, fina mea, pe care am botezat-o la Ostrog la vârsta de 21 de ani, a fost bolnavă cu nervii. Ea m-a rugat (părinții ei erau comuniști) să o însoțesc la Ostrog, unde intenționa să înnopteze. Am refuzat, spunând că este mai bine să găsească pe vreuna dintre rudele sale să o însoțească. Dar, în această vreme, a murit cineva din familie, și ea și-a convins părinții să o lase să meargă la Ostrog împreună cu mine. Atunci am fost de acord să o însoțesc. Duminica următoare am plecat cu fina mea, Slavița, la Ostrog. Am luat de acolo apă sfințită. Noaptea, o putere m-a aruncat pe scări și am căzut

149

în mână. Am căzut de la o înălțime de 2 m fără a avea nimic. M-am închinat și rugat (mâna era un pic lovită). M-am gândit că sunt pedepsită pentru fină, deoarece nu am adus-o mai devreme să se boteze la Ostrog. M-am întors și m-am culcat. Mă durea mâna puțin. La răsărit, am auzit cum cineva mi-a spus: «Ai gândit bine de ce ai căzut». Fina mea anul acesta s-a căsătorit, are copii și este totul bine (nu a rămas nici urmă de la boala de nervi).

Odată, mâna mea s-a închis la culoare, de parcă era acoperită de ceară. Am mers din nou la Ostrog și am înnoptat două zile. Am uns mâna cu ulei sfințit și edemul s-a redus. A doua oară, în aceeași situație, am uns mâna și am stat la slujbă, iar mâna s-a vindecat. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului de la Ostrog!"

După cincisprezece luni de dureri groaznice s-a vindecat de tumoare canceroasă la spate Sava Lelici, din Alibunar, a trimis la Mănăstirea Ostrog următoarea însemnare:

„Mă numesc Sava Lelici, sunt din Alibunar. Acum doi ani am fost operat de două ori, mi s-a îndepărtat o tumoare canceroasă de la spate. După operație, nu am putut merge mult timp, doar în ultimele cincisprezece luni am putut să mă mișc în cârje. Când am plecat la Ostrog, la 29 iunie 2004, am fost dus în autobuz pe brațe. M-am pregătit pentru acest pelerinaj, am postit pentru a mă spovedi și împărtăși la mănăstire.

150

După împărtășanie, m-am simțit mai bine. În a doua jumătate a zilei m-am atins de moaștele Sfântului Vasile, și un ieromonah mi-a citit o rugăciune. Cât timp el a citit rugăciunea, mi s-au ivit lacrimi în ochi, am căzut în genunchi, apoi m-am ridicat singur. După aceea, am mers la biserica Cinstitei Cruci fără cârje și acum merg fără cârje, slavă și

laudă Sfântului Vasile!

Dimineața am stat în picioare la Utrenie și Liturghie și deja mă simțeam mai bine. Am fost foarte fericit. În ultimele 15 luni nu fusesem în stare nici să mă mișc de dureri. M-am rugat Sfântului Vasile și am citit rugăciunea: «În sihăstria din Ostrog te-ai nevoit și asemenea unui măslin prearoditor, de la care curge untdelemnul facerii de minuni, te-ai proslăvit» (Acatistul Sfântului, Condacul 3)".

A ieșit din comă prin rugăciunile Sfântului

Milița Tomașevici, din Novi Sad, a povestit în anul 2004 despre următoarea vindecare:

„Nașul meu, din Novi Sad, s-a aflat în comă profundă timp de trei zile (urmare a hemoragiei cerebrale). Medicii au încercat să îl scoată din starea de comă, dar nu au putut face nimic. Am venit la Sfântul Vasile de Ostrog, unde s-au citit rugăciuni pentru însănătoșirea celui bolnav.

Pe când mă întorceam, am sunat la Novi Sad și am fost anunțată că nașul a ieșit din comă".

151

Sfântul a mijlocit la Dumnezeu un copilăș pentru o familie neroditoare

Sora lui Milan, care nu și-a dat numele, a trimis din Serbia la Mănăstirea Ostrog această mărturie:

„Fratele meu, Milan, nu a avut copii timp de cinci ani. În al doilea an de căsătorie soții au apelat la medici pentru ajutor. Era nevoie de multe analize și tratament. Fosta noastră noră nu a rezistat la aceasta, a obosit de la atâta tratament și a părăsit familia. Nu fusese niciodată vorba de faptul că nu au încă copii, pentru că părinții mei se temeau să nu traumatizeze pe fiul lor și pe noră și au încercat să-i ajute, deoarece un asemenea tratament este foarte scump și îndelungat.

Milan a rămas la părinți. Durerea sa creștea pe zi ce trecea. Divorțul l-a zguduit mult. Era cununoscut cu ea și suferea foarte mult, pentru că o încălcare păcătoasă a căsătoriei se manifestă asupra urmașilor. Acest gând i-a apărut deoarece două verișoare primare de-ale noastre au avut probleme cu nașterea de prunci. Patru copii de la trei frați se chinuiesc din cauza nerodirii. În familia noastră, tatăl cel adormit și cei trei frați ai săi au cu toții 12 copii (zece fiice și doi fii). Un verișor din partea tatălui are două fiice și nu mai dorește să aibă copii. Dar fratele meu nu are niciun copil.

Ne-am ghidat după proverbul: «Omul propune și Domnul dispune». Fratele a început să se spovedească, să postească, să se roage pentru iertarea păcatelor, să trimită daruri la mănăstiri și să facă

152

milostenie. Ne-a întărit credința că Dumnezeu va asculta rugăciunile.

Până acum, eu l-am ajutat pe frate să trimită colete cu milostenie, în ciuda faptului că soțul meu a protestat mereu împotriva acestui lucru, interzicând să mai vină ceva de la mănăstiri pe adresa noastră (aviz că a ajuns și a fost primit darul la mănăstiri). Acum sunt obligată să trimit colete prin intermediul surorii Elka. Probleme asemănătoare a avut și fratele Milan, pentru că și el trebuia să trimită daruri de pe adresa surorii noastre.

Milan a fost la Ostrog de șase ori să se roage Sfântului Vasile să mijlocească pentru el în fața lui Dumnezeu. Și eu am venit la Ostrog de cinci ori cu aceeași rugă. S-au rugat și părinții noștri și celelalte două surori. Milan s-a căsătorit a doua oară. S-a cunoscut cu soția sa, Vera, după ce ea s-a botezat la Ostrog. Ei s-au rugat cum au știut și cum au putut pentru a avea copii. Și s-a petrecut ceea ce numai Dumnezeu este în stare să facă. El a ascultat rugăciunea Sfântului Vasile, și cumnata a rămas însărcinată. Nădăjduiam și credeam în minune, dar când aceasta s-a săvârșit, am amuțit și ne-am emoționat. Domnul ne-a povățuit, și nu ne-am fâlit, ci ne-am bucurat cu smerenie. Ne-am rugat ca și pe viitor Sfântul Vasile să păzească rodul pântecelui cumnatei, pentru a naște un copil sănătos și frumos. Astfel, a trecut vremea.

La 26 iunie 1998 a venit pe lume un băiețel sănătos și frumos rodul rugăciunii Sfântului Vasile înaintea lui Dumnezeu și darul lui Dumnezeu pentru

credința noastră în puterea Sa, credință că El este Atotputernic, că este Dătătorul vieții. Copilul a fost numit Nicolae, deoarece Praznicul fratelui este Sfântul Nicolae. Rugăciunile noastre fierbinți nu încetează să aducă mulțumire pentru atotputernicia lui Dumnezeu. Când se va putea, Milan îl va duce pe Nicolae să se închine Sfântului, pentru a îndeplini făgăduința, de care amintește permanent. Nicolae este botezat la parohia noastră, cu hramul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. îl învățăm să viețuiască după poruncile lui Dumnezeu. Să dea Domnul să îl vedeți pe Nicolae, micuță făptură creată de Dumnezeu, prin care Domnul l-a proslăvit pe Sfântul Vasile. În veci mărturisim că Domnul este atotputernic și îi ajută pe aceia care cred în El, îl cinstesc și păesc poruncile Sale.

Slavă și mulțumire Domnului și Sfântului Vasile!"

De Sfântul reușesc să se atingă doar cei care vin cu inimă curată

Doamna Vesna Nikcevic, autorul și redactorul acestei cărți, oferă o istorisire reproducă din memorie pentru întărirea următorului caz:

„Acest caz s-a petrecut cu o tânără familie din Belgrad. Soția preda la Universitate și era credincioasă în sinea ei. Soțul ei, de profesie artist, era un pic înclinat spre băutură. Amândoi proveneau din familii ortodoxe, dar respectau principiile de viață actuale. Odată, aceștia au călătorit la Dubrovnik,

prin Muntenegru, ca turiști. În ciuda ripostei soțului, din curiozitate, au schimbat direcția drumului, luând-o spre Ostrog, despre care soția auzise multe mai înainte și acum dorea să vadă cu proprii ochi. Pe înserat, au ajuns la Mănăstirea de Jos. Soțul era nemulțumit că se întorseseră din drum. El a mers să

cerceteze împrejurimile, în timp ce soția, întâlnind un monah, a întrebat cum poate ajunge la moaștele sfântului cunoscut, și unde le-ar putea vedea.

Cât timp aceasta a discutat cu monahul, soțul ei alerga cuprins de spaimă, încercând să se elibereze de o pânză de păianjen neagră, groasă, de care se apăra, hoinărind ici colea. Această pânză de păianjen se lipea tot mai puternic de părul său lung și de mâini, din cauza încercărilor disperate de a se elibera. Soția, râzând și făcând glume pe seama lui, a descurcat pânza, întrebându-l unde a izbutit să găsească o asemenea murdărie în mijlocul acelei frumuseți. Ea i-a propus să înnopteze pe terasa de sub cerul liber, iar dimineața să urce la Mănăstirea de Sus, deoarece deja se înserase și nu se puteau întoarce pe un drum necunoscut pe întuneric. Soțul ei însă, din ce în ce mai nervos, își dorea cu încăpățănare să continue drumul spre Dubrovnik.

Certându-se ei așa, a venit noaptea. Dintr-odată, pe neașteptate, au zburat o mulțime de lilieci de undeva din stâncă, din gropile înecate în întuneric. Aceștia au început să se învântească deasupra lor. Soțul s-a speriat atât de tare, încât a fugit fără a privi înapoi de la Mănăstirea de Jos spre magistrala de lângă poalele Muntelui Ostrog. Sfântul Vasile

nu l-a învrednicit să se apropie și să se atingă de sfintele sale moaște".

Nu trebuie să te apropie de Sfântul cu nesocotință

Aceeași profesoară universitară, al cărei soț a fugit de la Ostrog, a povestit autorului și redactorului acestei cărți, doamnei Vesna Nikcevic, despre un caz asemănător, relatat de un prieten al soțului său, și el artist și sculptor, care a vizitat Ostrogul în acei ani.

„Când sculptorul N.N. a venit cu soția la Ostrog să vadă pe Sfântul și a încercat să intre la Mănăstirea de Sus, unde se află sfintele moaște, în fața cărora se afla un șir de pelerini, el nu a putut face deloc acest lucru! A încercat să treacă înainte de câteva ori, dar în zadar, parcă o putere nevăzută îl lega de locul pe care se afla și nu se putea mișca de acolo. În acest fel, încă o dată s-a arătat faptul că simpla curiozitate, fără năzuința de mântuire a sufletului și fără pocăință, nu este suficientă ca oamenii să fie vrednici a vedea sfîntenia".

Sfântul luminează și ajută

Miroslava Mitrovici din Belgrad a trimis la Mănăstirea Ostrog următoarea mărturie:

„Prima dată am fost la Ostrog mai mult din curiozitate, pentru că bunica mea era evlavioasă și mi-a povestit despre Ostrog. Părintele Ioil (care atunci era păzitorul sfintelor moaște) m-a întrebat

156

dacă sunt botezată. I-am spus că eu și fiicele suntem botezate, dar soțul este ateu, și de aceea nu ne-am cununat la biserică. Acolo, la moaștele Sfântului Vasile, mi-am dorit să mă rog pentru împlinirea dorinței de a naște un fiu. Când m-am întors acasă, i-am spus soțului că nu vom avea un fiu până nu ne cununăm. Eu, desigur, am mințit, dar cum puteam altfel să împlinesc porunca părintelui

Ioil, aceea de a mă cununa cu soțul?

A trecut un an și ni s-a născut fiul Rastko, însă noi nu ne cununasem, iar copilul a murit după un an. Soțul a început să-mi spună că acum crede în Dumnezeu, pentru că ne-a dăruit un fiu, în ciuda faptului că el, ca tată, nu a împlinit porunca sfântă. După moartea fiului, am mers cu soțul la Ostrog și am vorbit cu egumenul Lazăr (Agici). Atunci, soțul s-a întors spre Dumnezeu definitiv și a devenit un om foarte credincios. Datorită ocrotirii Sfântului Vasile și prin rugăciunile părintelui Lazăr, din nou ni s-a dăruit un fiu, chiar de Paște în anul 1991. La trei luni l-am dus la Ostrog. Întreaga noastră familie a renăscut duhovnicește. Socrul meu, care înainte era un comunist convins, a călătorit la Hilandar²².

Într-un cuvânt, toată familia s-a scăldat în fericire dintr-odată. Însă, pe neașteptate, fiul nostru s-a îmbolnăvit de un virus infecțios la intestine și a intrat în comă. Medicii au confirmat că nu mai are nicio speranță și ne-au cerut să fim de acord să îi fie prelevate

²² Mănăstire sârbească de la Muntele Athos, întemeiată de Sfântul Simeon Izvorătorul de Mir. (nota red.)

157

organele. Soțul nu a îngăduit aceasta; ne-am rugat cu lacrimi Sfântului Vasile, medicii au început să ia măsuri și copilul a supraviețuit. Foarte uimit, un medic ne-a spus: «O putere ne-a ajutat!»

Atunci am scris această scrisoare în semn de recunoștință. Înaintea fiicei Katerina ne-a mai murit un copil, iar altă sarcină s-a întrerupt în a cincea lună. Este mai bine să vii la Domnul înainte să se întâmple căderea!"

Sfântul ajută să se boteze un copil nebotezat

În anul 1991, pelerina D.M. a lăsat la mănăstire însemnarea sa:

„Într-o zi ploioasă de primăvară am mers cu mama la Ostrog. Ea era botezată, însă începuse doar să meargă la biserică, iar noi, fiicele sale (trei surori), eram nebotezate.

După-amiază am ajuns la Mănăstirea de Sus. Noaptea, mama a visat că o icoană mare a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu ciocănea în acoperișul arhondaricului mănăstirii, unde noi dormeam. Utrenia cu Liturghia au început la ora cinci dimineața. Eu și mama ne-am sculat și am mers la biserică. Nu au trecut zece minute, că mi-am pierdut cunoștința. Aveam în mână umbrela, iar când am căzut, aceasta s-a lovit tare de podeaua bisericii. Mama se așezase în genunchi lângă sfintele moaște și a auzit cum ceva s-a lovit tare de podea. S-a uitat înjur și m-a văzut. Am fost scoasă imediat din biserică și stropită cu apă. După ce mi-am venit

158

în fire, m-am târât în genunchi până la moaștele Sfântului Vasile și le-am sărutat plângând. Când s-a terminat Liturghia, ieromonahul care slujea a întrebat-o pe mama dacă sunt botezată. Ea i-a spus că nu m-a putut boteza pentru că tata nu dorea, și de aceea a început să meargă singură la biserică.

Preotul a spus că ar fi bine să mă boteze, pentru

că din această cauză mi-am pierdut cunoștința, deoarece nu sunt botezată. Ne-am întors

la Țetinie și i-am povestit tatălui ce s-a petrecut. El a ascultat tot ce i-am spus, dar nu a răspuns nimic. Slavă Domnului și Sfântului Vasile, în ziua Sfântului Vid tata însuși a vorbit la Mănăstirea Țetinski ca noi toate, cele trei surori, să ne botezăm. Slavă Atotputernicului Dumnezeu! De când m-am botezat, am început să merg în mod regulat la biserică și fac așa până astăzi. Neștiute sunt căile Tale, Doamne!"

Sfântul Vasile a înviat un preot

În luna iulie 2001, preotul Rade Radovici din orașul Kolašin a povestit despre acest caz Elkăi Iovanovici, care a însemnat minunea Sfântului.

„În primăvara anului 1992 am avut un accident. Am zburat 15 m prin cabina mașinii, căzând într-o poiană. Tocmai acest lucru m-a salvat, în timp ce tovarășul meu a murit. Când m-au dus la spital, eram în moarte clinică. Mă priveam de sus și-mi vedeam corpul în pat, barba era plină de sânge, iar mantia era ruptă în bucățele. Observam cum medicul se lupta să îmi salveze viața. Pe acel

159

medic l-am întâlnit după șase luni pe stradă și l-am recunoscut. Când i-am povestit de unde îl cunosc, s-a minunat.

În acele momente, un om necunoscut m-a dus prin păduri și câmpii minunate. Conștientizăm că pe acest pământ rămăseseră soția mea, copiii, nepoții, dar nu voiam să îi văd. Am gândit: «Va mai fi vreme pentru asta. Vreau să văd pe eroii noștri ortodocși karageorge Petrovici²³, Velko Petrovici (eu sunt urmașul său) și pe alții».

Totul era cumva străveziu-luminos, minunat, altfel decât în lumea obișnuită. Am încercat să mișc repede mâinile și picioarele, acesta nu era somn. Aici nu erau copaci în sens material toate acestea erau dintr-o lume duhovnicească, nu materială. Nu am simțit niciun sentiment fizic, nu am simțit trupul, doar o beatitudine imensă. Am trăit căldura iubirii, cu care nu se compară niciun sentiment de pe pământ. Acesta a fost un mare har, iar eu am înțeles ce este Raiul și ce este iadul. Dacă nu mai ai acest har, atunci vine iadul. Am mers ce am mers și dintr-odată, de după o moviliță, au apărut niște porți mari cu niște boite semicirculare (ca la Mănăstirea de Jos, de la Ostrog). La porți strălucea ca soarele o Sfântă Cruce de aur. În spatele porților se putea vedea o mulțime de oameni, care stăteau grupați și vorbeau, în acel moment, cel care m-a adus s-a întors și mi-a spus cu tărie: «Trebuie să te întorci!» - «Nu», am

²³ Conducătorul Primei Revolte Sârbe, care a pus bazele eliberării poporului sârb de sub jugul turcesc, (nota red.)

160

tipat eu. «Cum să mă întorc în iadul de pe pământ?» - «Trebuie!» a urmat răspunsul, și mi-am venit în fire. Am mai simțit harul câteva momente, dar când am deschis ochii, nu mai era.

Atâta timp cât m-am aflat fizic cu trupul în spital, iar cu sufletul eram pe lumea cealaltă, mitropolitul Amfilohie²⁴ s-a rugat pentru mine la Sfântul Vasile lângă sfintele sale moaște, ca să nu plec din această lume până când nu mă curăț de păcate.

Astfel, Sfântul Vasile m-a înviat din morți.

Când i-am povestit mitropolitului despre toate cele petrecute cu mine, mi-a spus: «Este bine că ai văzut acestea! Acum știi ce este harul și te vei strădui să nu îl pierzi!»

P.S. La întrebarea cât au durat cele relatate de părintele Rade, el a răspuns că toate s-au desfășurat poate într-o jumătate de oră sau mai mult pentru că, la drept vorbind, atunci a pierdut noțiunea timpului. De asemenea, a fost întrebat dacă și-a schimbat viața după cele întâmplate. Părintele a spus că a renunțat la băutură și fumat, astfel încât, din băuturi acum folosește doar puțin vin, din politețe și la discuții".

Sfântul face minuni cu cei nebotezați și luminează pe cei botezați

Neboișa Djucici s-a născut la 3 ianuarie 1966, la Novo Selo, aproape de orașul Spuj. Pe părinții săi

²⁴ Fratele de sânge al părintelui Rade (nota red.)

161

Îi cheamă Branislav și Elita. Soția sa, Zorka Djurici, născută Matici, s-a născut la 25 iunie 1962 în Loznița. Tatăl ei se numește Sava, este din Korenița, de lângă Krupnia, iar mama, născută Obradovici, este din Nedelița, un sat de lângă Loznița. La 15 decembrie 2001, Neboișa Djurici a trimis starețului Mănăstirii Ostrog o scrisoare, în care mărturisește:

„Când cineva pomeneste pe Sfântul Vasile de Ostrog, se zice: «Lui fie slava și milostivirea!» Întâlnirea mea cu Ostrogul a început în felul următor: în decembrie 1987 am discutat cu o cunoștință de-a mea despre credință, despre Ostrog, și deși eram nebotezați, am hotărât să mergem la Ostrog, să ne rugăm Sfântului Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea! -, pentru sănătate. Foarte repede, în ianuarie 1988, eu, care mă aflam atunci fără serviciu, am plecat din Podgorița cu autostopul, cu o cunoștință. Am ajuns la Bogetici, unde ne-a apucat o asemenea ploaie torențială, despre care oamenii spuneau că s-a deschis cerul.

M-am rugat cu frică Sfântului Vasile ca, în cazul în care nu apare vreun mijloc de transport, să ne ajute să ajungem la mănăstire pe jos. Și rugăciunea mi-a fost ascultată! Înainte de a face pelerinajul, niciodată nu mă îndoiesem nici de Dumnezeu, nici de Sfântul Vasile de Ostrog, iar acum s-a arătat cu tărie cât de mare este puterea ajutorului care se arată celor care îl cer! Am găsit repede o mașină care ne-a luat. Când am ajuns la Mănăstirea de Sus, nu era nimeni acolo, în afară de un singur monah binevoitor, care ne-a primit, deoarece ne udasem

162

până la piele. În fața bisericii mi-a apărut o teamă legată de cum vom ajunge și cum ne vom ruga, și îmi era rușine pentru că aveam foarte puțini bani să lăsăm ca jertfă la Mănăstirea Sfântului.

Eu și cunoștința mea cu adevărat venisem din inimă să ne rugăm pentru sănătate și găsirea unui serviciu, eu aflându-mă într-o grea situație materială. Am plâns mult în fața sfintelor moaște, am băut apă sfințită și am mers să ne uscăm lângă cuptorul de la arhondaricul mănăstirii. Venise timpul să ne întoarcem la Podgorița. Dar nu aveam bani pentru drum!

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns la Bogetici, dar nici acolo nu am avut transport pentru a ne întoarce la Podgorița. M-am uitat spre mănăstire și m-am rugat Sfântului Vasile de Ostrog lui fie slava și milostivirea! să ne ajute să ajungem acasă. Ploaia torențială a continuat, astfel încât eram uzi leocă. În zadar am încercat să oprim fiecare mașină care trecea, până când, la un minut după ce m-am rugat Sfântului, aproape de noi s-a oprit pe neașteptate o furgonetă din Vrbas. În ea se aflau doi tineri, care ne-au dus până la Podgorița. Când ne-am urcat în mașină, șoferul ne-a spus că a văzut o flacăra în fața mașinii și a fost obligat să oprească.

Trebuie să vă spun că Sfântul Vasile mi-a mai îndeplinit o dorință, și iată care. Le-am povestit tinerilor care ne-au luat în ce situație grea mă aflam fără serviciu, și cu sănătatea subredă. Ei m-au convins să mă mut cu locuința și serviciul la Vrbas. După câteva luni, telefonul a sunat deodată. Era unul

163

dintre acei doi tineri. Am gândit: «Prostule! A venit timpul să pleci! Să mă ajute Sfântul Vasile!» Când am ajuns la Vrbas, mi-am făcut repede cunoștințe și am început să lucrez. Prin intermediul prietenilor din Kuli, am cunoscut o bătrână care a fost de câteva ori la Ierusalim. Nu putea fi tratată

de medicina tradițională. Avea un nivel ridicat de

zahăr în sânge, și inima foarte bolnavă. Ea nădăjduia doar la Cel de Sus, și această credință o ținea

în viață. Această bătrână m-a sfătuit că trebuie să

mă botez cât mai repede, și m-am botezat la biserica Preasfintei Treimi de la Mănăstirea Ostrog, la 21 iunie 1988.

Acum m-am însurat, slavă Domnului, și, prin rugăciunile Sfântului Vasile, avem un fiu pe nume Dușan, care s-a născut la 27 noiembrie 1990 și a fost botezat în orașul Loznița în anul 1991.

Bineînțeles, sunt și ispite; atunci când omul uită de credință, apar necazurile. În anul 1995 am avut un accident la Belgrad, pe când mă întorceam de la Niș. Slavă Domnului și Sfântului Vasile, am scăpat doar cu o rană ușoară la piept! Dar, cum am mai spus și cum gândesc, ispitele, mai înainte de toate, vin atunci când faci păcate. Astfel, într-o discuție cu un prieten despre un datornic al său, eu, necrezând că acela nu are bani pentru a plăti datoria, am spus că trebuie să-l oblige să-i înapoieze datoria. Mă credeți oare că doar pentru acest cuvânt am fost pedepsit, căci este spus: «Nu judecați, ca să nu fiți judecați!» într-adevăr, aceasta este mărturia lui Dumnezeu!

164

La 1 iulie 1995 asupra mea s-a abătut un alt necaz, astfel încât am fost nevoit să chem salvarea la Stara Pazova. Îmi scăzuse nivelul zahărului în sânge. M-am simțit istovit, în depresie, a fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcate de care nu vreau să amintesc. Au început problemele de sănătate. A fost o adevărată Golgotă: tuturor să le fie bine, iar eu în orice moment să aștept moartea! Pentru că nu găseam nicio ieșire, am hotărât să merg să mă rog la Mănăstirea Ostrog, să mă ajute Sfântul Vasile. Și minunea a avut loc! Eu, care în acest timp nu puteam sta în picioare mai mult de 10 minute, am stat două ore la rând la apă, ceea ce a fost copleșitor, aceasta este credința despre care vorbește Mântuitorul: «După credința voastră, fie vouă!» O altă minune s-a petrecut cu soția mea, Zorka, când stăteam la rând la moaștele Sfântului. Pe neașteptate, i-a căzut de undeva o floare în brațe. Soția mea este din Loznița, dintr-un neam evlavios și la început nici nu voia să ia floarea, deoarece se gândea că poate este furată de la locul sfânt.

Praznicul familiei era Sfânta Parascheva. Din acel an, am început să-l slăvesc și pe Sfântul Vasile de Ostrog și acum avem doi sfinți protectori ai familiei.

Să știe fiecare creștin ortodox că atunci când pomenește numele Sfântului Vasile de Ostrog, să se închine și să spună: «Lui fie slava și milostivirea!», și va fi bine celui care aleargă la ajutorul Sfântului Vasile!"

165

O catolică recunoscătoare primește Ortodoxia la Ostrog

Părintele Ioil, un păzitor al sfintelor moaște, fără a pomeni despre minunea care a dus la aceasta, scrie despre primirea Ortodoxiei:

„Pe 10 august 1992, la cererea sa, o catolică recunoscătoare a fost botezată la Ortodoxie!"

Vindecarea unei sataniste

Un păzitor al sfintelor moaște, ieromonahul Ioil Bulatovici, a notat următorul caz:

„La sfârșitul lunii iunie 1996, niște părinți din orașul Krușevaț au adus la Ostrog pe fiica lor de 14 ani, Snejana. Ei au lucrat înainte în Germania și acolo fiica lor a nimerit în compania unor sataniști. Mergea împreună cu ei la cimitir și participa la ritualurile lor, așa că diavolul, la final, a înrobitor-o pe deplin, și ea a început să-și piardă mințile. Părinții au răbdat mult timp starea ei, dar, într-un sfârșit, nu au mai putut și au hotărât să o ducă la Ostrog, să rămână acolo până când se vindecă. Au primit după credința lor. Era atâta putere demonică în biata fată, încât doi bărbați nu puteau să o ducă în biserică: ea scuipa, țipa, urla, se mușca pe sine și pe alții. Țipa toată noaptea și abia au oprit-o să nu se arunce de la balconul noului arhondaric de la mănăstire.

În prima zi, preoții au fost nevoiți să meargă la mașină să îi citească rugăciuni, pentru că puterea

166

demonică nu o lăsa să intre în biserică. A doua zi au dus-o la biserică, dar nu se putea apropia de sfintele moaște, nu putea nici săruta crucea de pe ele. A țipat puternic, s-a zgâriat pe sine și pe alții. Din nou i-au citit rugăciuni, de data asta în biserică, și a înnoptat iarăși la

arhondaric. A treia zi fata intra deja în biserică, apropiindu-se singură de moaște și sărutând crucea. I s-au citit rugăciuni din nou, a plecat cu pace și liniștită, ca un mieluț".

Înțelepțirea părinților: până nu se căiesc și nu-și îndreaptă viața, nu pot să se apropie de Sfintele Taine, dar copiii lor primesc vindecare

În anul 1998, G.M. din Sombor a dat mărturie starețului Mănăstirii Ostrog în scris, cu nume complet și adresă:

„Am fost prima dată la Mănăstirea Sfântului Vasile în anul 1998. Am plecat cu fiica mea, care avea pe atunci 28 de ani. Nu auzisem niciodată înainte de marele nostru sfânt, Vasile de Ostrog. Am mers ca turiști, pentru că ne aflam în concediul de vară la Sutomore, iar fiica s-a gândit că ar fi ceva interesant de văzut, deoarece un cunoscut de-al nostru a spus că trebuie să mergem acolo. Pe drum am luat o femeie din Nikšici, care mergea des la mănăstire.

Fiica mea era bolnavă, o durea spatele, încât nu putea să se ridice (radiculită), iar eu am suferit mulți ani de dureri nevindecate la oase, astfel că, timp de doi ani nu m-am putut mișca uneori.

167

Am sosit pe la Vecernie și am stat până la finalul ei. După Vecernie, părintele slujitor a spus să se apropie cei bolnavi. Fiica mea a ieșit din biserică pentru că era timidă, iar nu pentru că se gândea că nu o ajută. Tovarășa noastră de drum i-a spus unui monah că fata a ieșit și trebuie să fie chemată pentru a veni să i se citească rugăciune lângă sfintele moaște. Monahul a chemat-o, fiica a ascultat din evlavie, iar după rugăciunea citită pentru sănătate și după ce a sărutat sfintele moaște, fata a ieșit din biserică. Ea a observat cu uimire că poate sta drept și nu o mai doare nimic. De atunci, niciodată nu a mai durut-o spatele de la radiculită, din cauza căreia suferise mult înainte.

La chemarea celor bolnavi de a se apropia, eu am mers împreună cu ceilalți să ne atingem de sfintele moaște. Le mai sărutasem o dată mai înainte, dar acum nu am putut, deoarece, spre marea mea mirare, racla s-a închis singură și nu am putut nici măcar capul să-l ating! Monahul care se afla la sfintele moaște a spus să mă ating de moaște în alte două locuri, dar nu am putut face acest lucru și am ieșit din Mănăstirea de Sus. După acest incident m-am gândit mereu la acest lucru, de ce Sfântul Vasile nu a permis să mă ating de moaște, și mi-am amintit cauza: acum doi ani fiica mea a fost la o vrăjitoare și a adus acasă icoana Sfântului Vasile și apă sfințită de la Mănăstirea Ostrog. Fiica nu a folosit această apă, dar nici nu a aruncat-o împreună cu icoana spurcată. Într-adevăr, toate acestea au stat la noi în comodă mai mult de un an. Când mi-am amintit, am

168

aruncat din casă acea icoană și apa sfințită, asupra căreia făcuse farmece vrăjitoarea. Mi-am amintit și altceva, din cauza căruia nu am putut săruta sfintele moaște: venisem la locul sfințit îmbrăcată necuviincios în rochiță de vară cu bretele, cu umerii goi și cu capul neacoperit!

De rușine, nu am putut povesti nimănui, nici fiicei, despre faptul că nu am putut săruta sfintele moaște, doar am cumpărat de la Mănăstirea de Jos o carte despre Sfântul Vasile. Am început să postesc, să mă rog, ceea ce fac și acum, și după un an am venit din nou la Sfântul Vasile cu mare nădejde și credință că de data aceasta va fi milostiv cu mine și mă va lăsa să mă ating de cinstitele sale moaște. Așa s-a și întâmplat. După doi ani de boală, m-am făcut sănătoasă mulțumită Sfântului părinte Vasile!

Aș mai dori să adaug faptul că atunci când am fugit din Croația²⁵, nu am luat nimic din apartamentul meu. Toate au rămas acolo, iar eu aveam multe icoane și cărți sfinte, care s-au înmulțit după ce am mers la Ostrog. Printre icoane era și o icoană mare a Sfântului Vasile de Ostrog. Familia croată, care s-a instalat în apartamentul meu, mi-a returnat icoana dragă, iar asta reprezintă o adevărată minune. Icoana Sfântului meu drag și scump se află acum din nou în casa noastră!"

²⁵ Din cauza noului genocid al sârbilor ortodocși; primul a fost în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial, cu sprijinul Germaniei și Vaticanului, când au fost nimiciți și torturați în lagărele morții multe milioane de sârbi, (nota red.)

169

Vindecarea unei catolice de consecințele hemoragiei cerebrale

În anul 2003, Anna Cik, născută la 10 noiembrie 1949, din Bajmok, Voievodina, care era catolică, unguroaică, a mărturisit în scris, cu respect și credință starețului Mănăstirii Ostrog despre vindecarea săvârșită după rugăciunea la sfintele moaște:

„În anul 1996 m-am îmbolnăvit. Medicii au constatat o hemoragie cerebrală, toată partea stângă a corpului a paralizat. Îmi era foarte greu să mă mișc și deja mă obișnuisem cu ideea că voi merge doar cu ajutorul cârjelor. Astfel au trecut trei ani grei.

În anul 1999, nepoata mea, Branka Emez, m-a convins să mergem împreună la Ostrog să ne rugăm Sfântului Vasile de Ostrog. Am acceptat cu greu, pentru că boala mea nu permitea să mă mișc normal, dar eu am sperat că Sfântul mă va ajuta. Tocmai această credință m-a adus la Sfântul, în ciuda distanței mari.

După întoarcerea de la Ostrog s-a petrecut minunea și am aruncat cârjele. Le țin acum de suvenir atârnată de perete și îmi amintesc permanent de vindecarea mea minunată. Drept recunoștință adusă Domnului și Sfântului Vasile de Ostrog, în fiecare an merg la Ostrog, pentru a mulțumi și a mă ruga. Acum, în anul 2003, mă simt sănătoasă și fac treabă pe acasă fără probleme.

Sunt recunoscătoare în principal organizatorului acestor pelerinaje la Ostrog, lui Dragan Komazeț, din Stanișici, care a făcut posibile pentru

170

noi aceste călătorii la Sfântul de la Ostrog și a povestit multe minuni și vindecări, care s-au petrecut zilnic în toate grupurile pe care le-a dus".

Sfântul vindecă un eterodox care a avut depresie și îl salvează de la suicid

În scrisoarea din 10 mai 2002, adresată starețului Mănăstirii Ostrog, Neţmeţkal Iadranka cu soțul, Anton, din Tivat, mărturisesc următoarele:

„Soțul meu, Anton Netmetkal, a fost trimis în misiune în Libia cu detașamentul său, Arsenal, în timpul războiului, în anul 1999. A stat acolo șase luni. S-a întors acasă pe 25 octombrie. A venit bolnav, în stare de depresie, slăbise 10 kg. În acea zi tristă, pe care nu o s-o uit niciodată, eu am plecat la serviciu, fiica noastră la școală, iar soțul meu în acest timp a dispărut fără urmă. Nu s-a întors acasă trei zile și trei nopți, până când l-am găsit abia viu lângă un detașament de război, din orașelul muntos Vremol. Era epuizat, flămând, și, din cauze neînțelese, se împușcase în cap. Se rănisese cu trei zile în urmă, în a doua jumătate a zilei. El crezuse că nu va fi găsit niciodată. În spitalul din orașul Risna, unde l-am dus, ni s-a spus că este paralizat și se află în comă.

Fiica mea cea mică, Anna, a mers cu prietenul său la Ostrog de dimineață, în ciuda ploii torențiale, pentru a se ruga pentru tată. Și s-a petrecut o mare minune. Chiar în momentul în care fata se ruga, el și-a revenit la spital, și nu a mai fost paralizat.

171

Despre toate acestea, imediat ne-a anunțat fiica cea mare de la spital, pentru că ea și Anna aveau telefoane mobile. Eu, soția lui Anton, nu pot descrie bucuria și fericirea aflării acestei vești! Mi-am spus în sine: «Mă voi duce la Sfântul Vasile cu Anton!» Am și plecat cu soțul meu după trei săptămâni. Chiar el a condus mașina. Acum este complet sănătos, a revenit la o viață normală, suntem din nou împreună. Îi doresc binele fiecărui om, după cum și nouă Bunul Dumnezeu ne-a făcut atâta bine în viață!"

Sfântul luminează și ajută

În anul 2001, L.D. din Belgrad a lăsat la Mănăstirea Ostrog următoarea însemnare:

„Am fost la Mănăstirea Ostrog prima dată acum trei ani. Atunci nu eram credincioasă,

deși eram botezată: nu mergeam la slujbe, nu mă rugam lui Dumnezeu și nu posteam. În familia mea au apărut multe probleme tata bea, mama se afla în depresie. Eu aveam probleme cu prietenul, care era narcoman, aveam probleme cu învățătura și cu fricile, care mă chinuiau.

După două-trei luni de la pelerinajul meu la Ostrog am avut un vis, care se referea la toată familia și era legat de Sfântul Vasile. Camera strălucea de lumină și eu m-am trezit speriată, pentru că nu înțelegeam ce putea însemna acest lucru.

În această vreme trebuia să dau un examen și îmi era foarte greu să-l susțin, dar după rugăciunile

172

făcute către Sfântul Vasile de Ostrog, s-a petrecut o minune, am avut examen cu un profesor excepțional de bun și am dat înapoi biletul de examen pe care nu-l știam, fără a pierde, în acest fel, timpul degeaba. După acest vis, în care l-am văzut pe Sfântul Vasile, în familia mea au avut loc multe schimbări: tata a început să se vindece de patima alcoolului, iar mama a ieșit din depresie.

După un an, starea prietenului meu a început să se îmbunătățească, am început să mergem la slujbe, dar am continuat să trăim în păcat și certuri. Odată ne-am certat atât de tare, încât ne-am bătut, lovindu-l cu o cană care s-a spart. Aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de 12 mai (praznicul Sfântului Vasile). Înainte de praznic ne-am împăcat și am mers la slujbă la biserica Vojdobačka din Belgrad, am sărutat omoforul de episcop al Sfântului Vasile, care se păstrează acolo și ne-am întors acasă. În această zi, ajungând acasă, am dat peste cioburile câinii sparte și m-am tăiat. Rana a fost adâncă și sângerândă. M-am gândit că trebuie să mă duc la medic să o coase, dar cel mai mult mă chinuia faptul că Sfântul Vasile nu mă mai apără. Am înțeles imediat că neîntâmplător, tocmai în această zi m-am împiedicat de cioburile acestei câni. Cu durere, mi-am adus aminte de toate păcatele cele multe și, dintr-odată, am simțit o căldură ciudată în piept, m-am întins pe pat, m-am uitat la rana sângerândă și am văzut că ea treptat a început să se micșoreze și să se cicatrizeze, astfel încât nu mai era nevoie să fie cusută. Toate acestea le-a văzut,

173

și prietenul meu, care, uluit în fața minunii, a început să se închine.

De atunci, eu merg în mod regulat la biserică, mă rog lui Dumnezeu și încerc să mă întăresc în credința ortodoxă. Slavă Sfântului Vasile, care prin rugăciunile și minunile sale m-a ajutat atât de mult, a salvat familia mea, iar pe mine m-a îndreptat pe drumul drept în viața creștinească. Consider aceasta cea mai mare minune pe care Sfântul Vasile a săvârșit-o pentru mine și familia mea, faptul că eu, păcătoasa, am început să trăiesc viața liturgică și creștinească. Slavă și mulțumire pentru toate lui Dumnezeu și Sfântului Vasile!"

Mila neașteptată a Sfântului față de un tânăr pierdut

În iulie 2002, Boian Kalem din Novi Sad a trimis starețului Mănăstirii Ostrog o scrisoare, în care mărturisește despre următoarele cazuri de vindecare:

Primul caz

„Doamne ajută! Mă numesc Boian, am 20 de ani. Minunea despre care vreau să scriu s-a petrecut cu mine după pelerinajul făcut la locurile sfinte ale Ortodoxiei, din Moracea, Daibabe, Ostrog, Țetinie și Mileșeva, în intervalul 28-31 octombrie 1999. Pentru a se înțelege ce s-a întâmplat, trebuie să povestesc pe scurt viața mea, împărțind-o în două perioade. Prima parte cuprinde tot ce am făcut și cum am trăit până să merg în pelerinaj, iar a doua, tot ce am început să fac după pelerinaj.

174

M-am botezat în anul 1995. Nu credeam în Dumnezeu și nu doream să mă botez. Am făcut asta de dragul mamei mele, care își dorea foarte mult acest lucru. Am început să beau băuturi alcoolice de la vârsta de 16 ani. În general, pentru mine nu era important în ce zi sau la ce oră din zi mergeam cu colegii să luăm un pahar. Pentru a arăta în ce stare mă aflam atunci, citez pe o cunoștință de-a mea, care m-a întrebat: «Ești cândva treaz?» Asta

credea ea despre mine și despre tovarășii mei. Dacă amesteci alcoolul cu narcoticele, iar cea mai mare parte din zi ești deconectat și nu îți amintești cele petrecute seara trecută, cum poți numi această stare?

Noaptea și dimineața de dinaintea călătoriei am petrecut în băutură. Trebuie spus că bunica mea cea adormită, Milița (cine dorește, să o pomenească la rugăciuni), întotdeauna spunea: «Să te ajute Sfântul Vasile de Ostrog!». M-am dus doar din interes pur turistic, gândind că nu se știe când mai apare posibilitatea de a vizita Ostrogul. Și iată-mă la Ostrog. Mă aflu lângă moaștele Sfântului Vasile. Unul dintre pelerini a cerut să i se citească rugăciuni pentru sănătate. Monahul care se află lângă moaștele Sfântului a citit rugăciuni pentru toți cei prezenți. Când am coborât la arhondaricul mănăstirii, i-am propus prietenului să bem bere, dar am băut berea atât de mult dorită de mine doar după întoarcerea de la Țetinie, unde, după un post de șapte zile (din șapte zile din acest post, eu trei seri la rând am fost beat și am luat narcotice), am primit Sfânta împărtășanie. Berea, pe care am băut-o

175

atunci, nu mi-a adus nicio mulțumire. Când m-am întors la Novi Sad, am trecut în drum pe la Mănăstirea Mileșeva, unde ni s-a relatat despre înfricoșata Judecată, și aici am ascultat pentru prima dată cu atenție despre Dumnezeu, despre fericirea veșnică și muncile cele veșnice.

La 1 noiembrie 1999, după o discuție cu părinții și aflându-mă tot sub influența pelerinajului, mă aflam singur în camera mea. Deodată, am simțit cum o căldură minunată se revarsă în trupul meu. M-am uitat la icoana Sfântului Vasile și am început să plâng. Din acea zi, am urât alcoolul și narcoticele cu o hotărâre inexplicabilă, de parcă nu le folosisem niciodată! Am început să merg în mod regulat la slujbe, să postesc, să trăiesc o viață bisericească după poruncile lui Dumnezeu. Am înțeles că Dumnezeu există. Starea în care mă aflam se aseamănă cu aceea descrisă în discuția dintre Sfântul Serafim de Sarov și Motovilov, pe care mi-o amintesc:

«ce simți? m-a întrebat părintele Serafim.

mă simt neobișnuit de bine, a răspuns Motovilov.

dar cum, bine? De fapt, ce este asta?

simt o asemenea liniște și pace în suflet, încât nu pot descrie în cuvinte.

ce simți?

o dulceață neobișnuită.

ce mai simți?

o bucurie neobișnuită în inimă.

și încă ce?

o căldură neobișnuită.

176

ce căldură? Iată, noi stăm în pădure, este iarnă, în jur este zăpadă, vântul bate neîncetat... Ce căldură poate fi aici?

o căldură ca în baie, când intri în baia de aburi».

Această stare a durat mai mult de o jumătate de oră".

Al doilea caz

„Era vara anului 2000. Deja de mulți ani încercam să mă las de fumat, dar nu puteam deloc. Am hotărât să merg la Ostrog pentru a mă ruga Sfântului Vasile să mă izbăvească de acest viciu. După ce preotul Vasile mi-a citit o rugăciune, am rămas la arhondaricul mănăstirii timp de trei zile. În timpul acestor trei zile, nu am simțit nicio dorință, nici gând să aprind țigara, rămânând doar amintirea că » am fumat cândva. Apoi, am uitat cu totul de țigări".

Al treilea caz

Acest caz nu este legat direct de Sfântul Vasile, dar mi se pare interesant să îl descriu. Știu că nu este bine să crezi în vise, și într-adevăr, nu le dau atenție, însă acest vis este chiar deosebit: Mă aflam într-o stație auto, alături de mine era o fată, iar prin fața mea a trecut un preot. M-am gândit că trebuie să iau binecuvântare de la părinte, pentru ca fata

să nu creadă că sunt un ciudat. Și astfel, am cerut binecuvântare. Preotul s-a uitat la mine, a zâmbit frumos și m-a binecuvântat cu o cruce de argint, care era împodobită cu pietre roșii.

177

M-am trezit cu un sentiment minunat în suflet, în acea zi am cumpărat ziarul Svetigora, nr. 101, și la pagina 47, în colțul stâng de jos, am văzut acea față duhovnicească, de la care am luat binecuvântare în somn era egumenul adormit de la Ostrog, părintele Lazăr. Când am văzut fotografia, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Trebuie spus că nu l-am cunoscut niciodată pe părintele Lazăr și nu l-am văzut (nici pozele sale în ziare, nici la televizor). Când am auzit că a murit, am început să îl pomenesc cu celelalte rude adormite ale mele.

Dacă publicați scrisoarea mea, vă rog să introduceți și această rugăciune mică:

Doamne, pomeneste întru împărăția Ta, pentru sănătate, pe Slobodan, Danila, Olia, Sretena, Djurdjanka și Boian și pe adormiții robii tăi damian, Milka, Buiadina, Zagorka, Nevenka. Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și ale Sfântului Vasile de Ostrog, să fie păzită și să sporească obștea Ostrogului".

Sfântul cheamă pe eterodocși

Vasilisa Terzin a notat în anul 2000:

„Iovan Lukšici (de cinci ani), de lângă Sombor, s-a născut foarte sănătos. După naștere, a fost botezat la catolici. La vârsta de 2 ani, din copil sănătos s-a transformat în copil bolnav, a început să plângă zi și noapte, nu mai mânca regulat, de parcă era afectat de o boală ciudată. I s-au atrofiat mușchii și a paralizat complet. Mama lui s-a hotărât să

178

meargă la Ostrog pentru a încerca să-l salveze pe fiul său. Copilul s-a simțit mult mai bine de îndată ce s-au citit rugăciuni deasupra hăinuțelor sale, lângă sfintele moaște. Dimineața, de ziua Sfântului Duh, în anul 2000, Iovan a fost botezat în credința ortodoxă împreună cu mama și sora sa, la Mănăstirea Kiriloveț, de lângă satul Recina, aproape de orașul Kolašin.

Copilul s-a vindecat complet cu mila lui Dumnezeu, și prin rugăciunile Sfântului Vasile, făcătorul de minuni de la Ostrog și pentru ale tuturor sfinților!"

Vindecarea unui musulman zdrobit

În letopisețul mănăstirii s-a notat în anul 2000: „A fost adus la Ostrog un musulman zdrobit,

de la spitalul din Podgorița. După ce i s-au citit rugăciuni și a fost stropit cu apă sfințită, acesta s-a vindecat complet".

Vindecarea de puțină și rea credință

Verița Andreevici din Borovo Selo, Croația, a trimis în anul 2000 starețului Mănăstirii Ostrog și a doua scrisoare (prima poate fi citită la începutul acestei cărți, unde se relatează despre o minune cu titlul: „O femeie care suferea de o boală grea a picioarelor a început să meargă”). În cea de-a doua scrisoare, ea mărturisește despre un caz de vindecare dublă a mamei și fiicei de influența puterilor necurate și despre un caz, când

179

părinții puțin credincioși au dobândit o râvnă mare în credință:

„Stimați părinți monahi, mă numesc Verița Andreevici, locuiesc în orașul Vukovar. În anul 1996, prietenii m-au adus la Ostrog, din cauza unei boli la picior, cunoscându-l atunci pe părintele egumen, acum adormit, Lazăr, care m-a îndreptat spre rugăciune la moaștele Sfântului Vasile, după care am început să merg.

În anul 1998 m-am aflat în orașul Stuttgart, în Germania, unde am trăit o mare criză sufletească. Părintele Lazăr s-a rugat pentru sănătatea mea și, cu harul lui Dumnezeu, m-am vindecat de această boală duhovnicească.

Relatarea despre minunile Sfântului Vasile nu se termină aici. În ziua pomenirii Sfântului Ioan Botezătorul, în anul 2000, prin rugăciunile preoților de la Ostrog, prietena mea Gordana, care suferea din cauza duhurilor celor necurate, s-a vindecat. I s-a citit rugăciune

în fața sfintelor moaște, s-a spovedit și împărtășit cu Preacinstitele lui Hristos Taine, mulțumită Căruia a și primit vindecare. A început să trăiască după poruncile lui Dumnezeu. Mai trebuie să adaug faptul că mama sa era la o sectă, iar acum, slavă Domnului, s-a întors în sânul Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

De curând, s-a petrecut încă un caz minunat cu familia surorii mele, Sani din Novi Sad. Sora și soțul ei, Zoran, au mers cu fiul lor, Iovan (de cinci ani, s-a născut de ziua Sfântului Ioan Botezătorul), și fiica, Zorana (de 9 ani) la Ostrog, pentru a se închina

180

Sfântului Vasile. Ajungând la Mănăstirea de Jos, au urcat cu copiii pe stâncă, spre Mănăstirea de Sus. Pe neașteptate, Zorana a alunecat și a căzut. Nu s-a putut ține pe picioare și s-a rostogolit fără oprire până jos. Astfel, s-a rostogolit până la Mănăstirea de Jos, unde, spre slava lui Dumnezeu și a Sfântului Vasile, a căzut în niște ramuri, pe un cuib de păsărele, pentru că în jur peste tot era piatră. Ea și-a pierdut cunoștința, părinții au ridicat-o și au adus-o la mașină, unde și-a revenit. Au mers cu toții cu mașina spre Mănăstirea de Sus, unde au mulțumit Sfântului Vasile în fața sfintelor moaște. Fiind în stare de șoc, ei nu au putut să vă anunțe de cele întâmplate, și de aceea, vă relatez în locul lor această salvare minunată, eu fiind mătușa Zoranei. Reamintesc faptul că sora mea și soțul ei nu aveau obiceiul să meargă la biserică și făceau asta destul de rar, de ziua Praznicului familiei, dar copiii, ca și părinții, erau botezați.

Dumnezeu a știut, prin Pronia Sa, cum să-i aducă la El, pentru ca ei să se lumineze duhovnicește și să se întărească în credință! De aceea, dragii mei părinți, vă rog să adăugați această minune la acelea care s-au petrecut în acest loc sfânt".

Sfântul vindecă de leucemie pe o catolică

Roja Antal, unguroaică, din Bacica Topola, a lăsat la Mănăstirea Ostrog următoarea scrisoare:

„M-am născut la 12 septembrie 1966, iar în 1998 m-am îmbolnăvit de leucemie cronică. Era necesar

181

transplantul de măduvă osoasă. Pentru că nu aveam donator, nici transplantul nu s-a făcut. Următorii doi ani m-am tratat doar cu medicamente.

Am fost prima dată la mănăstire în primăvara aceasta, deși dorisem și mai înainte să merg acolo. De când am fost, mă simt mai bine, ceea ce se întâmplă pentru prima dată de la începutul bolii mele! Poate că darurile mele către mănăstire au fost mai neobișnuite: în semn de mulțumire, am adus cearșafuri, pentru că acum nu mai sunt ținută la pat.

Cei mai frumoși ani ai vieții i-am petrecut la medici, internată în spital, la pat, dar mi-a mai rămas vreme de trăit. Cred și nădăjduiesc că mă voi reface complet și nădăjduiesc să întemeiez o familie, cred că pot face asta.

Sunt recunoscătoare Sfântului Vasile de Ostrog!"

Sfântul luminează pe un pelerin obraznic

Ostoia Todorovici, din Grădiște, a mărturisit prin însemnarea sa, dată Mănăstirii Ostrog, despre următorul caz:

„În anul 2000 am venit la Ostrog de la Grădiște. M-am închinat moaștelor Sfântului Vasile, iar când am coborât la Mănăstirea de Jos, mi-am amintit că nu am dăruit nimic Sfântului. M-am întors și am văzut lângă sfintele moaște un preot, care în acel moment nota ceva. În loc să aștept cu smerenie și rugăciune, apoi să mă adresez lui, eu, fără încuviințarea sa, am descoperit veșmântul de

182

pe o parte a trupului Sfântului și l-am atins! Preotul, uimit, mi-a făcut observație, dar nu am putut explica de ce am făcut asta! Când m-am întors acasă, spre rușinea mea, am uitat toate acestea.

A treia zi după întoarcerea mea de la Ostrog, am simțit o durere puternică la testiculul stâng. Medicii m-au tratat trei luni și jumătate cu diferite medicamente și injecții, dar fără

succes, durerea devenind tot mai insuportabilă. Medicul a propus îndepărtarea testiculului stâng, dar nu am fost de acord.

Am început să caut și am găsit icoana Sfântului Vasile în B. Koviliaci, am adus-o acasă și m-am rugat Sfântului, cerând iertare pentru obrăznicia mea. După puțin timp, m-am simțit mai bine. Acum sunt foarte bine. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru că m-a luminat și povățuit cum trebuie să te apropii de sfinții lui Dumnezeu!"

Sfântul Vasile al Ostrogului, doctorul pentru care m-am rugat lui Dumnezeu să mi-l scoată în cale

„Doamne ajută! Mă numesc M. Elena, am 52

de ani, sunt din Slatina, România. Mulțumesc lui

Dumnezeu că mi-a dat prilejul de a scrie despre minunile pe care le-a făcut cu mine prin Sfântul Vasile. Nu mă pricep cum să scriu, dar îl rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului și pe Sfântul Vasile, să mă ajute, să nu rămână tănuțită marea milostivire a lui Dumnezeu.

183

În luna iulie a anului 2016 mă aflam la un pas de a cădea într-o puternică depresie. Plângeam mult, tristețea pusese stăpânire pe inima mea, nu mă mai bucura nimic, aveam stări nervoase repetate. Primisem sfatul de a căuta un doctor psihiatru. Gândul că voi lua medicamente antidepressivă mă înfiora, știind că dau dependență. Mă rugam mult la Dumnezeu, să-mi scoată El în cale un doctor căruia să-i pot spune toate simptomele bolii, dar și problemele de familie, deoarece simțeam că și acestea sunt cauzele stării mele atât de zdruncinate. Când soțul mi-a dat vestea că a fost dat în șomaj din cauza unor restructurări, m-a afectat foarte mult. Pe toate le vedeam foarte grave: soțul fără serviciu, eu foarte bolnavă. Cu ani în urmă, mi-a murit un copil. Am suferit mult, după care m-am îmbolnăvit la ficat de supărare. Aveam VHB și VHD, dublă infecție. Au urmat o serie de internări. Trebuia să fac o biopsie la ficat, dar am refuzat. Îmi era foarte frică. Mai târziu, după dese hemoragii, am fost propusă pentru operație de uter fibromatos și o rană extinsă pe col, dar și pe aceasta am refuzat-o. Când am descoperit și o umflătură sub sânul stâng, m-am gândit la cancer, dar îmi era frică să mai merg la doctori.

Într-o zi, mergând la spovedit, părintele meu duhovnic m-a încurajat foarte mult (Dumnezeu să-i dea sănătate) și m-a îndemnat să merg la București, la spitalul Fundeni, să fac analize, și Dumnezeu îmi va purta de grijă (având cinci copii.) Și tot atunci mi-a dăruit o carte cu minunile

184

Sfântului Vasile al Ostrogului, tălmăduitorul celor cu mințile bolnave, zicându-mi să citesc zilnic din ea. Părintele mi-a dat și acatistul Sfântului. Era pentru prima dată când auzeam de acest mare sfânt, dar am simțit în inimă o mare bucurie. După câteva zile, am mers la părintele să-i spun că-mi place foarte mult cartea și citind atâtea minuni, îmi doresc din toată inima să ajung și eu acolo, la sfintele moaște ale Sfântului. Era o dorință arzătoare. Părintele mi-a zis simplu: «O să ajungeți!», dar în sinea mea gândeam: Cum? Nu știam unde se află, nu aveam bani, dar nu încetam să citesc acatistul. Pe 20 iulie aveam programare la Spitalul Fundeni, unde mi s-au făcut analize amănunțite, pe unele dintre ele trebuia să le plătesc, costau enorm, dar nu am mai plătit nimic. Sfântul Vasile avusese grijă de toate. Profesorul Mircea Diculescu, un doctor minunat, m-a consultat cu mare atenție și mi-a prescris un tratament, spunându-mi că de acum sunt luată în evidență și va trebui din șase în șase luni să vin pentru investigații. După externare, întorcându-mă acasă, nu încetam a citi acatistul Sfântului Vasile. Dorința de a ajunge la sfintele moaște creștea. Fiecare minune pe care o citeam din carte mă întărea în credință.

Simțeam că Dumnezeu mă va vindeca și pe mine prin Sfântul Vasile. Acesta era doctorul pe care mi-l trimisese Dumnezeu în cale. Îți mulțumesc, Dumnezeule meu! Când m-a sunat părintele și mi-a spus că cineva organizează un pelerinaj la Mănăstirea Ostrog din

Muntenegru, la sfintele moaște

185

ale Sfântului Vasile, întrebându-mă dacă vreau să merg, i-am răspuns, izbucnind într-un plâns de mare bucurie: «Vreau, părinte, vreau, rugați-vă pentru mine!...» Eram încredințată pe deplin că Sfântul Vasile îmi ascultase rugăciunile și dorința de a ajunge la el. De praznicul Schimbării la Față a Domnului Iisus Hristos, pe 6 august 2016, m-am spovedit și împărtășit, iar pe 7 august am plecat în pelerinaj către Sfântulețul! Mare este Dumnezeu, și puterea Lui este minunată! Nu întâmplător fusese această sărbătoare a Schimbării la Față!

Tot drumul până la Muntenegru a fost binecuvântat. Toți eram într-o rugăciune. Simțeam că Dumnezeu ne ținea în palma Sa pe deasupra acelor prăpăstii stâncoase. Când am ajuns la Mănăstirea de Jos, am coborât din mașină și împreună cu câteva persoane, am urcat pe jos, pe o potecuță anevoioasă, dreaptă și stâncoasă. Era greu de urcat, dar ne întărea mult gândul că Sfântul Vasile ne primește ne voința.

Acolo sus, la Mănăstirea Ostrog, erau mulțimi nenumărate așezate la rând, pentru a se închina sfintelor moaște. Ne-am alăturat lor, și cu mari emoții înaintam tăcuți, rugându-ne. Ajunsă la sfânta raclă cu sfintele moaște, am ingenuncheat plângând și spunându-i Sfântului toate necazurile mele, cerându-i ocrotirea. Scrisesem pe un pomelnic toate cunoștințele mele dragi, atingându-l de Sfântul, să-i ajute și pe ei. Am rugat pe părintele care era la sfânta raclă să-mi citească și mie o rugăciune de vindecare. În clipa aceea am simțit cum o

186
liniște sufletească m-a cuprins. Niciodată nu simțisem o asemenea trăire. Era minunat! Deoarece noaptea am rămas la mănăstire, am avut prilejul să intru de mai multe ori la sfintele moaște. Am dormit în fața mănăstirii, pe saltele.

A fost o noapte binecuvântată! Nu am să uit niciodată. Pe la 4 dimineața, când m-am trezit, deschizând ochii, am rămas înmărmurită. Cerul era atât de aproape și plin de stele, pământul era plin de lume, erau mulți copilași mici, dormeau pe jos liniștiți. Ce priveliște! Ce simțăminte! Parcă eram pe Muntele Tabor, Muntele Schimbării la Față! Îmi venea să strig de bucurie! Doamne, ce bine este aici cu Tine! Parcă mă născusem din nou. Dumnezeu cu Sfântul Vasile schimbaseră și inima mea, cea întunecată. După ce m-am spălat pe ochi la izvor, am mers la ușa peșterii, unde se aflau sfintele moaște și am citit acatistul Sfântului. Îi mulțumesc că m-a ajutat să trăiesc acele clipe minunate!

Când s-a luminat de ziuă, a venit un părinte, a deschis, și am intrat prima la Sfântul. Mă aștepta. Apoi am mers la Sfânta Liturghie. A fost minunat! Un părinte a împărțit pomelnice să citim cu toții, să ne rugăm unii pentru alții. Așa vrea Dumnezeu, să ne unim rugăciunile. După Sfânta Liturghie am mers la arhondaric să cumpărăm și noi iconițe. Eu aveam puțini bani schimbați și am luat câteva iconițe mici. O colegă de pelerinaj a cumpărat o icoană mai mare cu Sfântul, care mi-a plăcut foarte mult. Mi-a rămas gândul la ea. La întoarcere spre casă, tot drumul parcă a fost un zbor. Toți eram

187

bucuroși și schimbați. Era puterea lui Dumnezeu, care lucra prin Sfântul Vasile. Ne rugam, cântam, mulțumeam lui Dumnezeu pentru toate.

Ajunsă acasă, după ce am dormit patru ore, am deschis telefonul, pentru că îl avusesem închis în timpul pelerinajului, și m-a sunat cineva, zicându-mi să-l trimit repede pe soțul pentru a-l angaja. Minune mare! Sfântul Vasile mijlocise pentru noi. Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi! I-am dat soțului o iconiță cu Sfântulețul, să o poarte în buzunar, și din acea zi a fost angajat. Sfântul Vasile să-i răsplătească pe toți! Vreau să vă spun că și pelerinajul meu a fost gratuit. Nu m-a costat absolut nimic. Minune! Sfântul Vasile a avut grijă de toate.

Mai târziu am primit și o icoană mai mare a Sfântului Vasile, exact cum îmi doream mult. Îți mulțumesc, Doamne! Îți mulțumesc, Sfinte Vasile! La Dumnezeu toate sunt cu puțință!

În septembrie 2016, fetița mea a căzut, rupându-și mâna din umăr. Deoarece articulația era grav afectată, medicul de gardă a refuzat să opereze și a trimis-o la Craiova. Și acolo ne-a spus că este foarte rău și chiar prin operație n-o să-i poată reda mobilitatea inițială. Am plecat la București noaptea, iar la prima oră dimineața a fost luată în sala de operație, îmi era tare frică! Îl rugam cu lacrimi pe Sfântul Vasile să-i vină în ajutor și nu a întârziat. A intervenit și de această dată, căci a adus-o pe fetiță după cinci ore, fără operație. Incredibil, dar adevărat! Ni s-a spus că trebuie să stea imobilizată o săptămână și apoi s-o opereze, apoi încă două săptămâni și așa

188

a scăpat printr-o minune de operație. A făcut mai multe recuperări și acum este bine. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, care are grijă de noi!"

Sfântul Vasile, tămađuitorul ochiului bolnav

„Mare și minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi!

Mă numesc A.V., sunt din România. Scriu aceste rânduri pentru a arăta minunatul ajutor primit de la Sfântul Vasile de Ostrog, căruia nu-i sunt de ajuns cuvintele de mulțumire și de laudă. Am fost vindecată de o afecțiune a ochiului, prin grabnicul ajutor primit de la Sfântul Vasile.

În luna martie 2016 am avut iridociclită la ochiul drept (o inflamație puternică care s-a manifestat prin înroșirea puternică a ochiului, durere acută la nivelul ochiului, capului, feței), care, netratată corespunzător, poate afecta grav ochiul. Am luat medicamente puternice timp de vreo 3 săptămâni. După ce m-am vindecat, am fost atenționată că această inflamație poate reveni oricând.

Într-o după-amiază, în februarie anul acesta (2017), soțul mi-a atras atenția că ochiul drept, cel la care avusesem iridociclită, este foarte roșu. M-am speriat, amintindu-mi prin ce trecusem anul trecut și mă temeam ca nu cumva boala să revină, și astfel, să ajung din nou la medici, să iau medicamentele acelea puternice. Imediat, mi-a venit în gând să mă rog Sfântului Vasile să mă vindece, pentru a nu ajunge la doctor, iar soțul mi-a picurat în ochiul inflammat puțină agheasmă primită de la

189

Mănăstirea Ostrog. O, mare și grabnică minune! Ochiul s-a limpezit la scurt timp, după câteva minute! Medicamentul doctorului ceresc a lucrat în chip minunat, și ochiul a revenit la normal! Teama de boală s-a împrăștiat pe loc, lăsând loc bucuriei tainice și recunoștinței nemăsurate. Îți mulțumesc din suflet, Sfinte Vasile, pentru ajutorul primit și mărturisesc cu toată inima că faci parte din familia mea, ca un prieten neprețuit! "

Rugăciuni și mulțumiri aduse Sfântului Vasile

Mă rog Sfântului Vasile de Ostrog pentru sănătatea și fericirea soțului Petru și pentru sănătatea și fericirea fiului meu David, pe care l-am născut în al cincilea an de căsătorie, după ce am vizitat această sfântă mănăstire.

Dușanka Stanimirovici, cea recunoscătoare

Mă rog Sfântului Vasile pentru sănătatea tatălui meu, care a fost răpit²⁶ în aprilie 1999, în Kosovo.

Slavă Sfântului Vasile pentru faptul că nu a dispărut pe lume!

²⁶ Acesta era un lucru obișnuit în Kosovo și Cecenia (răpirea și vinderea oamenilor) (nota red.)

190

Dragă Sfinte Vasile, ai ajutat-o foarte mult pe fiica Svetlana și pe fiul Dimitrie. Îți mulțumesc pentru tot! Încă mă mai rog ție pentru sănătate, reușite și pace sufletească. Mama și bunica lui Zoran.

Mă rog Sfântului Vasile pentru Miroslav și Vidosava, să le dăruiască Domnul un copil.

Acest Sfânt minunat ne-a dăruit-o astăzi (12 mai 1995) pe nepoata Vasilisa. Sunt

recunoscătoare veșnic.

Nana

Mă rog ca mama mea să nască o surioară și să fie multă sănătate și fericire în familia mea.

Sfinte Părinte Vasile, făcătorule de minuni de la Ostrog, ascultă rugăciunea mea, a păcătoasei mame Vera, pentru ca fiul meu Goran să se căsătorească și să aibă familia sa.

Mă rog Sfântului Vasile pentru sănătatea lui Damir și a mamei sale, Milka, care se luptă cu o boală grea, departe, în Germania.

Sfinte Vasile, Făcătorule de minuni, mă rog ție ca unchiul meu Miroluiba să vadă.

191

Sfinte Vasile de Ostrog, slavă și laudă ție veșnică, ne rugăm să fim sănătoși și fericiți.

Tatiana, Nenad, Brankița și Milan Radakovici

Eu, Sebina Gavlik Kovacevici, mă rog Domnului Dumnezeu să-mi dea putere să țin această sarcină și să nasc un copil sănătos.

Cu credință în Dumnezeu, Sebina

Sfinte Vasile de Ostrog, dăruiește urmași fiicei mele, Elena.

Sfinte Vasile, mă rog ca Daniel și Alexandru să înceapă a vorbi.

Sfinte Vasile, te rog ca Nedjo al meu să se căsătorească și să îl păzească Dumnezeu.

Eu, Balșa, mă rog ca mama și tata să fie sănătoși și să trăiască mult și fericiți. Mă rog pentru odihna adormiților Nada și Milorad.

Mi-aș dori ca mama și tata să nu se despartă niciodată.

Să învăț să citesc, să mă joc cu Slavișa.

192

Maica lui Dumnezeu, dăruiește-mi copilași, cum Ți-a dăruit și Ție Dumnezeu. De zece ani eu nu am copii.

Nada Djordjevici din Vlasenița

Primiți acest mic dar, în semn de recunoștință dragului făcător de minuni, pentru facerile de bine arătate mie.

Dragă Sfinte Vasile, te iubim cu tot sufletul! mirna Kovacevici, Elena Dmitrovici, Mirka Bedov, Jarka Bedov și Dragina Miliaci.

Domnul să mă păzească și să îmi dăruiască sănătate, fericire și iubire.

Zoran Hucik

În anul Domnului, 2001. Sfinte Vasile, mă rog să dăruiești sănătate și mila ta copiilor cei păcătoși, fiilor mei Deian, Dragan, soțului Ciadimir și mie, Iagodinkăi.

Roagă-L pe Domnul, ca prin rugăciunile tale, să ne miluiască pe noi, păcătoșii. Mă rog Bunului Dumnezeu să ne deschidă drumul, să venim la Ostrog, deoarece nu am fost niciodată aici. Mă rog ție, Sfinte Vasile, să îmi dai sănătate, pentru a veni să mă rog și să mă închin sfintelor tale moaște.

Roaba lui Dumnezeu, Iagodinka

193

Din tot sufletul dăruim acest mic dar Mănăstirii Ostrog, acestui loc sfânt, casei Sfântului Vasile de Ostrog. Chiar din acea zi, când am fost botezată aici, în ziua Sfântului Vid, pe 28 iunie 2002, când aveam 37 de ani, s-a împlinit o mare dorință a mea am renăscut aici, în casa ta, Sfinte Vasile. Acest loc îl consider acum casa mea, iar pe tine, Sfinte Vasile, tatăl meu.

Aici am găsit mângâiere și liniște. Ceea ce simt în acest loc a alungat tristețea, durerea, neliniștea din viața mea. Sunt plină de pace sufletească și fericire. Nu sunt cuvinte prin care să pot descrie... acestea pot fi doar trăite... Acum, când vin din nou a doua oară, în prima mea zi de naștere (la un an după Botez), nădăjduiesc să fiu nașa a două prietene și să împart cu ele ceea ce simt... Mănăstirea Ostrog va fi întotdeauna în mine.

Cum Sfânta Mănăstire Ostrog respiră prin curăție și liniște, așa și acela care vine aici, să fie plin de sănătate, fericire și curăția sufletului! Din toată inima,

Gordana Stoilkovici din Karavukovo

Cred că Domnul Dumnezeu este deasupra noastră și mă rog pentru fericirea și sănătatea soției mele, Zlatița, și a fiicei, Maia. De asemenea, mă rog ca Domnul să ne mai dăruiască un copil, și MAIA să mai aibă un frate sau o soră. Ne rugăm Ție, ajută mi mie, Doamne, și familiei mele! Mă rog pentru mântuire și fericire, și pentru a mai avea copii.

194

O, Sfinte Vasile de Ostrog! Ajută sârbilor chinuiți, care au rămas în Kosovo și Metohia, și aceluia care au devenit refugiați, pentru a trece peste aceste vremuri grele ale Golgotei neamului sârbesc, care s-a abătut asupra noastră, după dreptatea lui Dumnezeu. Ajută ne pe toți să ne întoarcem la casele noastre milovan Ivanovici, refugiat din Peci, care trăiește acum la Iagodina, pe strada Alexandru Velkovici, nr. 29, pe familia mea: mama Vasilka, Milovan, Vera, Milena, Mladen, Miloș, Elena, nora Svetlana, nepoata Mariana, Tamara, Nikola, Uroș, Daniela, Arsenie, Angela, Iovana, cumnații Jelko și Vladimir.

Scriu această scrisoare din Gucia, cu credința în Domnul Dumnezeu și în Sfântul Vasile de Ostrog, că voi veni la Sfântul de la Ostrog. Dacă dă Domnul, nădăjduiesc să vin cu fiica noastră să ne închinăm moaștelor Sfântului părinte Vasile de Ostrog.

Dragi frați, vă rog să primiți acest mic dar și să vă rugați Sfântului Vasile, să îl roage pe Domnul Dumnezeu pentru sănătate, dragoste, pace în suflet și reușite pentru Srecica, Anița, Srciana, Slavița, Vlada și Ilona.

În aceste vremuri grele s-au abătut asupra noastră mari încercări și vedem mântuirea sufletelor noastre doar în Domnul Dumnezeu și în Sfinții Săi. Am venit de câteva ori la Mănăstirea Ostrog și întotdeauna sufletul meu s-a umplut de credință și dragoste.

Anița Danilovici

Cuprins

Vindecarea unei boli a coloanei vertebrale 5

Sfântul cheamă la Ostrog și îndrumă în alegerea drumului în viață 6

Vindecarea mâinii care urma a fi amputată 6

Un bolnav din copilărie de paralizie cerebrală a început să meargă și să vorbească 8

Soților neroditori li se dăruiește moștenitor 9

Sfântul dăruiește copil soților neroditori 10

Sfântul mijlocește un copil pentru soții neroditori 12

Sfântul mijlocește la Dumnezeu un copil pentru încă o familie 12

Vindecarea unei tumori cerebrale 12

Un copil s-a vindecat de strabism 13

Un copil, care din naștere nu stătea pe picioare, a început să meargă 14

S-a vindecat de frică bolnăvicioasă 15

Vindecare de orbire 16

Vindecarea unei dureri cumplite de cap 16

Vindecare de cancer 17

Vindecare de nebunie 17

Sfântul a vindecat un copil de leucemie 18

Sfântul a vindecat de insuficiență cardiacă pe un copil 18

Vindecare de cancer al glandei tiroide și de consecințele congestiei cerebrale 18

Vindecare de stres 19

Vindecare de patima fumatului 19

Vindecare unei afecțiuni a glandei tiroide 19

Vindecare de posedare 20

Sfântul ajută pe soții fără copii, iar mai târziu vindecă pe un copil al lor 20

196

Vindecarea unei tumori la ceafă 21

Când soții s-au pocăit de viața trăită în necurăție până la căsătorie, atunci, prin mijlocirea Sfântului Vasile de Ostrog, li s-a dăruit un copil sănătos 21

Medic vindecat de angină pectorală 24
 Sfântul vindecă un copil de crize permanente de astm 25
 Sfântul vindecă de patima fumatului 26
 Fiica s-a vindecat datorită apei sfințite de la Ostrog 27
 Sfântul eliberează din lanțurile patimilor 28
 Sfântul oprește scleroza care avansa 28
 Mulțumire pentru o vindecare minunată 30
 Vindecare de patima fumatului 30
 Scăparea copilului de coșmaruri noaptea 34
 Vindecare de cancer la ganglionii limfatici după botezul făcut la Ostrog 35
 O femeie care suferea de o boală grea a picioarelor a început să meargă 36
 Vindecare de alcoolism și de traumele psihice dobândite în război 38
 Sfântul apără un tânăr în război 40
 O femeie este vindecată de nevroză 40
 Vindecarea minunată a unui medic 42
 Vindecare de reumatism la oase 45
 Soților neroditori li se dau urmași 46
 Vindecare de o slăbiciune inexplicabilă 47
 Sfântul vindecă depresia și roagă pe Dumnezeu pentru soții fără copii și fără serviciu 48
 Vindecarea unei femei și a unui copil de multe suferințe 49
 Soților neroditori li se dăruiește moștenitor 49
 Sfântul dăruiește urmaș 50
 Au devenit părinți după 15 ani de căsătorie 50
 Sfântul vindecă depresia 51
 Vindecare de cancer 51
 Vindecare de leucemie 52

197

Sfântul mijlocește urmași pentru soții care au rămas neroditori de mult timp 54
 Sfântul înmoaie inimile dușmanilor și vindecă spatele bolnav 56
 Sfântul vindecă o fată cu ochii bolnavi 58
 Vindecare de patima fumatului 58
 Vindecarea unui om grav bolnav psihic 59
 Vindecare minunată de o afecțiune a inimii 60
 După opt ani de căsătorie, soții fără copii au primit un moștenitor, în urma rugăciunilor
 către Sfântul Vasile 61
 Sfântul Vasile i-a salvat pe piloți în timpul războiului 62
 Un copil este vindecat de paralizia mâinilor 63
 S-au rugat sfântului pentru nașterea unui copil sănătos 63
 Vindecare de schizofrenie 64
 Vindecare de migrenă puternică 65
 Vindecare de cancer osos 65
 Vindecarea unei boli după un chin de 9 ani 66
 Li s-a dăruit prunc, după 14 ani, prin rugăciunile Sfântului Vasile 66
 Vindecare de o boală a inimii și de infertilitate 67
 O fetiță a început să meargă după ce a fost unsă cu ulei de la Ostrog 68
 Vindecare de cancer la intestine 68
 Când ne căim, Sfântul ne aude și ne zâmbește 70
 Sfântul dăruiește un copil soților neroditori 71
 Vindecare de tumoare 72
 Vindecare de cancer la vezica urinară 73
 Vindecarea unei fete imobilizate 74
 Vindecarea unui tânăr bolnav psihic 74

Vindecarea unui tânăr imobilizat 74
Vindecare de ciroză 75
Vindecare de cancer la sân 75
Sfântul dăruiește pace sufletească 84
A căzut în prăpastie și a rămas nevătămat 85
Vindecare de o boală a picioarelor 85

198

Vindecare de cancer 86
Poate să meargă după luxația șoldului 87
Sfântul vindecă o fată de paralizie cerebrală și de epilepsie 87
Sfântul ajută pe părinții fără copii 88
O mare binefacere a Sfântului către o mamă 88
Salvare minunată dintr-un accident 89
Arătarea minunată a Sfântului și vindecarea de tumoare la ochi 91
Prin rugăciunile bunicii, Sfântul vindecă pe nepoata ei și pe verișoara primară 95
Copilul a început să meargă 96
Sfântul vindecă distrugerea nervilor 97
Prin rugăciunile mamei, Sfântul vindecă pe fiul ei de suferințe trupesti și sufletești 97
Li s-a dăruit o fiică, după cinci ani de căsătorie 100
O fată s-a vindecat de leucemie 101
Vindecarea minunată de fractură la ambele picioare 102
Vindecare de radiculită și durere la picior, cu ulei de la Ostrog 104
Chipul Sfântului a apărut pe geamul autobuzului 104
Vindecarea de multe boli a unui credincios din Țetinie 107
Soții fără copii primesc moștenitor 108
Vindecarea unei fete imobilizate 109
Însănătoșirea incredibil de rapidă a unui copil, după o grea operație 109
Vindecare de o puternică stăpânire demonică asupra sufletului 111
Sfârșitul în pace și fără durere al unui om grav bolnav 113
Soții au primit un copil, după 21 de ani de căsătorie 114
Sfântul vindecă de mândrie, narcotice și magie 115
Soții primesc un copil, după trei ani de căsătorie 117
Sfântul scapă de farmece pe un copil 118
Vindecarea unui copil de șapte luni 121
Vindecarea depresiei și ajutor în probleme 124
Vindecare de psoriazis 125

199

Vița de vie a Sfântului a vindecat infertilitatea 126
După multe sarcini nereușite, s-a născut un prunc, datorită rugăciunilor Sfântului 127
Sfântul înțelepțește și păzește pelerinii pe drum 128
Sfântul apără în somn de atacul demonic 129
Vindecarea unui copil paralizat 129
Vindecare de reflux vezico-ureteral 131
Vindecare de o afecțiune a vezicii biliare și de anemie hemolitică 132
Sfântul se arată unui bolnav pe moarte și îi ușurează moartea 133
Un bolnav care suferea de distrofie musculară a început să meargă 135
Vindecare de o afecțiune ginecologică 136
Vindecare de dureri puternice de cap 136
Apa sfințită de la Sfântul Vasile de Ostrog a vindecat rănile 136
Sfântul salvează viața dintr-un accident 138
Sfântul ușurează boala și operația 138
Sfântul salvează în chip minunat o recoltă 138

O bolnavă cu paralizie cerebrală a început să meargă 140
 Prima venire la Sfântul datorită minunii săvârșite 142
 Sfântul vindecă de frică bolnăvicioasă 144
 Sfântul salvează viața dintr-un accident 146
 Două descoperiri dumnezeiești în somn 147
 Ajutorul repetat și luminarea aceluiași bolnav 148
 După cincisprezece luni de dureri groaznice s-a vindecat de tumoare canceroasă la spate 149
 A ieșit din comă prin rugăciunile Sfântului 150
 Sfântul a mijlocit la Dumnezeu un copilăș pentru o familie neroditoare 151
 De Sfântul reușesc să se atingă doar cei care vin cu inimă curată 153
 Nu trebuie să te apropii de Sfântul cu nesocotință 155
 Sfântul luminează și ajută 155
 200
 Sfântul ajută să se boteze un copil nebotezat 157
 Sfântul Vasile a înviat un preot 158
 Sfântul face minuni cu cei nebotezați și luminează pe cei botezați 160
 O catolică recunoscătoare primește Ortodoxia la Ostrog 165
 Vindecarea unei sataniste 165
 Înțeleptirea părinților: până nu se căiesc și nu-și îndreaptă viața, nu pot să se apropie de Sfintele Taine, dar copiii lor primesc vindecare 166
 Vindecarea unei catolice de consecințele hemoragiei cerebrale 169
 Sfântul vindecă un eterodox care a avut depresie și îl salvează de la suicid 170
 Sfântul luminează și ajută 171
 Mila neașteptată a Sfântului față de un tânăr pierdut 173
 Sfântul cheamă pe eterodocși 177
 Vindecarea unui musulman zdrobit 178
 Vindecarea de puțină și rea credință 178
 Sfântul vindecă de leucemie pe o catolică 180
 Sfântul luminează pe un pelerin obraznic 181
 Sfântul Vasile al Ostrogului, doctorul pentru care m-am rugat lui Dumnezeu să mi-l scoată în cale 182
 Sfântul Vasile, tămăduitorul ochiului bolnav 188
 Rugăciuni și mulțumiri aduse Sfântului Vasile 189

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L. O.P.i C.P. 150 800720 Galați tel.fax: 0236-326.730 e-mail: editura@egumenita.ro www.egumenita.ro

Sfântul Vasile din Ostrog unul dintre cei mai iubiți sfinți ai sârbilor, s-a născut în Herțegovina, la 28 decembrie 1610, într-o familie evlavioasă. De mic a fost dus la mănăstire. Înainte de a împlini 30 de ani a fost făcut episcop.

Despre Sfântul Vasile de la Ostrog se spune că avea darul de a vindeca bolile trupului și ale sufletului încă din tinerețe. Minunile au continuat și după moartea Sfântului și continuă și azi. Leagănul în care era un copilăș s-a rostogolit peste balustrada gardului mănăstirii, a căzut în gol câteva sute de metri și s-a spart în mii de bucățele, dar copilășul n-a pățit nimic, ca și cum cineva l-ar fi ținut în brațe, până când a ajuns jos, la baza muntelui. Prin anii șaptezeci, unui senator american bolnav i s-a arătat în vis mănăstirea albă din vârful muntelui, în fața căreia un om îi spunea că numai acolo se va vindeca de boala gravă pe care o avea. N-a știut să descifreze visul, dar peste câțiva ani, în timpul unei vizite oficiale în străinătate, a văzut imaginea mănăstirii din vis pe o carte poștală. A întrebat, a aflat despre Ostrog, a urcat la mănăstire și a scăpat de suferințele care l-au măcinat ani de zile.

Dincolo de aceste întâmplări reale sau doar legende, despre puterea moaștelor Sfântului Vasile de la Ostrog, stau mărturie sutele de mii de pelerini care urcă muntele până la

mănăstire, în speranța vindecării.